

ÎNVĂȚĂTURA ADEVĂRULUI

Calea Creștină
2020 – Arad

caleacrestina@gmail.com

www.CaleaCrestina.ro

Cuprins:

Titlul Capitolului:	Pagina:
1. Biblia Cuvântul lui Dumnezeu	6
2. Adevăratul Dumnezeu	12
3. Fiul lui Dumnezeu	20
4. Spiritul Sfânt	29
5. Cerul și îngerii	33
6. Despre satan și demoni	40
7. Planul sau scopul lui Dumnezeu	46
8. Regatul lui Dumnezeu	52
9. Pământul și omul	59
10. Răscumpărarea prin sacrificiul lui Iesus	66
11. Iertarea, salvarea și îndreptățirea omului	75
12. Nașterea de sus, înfierea și botezul în Spirit Sfânt	85
13. Adunarea creștină	93
14. Lucrări sfinte	103
15. Noul Legământ și legea lui Christos	115
16. Închinarea – Rugăciunea	124
17. Postul și dărnicia	131
18. Viața sfântă	137
19. Viața de familie	143
20. Creștinul și lumea	150
21. Zilele din urmă, începutul durerilor, timpul sfârșitului sau necazul cel mare	156
22. Starea morților; judecățile; pedeapsa divină	161
23. Creșteți ca persoane spirituale în Christos	169
24. Cum să-L căutăm pe Dumnezeu până Îl găsim?	174

Scopul acestei cărți:

Această carte de studiu, are scopul de a învăța pe oamenii care doresc să-l urmeze pe Domnul Iesus (Marcu 8:34), învățătura lui Christos, spre a fi discipoli (ucenici) ai lui Iesus Christos.

Un om, devine discipol al Domnului Iesus, prin auzirea Evangheliei, prin căința de păcate față de Dumnezeu, apoi prin credința din inimă în Domnul Iesus Christos. Apoi, urmează învățarea adevărilor începătoare ale lui Christos (Evrei 6:1,2), a poruncilor Domnului (Matei 28:20), pe baza căreia are loc: lepădarea de sine, a lua crucea, și a-L urma pe Mielul Iesus (Marcu 1:15; Matei 4:17; 16:24; Fapte 20:20,21).

Această pregătire pentru deveni discipol(ă), poate să difere de la o persoană la alta, ca durată de timp și pregătire, dar ea este necesară înainte de botez – Ioan 4:1.

Astfel **se fac discipoli (ucenici) prin învățatură** după cum Domnul Iesus a spus în Matei 28:19-20, după o traducere corectă a Bibliei, Scripturile Calea Creștină: **„Ducându-vă deci, faceți discipoli din toate națiunile; învățându-i să respecte toate câte v-am poruncit. Și iată! Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul epocii.”**

Și astfel doar după ce ei încep **„să respecte”** poruncile Domnului, noi vedem lucrul acesta și atunci putem să-i botezăm în apă în Numele Domnului Iesus.

Din acel moment, încep și ei să învețe pe alții și să facă discipoli.

A învăța pe cineva, se realizează și prin relația pe care copiii spirituali (elevii, învățăceii), o au cu părinții spirituali (învățători), și în care, copiii spirituali învață din Cuvântul predat de aceștia și din modul cum ei împlinesc Cuvântul și-L urmează pe Fiul lui Dumnezeu (Luca 22:28; Matei 11:29; 1Tesaloniceni 2:7-11).

Vedem din exemplul Învățătorului Iesus Christos, care i-a învățat pe cei 12 discipoli, Cuvântul lui Dumnezeu, dar a și avut o relație de prietenie cu ei, o relație învățător-discipol, și astfel prin învățatură, prin călăuzirea ce le-o oferea, cât și prin exemplu Său personal (comp. 1Corinteni 11:1 cu Filipeni 4:9), El a făcut discipoli, instruindu-i în învățătura Tatălui și apoi îi boteza (Ioan 4:1-2).

Evangelistul Ioan relatează că Iesus **„Iesus face și botează mai mulți discipoli decât Ioan”** (SCC), să reținem, că prima

dată El *făcea discipoli* din oamenii care Îl ascultau și Îl urmau, și după ce aceștia deveneau discipoli, însușindu-și învățătura Lui și trăind-o, apoi El îi boteaza!

Astfel după ce s-a pus temelia prin: „**cuvântul lui Christos, cel al începutului**” (Evrei 6:1, SCC), omul trebuie să se lepede de sine, să i-a crucea și să Îl urmează pe Mielul Iesus (Matei 16:24), cum poate face aceasta? Prin auzirea vocii Lui, a Păstorului Iesus (Ioan 10:2-3), care Îl va îndruma în toate domeniile vieții creștine, când să postească, să facă dărnicie, să predice, etc., El îi va spune: *când, cât, cum*, etc. Și astfel acel om devine: discipol al lui Iesus, nu discipol al vreunui om, ci ascultând de Păstorul și Învățătorul oilor, el Îl urmează pe Învățătorul (Marcu 6:1), urmează exemplul Său (1Corinteni 11:1; 1Petru 2:21), și este învățat de El (Matei 11:29; Luca 6:40), etc.

Astfel, doar cel care este condus de Capul, Christos, este învățat de El, este urmașul Lui căci merge pe urmele Lui, fiind călăuzit de El, este cu adevărat: discipol al lui Iesus Christos, Fiul lui Dumnezeu, și apoi poate să facă botezul în apă (Coloseni 2:11,12)!

Această carte: „**Învățătura adevărului**”, are rolul de a ajuta persoanele care *s-au căit de păcate și au crezut în Iesus Christos*, să crească în cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, spre a fi: discipoli pregătiți pentru orice lucrare bună (2Timotei 3:17).

Această carte este concepută ca o carte de studiu, pe bază de întrebări și răspunsuri izvorâte din citirea paragrafelor și a textelor biblice. La fiecare capitol la sfârșit, se face o recapitulare pe baza întrebărilor recapitulative și se dă ca temă de casă, învățarea unui verset cheie pe de rost.

Este bine ca cel ce studiază să își pregătească fiecare lecție în prealabil, aceasta implicând: **1)** Rugăciune pentru înțelegerea adevărului biblic; **2)** citirea paragrafelor și sublinierea răspunsurilor la întrebări, **3)** căutarea textelor biblice și meditarea asupra legăturii dintre ele și ideile din paragraful în care apar.

Echipa: *Calea Creștină*.

Notă:

Prezentăm mai jos prescurtările diferitelor traduceri ale Bibliei, care au fost folosite:

SS 1874 R - Sfânta Scriptură tipărită la Iași în 1874 și revizuită la Arad în 1996

BC - Biblia Cornilescu.

GBV 1989 - Biblia Cornilescu Revizuită, prima ediție în anul 1989, editată de Gute Botschaft Verlag, prescurtat: GBV.

GBV 2001 - Biblia București 2001, editată de Gute Botschaft Verlag în anul 2001.

BO - Biblia Ortodoxă (ediția 1999, după cea din 1988)

CLV - N.T. și Psalmii, editat de Christliche Literatur-Verbreitung in 1993

NTC - Noul Testament catolic, traducere și note de pr. Alois Bulai și pr. Anton Budău, publicat de Editura Sapientia, Iași 2002.

NW - Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi (2006).

NTR - Noua Traducere românească (2007).

SCC - Scripturile Calea Creștină.

Alte prescurtări:

n.s. - notă de subsol.

î.Ch. - înainte de Christos.

d.Ch. - după Christos.

Capitolul 1 - Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu

1) De ce este Biblia o carte unică?

Biblia este o carte unică, deoarece a fost tradusă în mai multe limbi decât orice altă carte, având acces la ea populația globului, fiind tipărită în miliarde de exemplare, mai mult decât oricare carte a omenirii.

Ea a fost scrisă pe parcursul a 16 secole, de către peste 40 de scriitori diferiți, proveniți din diferitele medii sociale și totuși ea este în armonie pe tot parcursul ei, având un singur autor: Tatăl ceresc (2Timotei 3:16), având o temă principală: persoana Domnului Iesus (Luca 24:25-27,44,45; Ioan 5:39,46).

Sfânta Scriptură a supraviețuit perioadelor când mulți conducători au vrut să o distrugă, ea a rezistat peste secole la diferite opoziții și critici înverșunate, influențând mai mult ca orice carte: istoria, convingerile religioase, cultura și viața oamenilor.

2) Conține Biblia o cunoștință superioară omului?

Biblia nu este o carte de știință, ea fiind o carte pentru zidirea spirituală a omului, dar ea dezvăluie lucruri pe care știința le-a descoperit recent, dovedind astfel originea ei divină, pentru că ea conține o cunoștință și înțelepciune superioară timpului când a fost scrisă.

De pildă, Biblia afirmă că „...Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului...”, se spune în Geneza 2:7.

În **The World Book Encyclopedia** se confirmă că: „*Toate elementele chimice care intră în compoziția lucrurilor vii se află și în materia moartă*”.

Conform cu Geneza 17:12, Dumnezeu i-a poruncit lui Avraam circumcizia (tăierea împrejur), este interesant că aceasta trebuia făcută în a 8 zi a băiatului nou născut! (Levitic 12:3).

De ce?

Știința a descoperit în zilele noastre că vitamina K, pentru coagularea sângelui nu este formată în cantitate suficientă decât din ziua a cincea până la a șaptea, dar ziua cea mai prielnică pentru executarea unei tăieri ar fi în ziua a opta, când

băiatul are o cantitate de 110 % vitamina K în sânge și când rana se vindecă cel mai repede.

Un alt exemplu ar fi: exista un timp când oamenii credeau că pământul este plat, Biblia nu a fost influențată de astfel de concepții, susținând contrariul și anume că pământul are o formă sferică, după cum spune profetul Isaia, acum mai bine de 2700 de ani (vezi: Isaia 40:22).

Apoi, Biblia a arătat acum aproximativ 3500 de ani, că pământul este suspendat pe neant (nimic), adică fără un suport vizibil (Iov 26:7). În originalul ebraic, cuvântul pentru termenul „nimic”, folosit aici înseamnă „pe nici un lucru”. Imaginea prezentată în acest pasaj, este aceea a unui pământ înconjurat de spațiu gol, și această afirmație, este considerată de erudiți, drept o remarcabilă viziune pentru acele vremuri. În **Theological Wordbook of the Old Testament** se spune: „*Iov 26.7 descrie în mod remarcabil lumea cunoscută pe atunci ca fiind suspendată în spațiu, anticipând în felul acesta o descoperire științifică viitoare*”.

Doar în 1687 d.Ch., Isaac Newton și-a publicat descoperirile conform cărora pământul este ținut în spațiu în raport cu alte corpuri cerești printr-o atracție reciprocă, adică prin gravitație. Dar acest lucru s-a petrecut la aproape 3200 de ani după ce Biblia afirmase cu o extraordinară simplitate, că pământul este suspendat „pe nimic”!

De unde au știut acești scriitori aceste lucruri pe care știința le-a demonstrat la mii de ani după scrierea lor?

3) Este ea veridică și autentică?

Această carte este exactă și din punct de vedere istoric și geografic. Cu toate că pe parcursul timpului, mai multe orașe și persoane relatate în Biblie au fost puse la îndoială ca existență, descoperirile arheologice au confirmat relatările Scripturii reducând la tăcere pe critici.

Să luăm un exemplu: conform cărții lui Daniel, înainte de a cădea în mâna perșilor, Babilonul îl avea ca ultim suveran pe Belșatar (Daniel 5:1-30). Deoarece nici un alt document în afară de Biblie nu amintea despre acest monarh, se afirma că ea se înșela și că Belșatar nici n-ar fi existat vreodată.

Apoi, în cursul secolului al XIX-lea d.Ch., s-au descoperit sub ruine, în sudul Iraqului, mai mulți cilindri mici acoperiți de scriere cuneiformă, care confirmă pe regele Belșatar.

Apoi, stilul de reportaj din ea, ne întărește încrederea în această carte veche.

De pildă, în contrast cu miturile și legendele, evenimentele din Biblie sunt puse în legătură cu anumiți oameni și date (Luca 3:1,2). Mai mult decât atât, în timp ce istoricii antici au exagerat victoriile și realizările conducătorilor lor, nedezvăluind înfrângerile și greșelile, scriitorii biblici au fost sinceri chiar și atunci când a fost vorba despre propriile lor greșeli (Numeri 20:7-13; Galateni 1:13).

4) Care este o categorie de dovezi care atestă caracterul inspirat divin al Bibliei?

Profețiile împlinite atestă din plin că această carte a fost inspirată de Dumnezeu, deoarece oamenii nu au capacitatea de a cunoaște viitorul (2Petru 1:20-21). Biblia conține sute de profeții care s-au împlinit cu exactitate.

Să prezentăm câteva exemple: Biblia a prezis cu 200 de ani mai înainte, căderea puternicului imperiu Babilonean și chiar a declarat numele cuceritorului, înainte ca acesta să se nască, și anume: „Cirus”. Acesta avea să elibereze poporul Israel din captivitatea babiloniană, istoria a confirmat aceste preziceri (Isaia 14:3,4; 44:26-45:2).

Există profeții despre Babilon, din secolul 8 î.Ch. care profeteau distrugerea lui completă (Isaia 13:19-22; 14:22,23), în secolul 1 d.Ch., orașul mai avea locuitori (1Petru 5:13). În anul 363 d.Ch. împăratul Iulian a distrus ceea ce a mai rămas din oraș, împlinind profeția din Isaia după 1200 de ani!

5) Care sunt cele mai remarcabile profeții ale Scripturilor?

Cele mai importante profeții privesc persoana: Fiului lui Dumnezeu. De fapt, mesajul despre El este tema principală a Bibliei (Luca 24:44; Fapte 10:43).

Există peste 300 de referiri profetice despre El în Scripturile ebraice, unele cu aproape 1500 de ani înainte ca Fiul să se nască din Maria, iar unele din acestea nu depindeau de El ca să se îplinească.

Redau în continuare câteva din aceste profeții:

Evenimentul	Profeția	Împlinirea
Născut din fecioară	Isaia 7:14	Luca 1:26,27
Uciderea copiilor	Ieremia 31:15	Matei 2:16-18
Fuga în Egipt	Osea 11:1	Matei 2:14,15
Vândut pe treizeci de arginți	Zaharia 11:12	Matei 26:14,15
Scuipat și bătut	Isaia 50:6	Matei 26:67
Urât fără temeii	Psalm 35:19	Ioan 15:24,25
Răstignit împreună cu răufăcători	Isaia 53:12	Marcu 15:27,28
Străpunse mâinile și picioarele	Zaharia 12:10; Psalm 22:1,7,8,16,18	Ioan 20:27
Disprețuit / hulit și batjocorit	Psalm 22:7,8	Luca 23:35
Îi este dat vin / oțet să bea	Psalm 69:21	Matei 27:34,48
Soldații au tras la sorti pentru cămașa Lui	Psalm 22:17,18	Matei 27:35,36
Nu va avea nici un os zdrobit	Psalm 34:20	Ioan 19:32,33,36
Străpuns în coasta	Zaharia 12:10	Ioan 19:34

Acestea sunt doar câteva exemple de profeții care atestă că Biblia este cartea dictată de Creator pentru oameni, având un caracter supranatural!

6) Cine a inspirat pe scriitorii Bibliei să scrie, și cum?

Biblia declară despre ea că este inspirată de Dumnezeu (2Timotei 3:16-17), cuvântul grecesc „**theópneustos**”, înseamnă literalmente „**insuflată**” de Dumnezeu!

Tot ea mai afirmă, că scriitorii umani ai cărților Bibliei, au fost conduși în scrierea Bibliei nu de mintea sau înțelepciunea lor; ci, prin Spiritul Sfânt (2Petru 1:21).

Insuflarea divină a Scripturii putem să o comparăm cu un sufler, care într-o piesă de teatru suflă (șoptește) actorilor ce trebuie să spună. Sau ca un patron căruia îi dictează secretarei ce să scrie.

Oamenii care au scris Scriptura au declarat: „**Spiritul lui Iehova a vorbit prin mine și cuvântul Lui a fost pe limba mea**” (2Samuel 23:2 NW).

Chiar dacă omenirea are multe cărți numite de oameni: „sfinte”, totuși ele nu afirmă despre sine că sunt ‘insuflate de Dumnezeu’, sau că ele ar fi însuși rostirea, cuvântul lui Dumnezeu.

În Biblie de foarte multe ori găsim afirmații de genul: „**Așa vorbește Domnul**” (Exod 4:22), „**Așa vorbește Dumnezeu**” (2Cronici 24:20); „**Așa zice Domnul**” (Ezechiel 11:5); „**Cuvântul Domnului a venit**” (Iona 1:1); „**Cuvântul lui Dumnezeu a venit**” (1Cronici 17:3).

7) Este Biblia Cuvântul viu și lucrător al lui Dumnezeu?

În Evrei 4:12 GBV, se afirmă: „**Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tășuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii**”.

Această carte transformă vieți! Pe parcursul timpului, mulți oameni au fost schimbați de această carte! Din oameni care înainte au fost: hoți, ucigași, zgârciți, lacomi, desfrânați, homosexuali, adulteri, nedrepti, ei au devenit persoane sfinte și drepte (1Corinteni 6:9-11).

Apoi, ce spuneți despre o carte care ar pune capăt războaielor, nu ar fi practică? Biblia i-a ajutat pe mulți oameni să fie pacifiști (vezi Tit 3:3-6), astfel dacă toți oamenii ar fi creștini autentici nu ar mai exista războaie (comp. cu Matei 5:39-48).

Această carte a ajutat multe familii să nu se destrame, ajutându-i cu sfaturi practice să devină unite și armonioase (Coloseni 3:18-21).

8) Ce conține această carte?

BIBLIA nu este o lucrare obișnuită. Bogăția celor 66 de cărți ale ei, de mărimi diferite, formează o veritabilă bibliotecă în care se găsesc: legi, profeții, relatări istorice, texte poetice, sfaturi și multe altele.

Biblia conține 66 de cărți, primele 39 de cărți, au fost scrise în principal în ebraică, doar mici fragmente în arameică¹.

Pe acestea 39 de cărți le putem numi: „Scripturile ebraice” și sunt cărțile de la Geneza la Maleahi, și descriu creația precum și istoria de la început a omenirii, precum și relația lui Dumnezeu cu poporul Israel. Scripturile ebraice erau împărțite în vechime în trei părți (Luca 24:44), după cum urmează: legea (primele cinci cărți ale lui Bibliei), Psalmii sau Scrierile (următoarele 17 cărți) și Profeții ce conțin (ultimele 17 cărți).

Ultimele 27 de cărți, le putem numi: „Scripturile creștine”, iar ele conțin cărțile de la Matei la Apocalipsa, cu excepția Evangheliilor după Matei scrisă în limba ebraică, celelalte cărți ale Scripturilor creștine, au fost scrise în limba greacă.

Scripturile creștine conțin: Evangheliile, unde se descrie viața, lucrarea și învățătura Domnului Iesus, conține cartea Faptele Apostolilor, unde se descrie viața, lucrarea și învățătura apostolilor și a primilor creștini.

Scripturile creștine conțin mai multe epistole, care sunt scrisori, scrise sub inspirație divină, și ultima carte: Apocalipsa, care este o carte profetică, ce descrie viziuni și profeții primite de apostol Ioan pe Insula Patmos (Apocalipsa 1:9).

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) De ce este Biblia o carte unică?
- (2) Dovedește ea o înțelepciune superioară oamenilor?
- (3) Este ea veridică și autentică?
- (4) Poți da câteva exemple de profeții care s-au împlinit?
- (5) Cine este autorul Bibliei? Explică?
- (6) În ce sens, este Biblia Cuvântul viu și lucrător al lui Dumnezeu?
- (7) Ce conține această carte?

PE DE ROST: 2Timotei 3:16,17.

¹ În arameică au fost scrise pasajele din: Ezra 4:8-6:18; 7:12-26; Daniel 2:4b-7:28; Ieremia 10:11.

Capitolul 2 - Dumnezeu în Scripturi

1) Care sunt câteva dovezi ale existenței lui Dumnezeu?

Închipuie-ți că mergi într-un deșert și dai peste o casă bine construită, ai trage oare concluzia că aceea casă a apărut la întâmplare? Că a venit în existență prin evoluție sau prin hazard? Cu siguranță că vei crede că aceea casă a fost proiectată de un arhitect și apoi construită de un constructor.

În acord cu această concluzie rațională, Biblia afirmă: „**Pentru că orice casă este zidită de cineva; dar Cel care a zidit toate este Dumnezeu**” – Evrei 3:4 GBV 2001.

Astfel, existența lui Dumnezeu este dovedită de existența universului, căci în univers orice lucru, substanță, fenomen are o cauză.

Un alt argument al existenței lui Dumnezeu, este omul!

Omul este înzestrat cu rațiune, inteligență, dovedește un Creator inteligent (Iov 12:13; Romani 11:33-36), nu doar o forță oarbă!

Omul este înzestrat cu sentimente, emoții, ceea ce denotă un Creator sensibil (1Ioan 4:8), nu doar o forță impersonală!

Omul este înzestrat cu voință, ceea ce înseamnă că Creatorul omului are un scop, o voință a Sa pentru creaturile Sale! – Efeseni 1:9; 3:11.

2) Care este diferența dintre Adevăratul Dumnezeu și cei falși?

În Biblie sunt prezentați mulți dumnezei falși, făcuți de oameni, fără ca ei prin natura lor să fie divini, eterni, atotputernici. Acești dumnezei falși din aur, argint, lemn, piatră, etc. sunt niște idoli (Psalm 115:3-8; Apocalipsa 9:20). Oamenii și-au făcut dumnezei și din creație, din stele și soare (2Cronici 33:3; 1Corinteni 8:5). De fapt, chiar și poftele lacome pot fi un dumnezeu (Filipeni 3:19).

Dar adevăratul Dumnezeu se diferențiază de cei falși prin faptul că El este **Creatorul tuturor lucrurilor** și sursa vieții (Apocalipsa 4:11; Psalm 36:9), El susține viața creației Sale (Fapte 17:24,25; 1Tesaloniceni 1:9).

Însă, dumnezeii falși sunt o creație a omului, sau fac parte din creația lui Dumnezeu, iar de elemente din creație se folosește Satan, dușmanul lui Dumnezeu ca să amăgească oamenii și să-

i abată de la închinarea față de singurul Dumnezeu adevărat (Deuteronom 32:17; 1Corinteni 10:20).

3) Cine este Dumnezeul adevărat și de ce?

Dumnezeu este „UNUL” (Galateni 3:20; Iacob 2:19), adică o singură persoană spirituală: **Tatăl cereșc** (1Corinteni 8:6; Efeseni 4:6). Acesta este descris sub numirea de „Tată”, o numire care descrie atât de bine, adevărul că **din** El provin toate lucrurile, fiind izvorul a toate (Psalm 36:9; Romani 11:36; 1Corinteni 8:6; 11:12).

Tatăl este Dumnezeu în sensul deplin și absolut al cuvântului, căci doar El, există prin Sine (Ioan 6:57; 1Tesaloniceni 1:9; 1Timotei 6:16); are totul în Sine (Fapte 17:25; Romani 11:34-36); nu are nici un cap (conducător) de care să asculte (1Corinteni 11:3; 1Cronici 29:11). El este Suveran pe deplin și Cel Prea Înalt (Geneza 14:19; Numeri 24:16; Psalm 47:2).

Doar El există din veșnicie într-o formă ne-schimbabilă, ne-având început și nici sfârșit (Psalm 90:2; 93:2; Maleahi 3:6).

El este Stăpânul suprem (1Cronici 29:11; Daniel 4:34,35; 1Timotei 6:15,16).

Tocmai de aceea, Domnul nostru Iesus Christos, l-a numit pe Tatăl: „**singurul Dumnezeu adevărat**” (Ioan 17:1,3; vezi și: Ioan 20:17; Apocalipsa 1:6; 3:12).

Tot la fel și apostolii îl descriu pe Tatăl ca fiind: ‘Singurul Dumnezeu’ (vezi: Romani 1:8; 16:27; Iuda 1:25; etc.).

4) Care este Numele personal al Adevăratului Dumnezeu?

Adevăratul Dumnezeu: Tatăl, are un nume unic, acest Nume, apare în Biblie de aproape 7000 de ori (Geneza 2:4; 22:14; Exod 3:14; 17:15; Psalm 83:18; Isaia 42:8).

În limba ebraică, care se scrie doar cu consoane, acest Nume apare sub forma a patru consoane: YHWH, la care cititorul evreu adaugă din minte vocalele corespunzătoare.

Însă evreii în trecut au înlocuit în citire și vorbire: YHWH cu expresia: „Domnul”, astfel ei cu timpul, au pierdut vocalele ce trebuie adăugate la YHWH, și prin urmare, ei au pierdut pronunția exactă a numelui.

Însă, noi transliterând² tetagrama, dă în latină și apoi în română: **Iehova!**

Numele lui Dumnezeu: **Iehova**, în unele traduceri a fost înlocuit în mod greșit cu Domnul, însă îl găsim în traduceri mai corecte ale Bibliei ca: Sânta Scriptură de la Pesta 1873, sau de la Iași 1874, și în Biblia Nitzulescu în diferitele ediții ale ei (1906; 1911, 1913, 1926).

În anul 2014 apare traducerea Scripturile Calea Creștină, unde Numele divin apare de 169 de ori în Scripturile creștine, iar în edițiile ulterioare cu Psalmi și Proverbe apare și de 733 de ori în Psalmi și de 87 ori în Proverbe, iar forma prescurtată: Iah de 42 de ori.

5) Care este semnificația și însemnătatea Numelui divin?

Numele: Iehova, înseamnă: „*El va fi*”. Prin Numele: *Iehova*, se dezvăluie că Dumnezeu *va fi* tot ceea ce este necesar pentru a-și împlini scopurile Sale (Isaia 28:5; 30:19; 33:21; 60:19).

Numele: Iah, este forma prescurtată a Numelui: „**Iehova**”, și apare de 500 de ori în Scriptură, atât separat cât și în nume proprii sau în formula de laudă: Halelu-Iah, care însemnă lăudați-l pe Iah (Psalm 122:4; 130:3; Isaia 12:2; 26:4; Apocalipsa 19:1).

Numele: „**Iehova**”, este Numele celui Prea Înalt (Psalm 83:18), Numele revelat de la creație (Geneza 2:4), este Numele lui Dumnezeu invocat din Geneza (Geneza 4:26; 12:8; 13:4), folosit de sfinți (Psalm 98:6), vestit de Iesus (Ioan 17:6,26; Evrei 2:12), glorificat în cer și pe pământ (Apocalipsa 15:3,4).

6) Ce titluri are Dumnezeu?

În Biblie, Dumnezeu are multe titluri, să dăm câteva exemple: Rege (Psalm 47:2); Stăpân (1Cronici 29:11), Cel Preaînalt (Psalm 83:18), Judecător (Isaia 33:22), Atotputernic (Geneza 17:1), Dumnezeul dumnezeilor (Deuteronom 10:17), Tată (Romani 8:15).

Toate aceste titluri, le putem folosi în închinare ca nume (apelative) ale Sale, și ele exprimă atributele, calitățile sau însușirile lui Dumnezeu.

² Conform cu DEX 1998, transliterația este: “*transcriere dintr-un alfabet în altul a unui text scris, redându-se literele prin echivalentele lor din alfabetul în care se transcrie*”.

În Scripturi a invoca Numele de „**Iehova**”, înseamnă a chema persona Lui, fie folosind Numele: Iehova; fie a folosi un titlul al Acestuia (vezi: Geneza 16:13; Exod 4:10; 5:22; Numeri 12:13). Prin urmare, toate aceste titluri sau apelative, pot fi considerate nume ale lui Dumnezeu, prin care copiii Lui îl invocă pe Dumnezeu prin intermediul rugăciunii.

7) Cum este folosit Numele lui Dumnezeu în diferite epoci și legăminte?

În anumite epoci, sau legăminte, Dumnezeu folosește fie Numele Său, fie un titlu al Său.

În legământul cu Avraam, Dumnezeu s-a folosit de titlul Său de „**El-Shadday**”, adică „**Dumnezeul cel Atotputernic**”, și așa s-a prezentat la Avraam când a făcut un legământ cu el (Geneza 17:1,2; vezi și 28:3; 35:11), chiar dacă Avraam a cunoscut Numele propriu al lui Dumnezeu de Iehova (Geneza 12:8; 13:4).

Mai târziu Dumnezeu a făcut un legământ cu poporul Israel prin Moise, de data aceasta El a folosit Numele de *Iehova*, ca Nume al legământului cu Israel (Exod 3:13-15; Exod 6:3).

Mai târziu, Dumnezeu prin Fiul Său a făcut „**legământ cel nou**” (Luca 22:20; Evrei 8:8-13), cu oameni din orice națiune care cred în Domnul Iesus (Fapte 10:34-35; 13:32-52).

În acest legământ, numele de legământ a lui Dumnezeu, a fost „**Tată**”, deoarece Dumnezeu dorea, ca să între cu oamenii într-o relație nouă, necunoscută celor din vechime, în care ei să se numească fii ai lui Dumnezeu, înfiați prin Spiritul Sfânt, și aceștia să-L cheme, sub apelativul de „**Tată**”, o numire intimă a lui Dumnezeu potrivită cu noul legământ (Romani 8:15; Galateni 4:6).

8) Trebuie folosit Numele lui Dumnezeu sau doar titlurile Lui în Noul Legământ?

În noul legământ, după modelul lui Iesus (Matei 6:9; Ioan 17:1,25) și după mărturia Spiritului Sfânt (Romani 8:15; Galateni 4:6), numele de legământ este „**Tată**”, copiii lui Dumnezeu îl invocă pe Acesta folosind apelativul de Tată.

Însă aceasta nu înseamnă că Numele Său: Iehova, sau alte titluri nu pot fi folosite, căci Același Spirit Sfânt i-a călăuzit pe primii creștini a-L chema ca: *Stăpâne* (Fapte 4:24),

Dumnezeule (Apocalipsa 11:17; 15:3); *Doamne* (Fapte 4:29; Apocalipsa 15:4).

Numele Iehova este **din** veșnicie (Isaia 63:16) și **pentru** veșnicie (Exod 3:15). Dumnezeu i-a precizat lui Moise: „**Așa vei zice fiilor lui Israel: Iehova Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Abraam, Dumnezeul lui Isac, Dumnezeul lui Iacob m-a trimis la voi; acesta este numele Meu în etern, și aceasta este amintirea mea pentru toate generațiile.” (Exod 3:15, SS 1874 R).**

Este clar deci, că Numele Iehova este etern, neschimbător și pentru toate generațiile. Numele divin trebuie folosit în închinare (Fapte 2:21; 15:17), în lucrarea lui Dumnezeu (Ioan 17:6,26; Evrei 2:12).

Acest Nume trebuie preamărit (Ioan 12:28), glorificat (Apocalipsa 15:4), creștinii trebuie să se teamă de Numele Lui (Apocalipsa 11:18).

El va fi invocat în prezent de creștini (Romani 15:9-11), dar și în mileniu (Țefania 3:9; Maleahi 1:11), și în veșnicie, căci Psalmistul spune ca „**orice făptură să binecuvânteze Numele Lui cel Sfânt în veci de veci!**” (Psalm 145:1,21; vezi și Psalm 45:17; 135:13; 72:17-18; 145:2,21).

9) Care este răspunderea creștinului în folosirea numelui lui Dumnezeu?

Domnul Iesus Christos când a fost pe pământ, a învățat pe discipoli o rugăciune model, în care El ne-a învățat „**Fie sfințit Numele Tău**”, (Matei 6:9, SCC), aceasta înseamnă că de fiecare dată când folosim Numele: Iehova, noi trebuie să ne asigurăm că Îl sfințim. Este ca o povară, o răspundere ca să Îl sfințim și să nu Îl luăm în deșert (Exod 20:7), adică să nu-l folosim fără respect, fără rost, fără un motiv întemeiat, adică în mod inutil, în joacă.

Biblia ne atenționează că folosirea Lui trebuie făcută doar în cadrul sfințeniei (Levitic 19:12; 20:3; 22:2,32; 24:16; Matei 6:9), într-o atmosferă de teamă și respect (Deuteronom 28:58; Psalm 99:3; 111:9; Maleahi 1:14; 2:5; 3:16; 4:2), și de depărtare față de fărădelege (1Timotei 6:1; 2Timotei 2:19).

Noi trebuie să ne temem să folosim Numele în mod ușuratic, sau într-un cadru al păcatului (Psalm 74:18; Proverbe 30:9).

10) Care sunt calitățile lui Dumnezeu?

Dumnezeul Bibliei are patru calități principale, arătate prin cei patru heruvimi sau făpturi vii, care stau pe tron cu Dumnezeu (Ezechiel 1:5-10; Apocalipsa 4:6-7) și care au patru capete:

1. de leu, reprezentând: **puterea** (Judecători 14:18; Proverbe 30:30); **2. de vițel** reprezentând: **viața** (Maleahi 4:2); **3. de om**, reprezentând: **dragostea** (comp. 1Ioan 4:7,8 cu Geneza 1:27); **4. de vultur**, reprezentând: **înțelepciunea** (Iov 39:26-29).

Calitățile principale se ramifică în alte patru calități.

Din **putere**, derivă: sfatul și tăria (Isaia 11:2), bunătatea și asprimea (Romani 11:22).

Din **viața**, derivă: bucuria (Romani 15:13), lumina vieții (Ioan 8:11), dreptatea (Deuteronom 32:4), imuabilitatea, sau caracterul neschimbător (Iacob 1:17; Maleahi 3:6).

Din **dragoste**, derivă: pacea (Galateni 5:22), precum și credincioșia (Psalm 40:10-11); mila (Isaia 49:13); îndelunga răbdare (1Petru 3:20; 2Petru 3:15).

Din **înțelepciune**, derivă: cunoștința și frica de Iehova (Isaia 11:2), adevărul, (Psalm 51:6), înțelegerea (Proverbe 2:6).

11) Ce comparații și descrieri găsim în Biblie la adresa lui Dumnezeu?

Pentru a-L putea înțelege, Biblia ne oferă diferite comparații utile, de pildă, Dumnezeu este comparat cu un: tată îndurător (Psalm 103:13), păstor (Psalm 23:1), o mamă plină de milă (Isaia 49:15), un olar (Isaia 64:8), un vier (Ioan 15:1).

Dumnezeu mai este descris în Sfintele Scripturi ca fiind: darnic (Matei 7:11), prieten și călăuzitor (Ieremia 3:4), răscumpărător (Psalm 103:8,12-13), Apărător și eliberator (Psalm 91:1-3), Tatăl orfanilor (Psalm 68:5-6), răbdător (Psalm 78:35-39), bogat în milă (Psalm 145:8-9; Efeseni 2:7), sursa oricărei mângâieri (2Corinteni 1:3), sensibil și prompt (Plângeri 3:55-58), preocupat pentru oameni (Ieremia 16:17), plin de afecțiune (Ioan 16:27 n.s GBV 1989; Ieremia 31:3), dătătorul oricărui dar bun (Iacob 1:17), vindecător (Psalm 107:19-20), doritor de bine nu de rău (Plângeri 3:33).

Reflectând la aceste comparații putem ajunge să-L cunoaștem mai bine pe Dumnezeu!

Iubite cititor, întreabă-te: *Oare nu unui astfel de Dumnezeu dorești să i te închini?*

12) Unde locuiește Dumnezeu?

Dumnezeu locuiește în cer, observând totul (1Regi 8:43; Psalm 139:1-12; Evrei 4:13). El nu poate fi văzut de oameni (Ioan 1:18; 1Timotei 6:16), deoarece Dumnezeu este spirit, astfel El este invizibil ochilor omenești (Ioan 4:24).

Corpul lui Dumnezeu care este spiritual are o formă și este văzut de profeții în formă de bărbat (Ezechiel 1:26-28), de aceea Dumnezeu a creat omul după chipul Său adică după calitățile divine (comp. cu Geneza 1:26,27, cu Coloseni 3:10), dar și după asemănarea Sa, adică după forma Sa (Iacob 3:9).

13) În ce sens este Dumnezeu omniprezent?

Biblia afirmă că Dumnezeu este prezent peste tot (Ieremia 23:23-24). Dar tot Biblia afirmă că El stă între heruvimi (2Regi 19:15; Psalm 80:1), pe tron în cer (Psalm 11:4; Isaia 14:13).

Omniprezența lui Dumnezeu este legată de susținerea vieții! Suflarea proprie a lui Dumnezeu, prin care a fost creat Fiul, există în toți pentru ca ei să aibă viață (Efeseni 4:6). Dumnezeu este prezent în toți și în toate, prin suflarea Lui proprie, prin care sunt susținute în existență toate ființele și lucrurile (Iov 32:8; 33:4; 37:10; Psalm 104:29-30; Fapte 17:24-28; Apocalipsa 4:11).

14) Care sunt câteva concepții greșite despre Dumnezeu?

Trinitatea: cea mai răspândită concepție falsă despre „Dumnezeu” susține că trei persoane: Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt formează o singură Ființă, un singur Dumnezeu.

Această teorie a început să se dezvolte în sec. II iar în secolul IV d.Ch. a primit forma finală. Această dogmă nu este biblică și a venit în existență după moartea celor 12 apostoli!

Monarhianismul sau Modalismul: care susține că Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt nu sunt trei persoane; ci, trei manifestări ale unei ființe, a lui Dumnezeu.

Această erezie a început să se dezvolte din sec. II și III și în secolul XX prin câteva grupări. Dar această teorie nu este biblică și a venit în existență după moartea celor 12 apostoli!

Binitarianismul sau Dualismul: Alți susțin că Dumnezeu este o dualitate, adică doar două persoane divine: Tatăl și Fiul; iar Duhul, fiind puterea lor. Ei mărturisesc existența a două persoane divine într-un singur Dumnezeu.

Această erezie a început să se dezvolte între sec. II - IV d.Ch. Ea nu este biblică și a venit în existență după moartea celor 12 apostoli!

Toate aceste teorii sunt o apostazie, o îndepărtare de la adevărata credință așa cum a fost profețit (Matei 13:24-30; Fapte 20:28-30; 2Timotei 4:3-4; 2Petru 2:1-2).

Conform Bibliei Dumnezeu este doar: Tatăl (citește în propria ta Biblie: Ioan 6:27; 17:3; 1Corinteni 8:5-6; Efeseni 1:17; 4:6; 1Tesaloniceni 1:9-10; Apocalipsa 1:1, etc.).

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Cine este adevăratul Dumnezeu și de ce?
- (2) Care este Numele lui Dumnezeu?
- (3) Care sunt titlurile lui Dumnezeu?
- (4) Care sunt cele patru calități principale ale lui Dumnezeu?
- (5) Ce comparații găsim în Biblie la adresa lui Dumnezeu?
- (6) Unde locuiește Dumnezeu și cum este El omniprezent?
- (7) Care sunt câteva concepții greșite despre Dumnezeu?

PE DE ROST: Apocalipsa 4:11.

Capitolul 3 - Fiul lui Dumnezeu

1) Cum a venit în existență: Fiul lui Dumnezeu?

Domnul Iesus este Fiul lui Dumnezeu, deoarece Acesta s-a născut din Dumnezeu (1Ioan 5:18). El mai este descris în textul grecesc ca fiind: „**monogenes**” = “**unic-născut**” (Ioan 1:14,18; 3:16,18). Aceasta face ca Iesus să fie unic în raport cu restul creației, prin faptul că este singurul care provine direct din Dumnezeu!

Această naștere din Dumnezeu a avut loc în început (1Ioan 2:13,14; Ioan 1:1; Proverbe 8:22-25), adică: în începutul primei zile a creației (comp. Apocalipsa 3:14 cu Geneza 1:1).

Atunci când noi vorbim din gura noastră iasă: cuvântul și suflarea noastră. Astfel atunci când Tatăl a vorbit, din gura Lui au ieșit două lucruri: cuvântul Lui, și suflarea Lui, care este o mică parte din El (Psalm 33:6; Isaia 55:11).

Însă, cuvântul conținea planul (gândul) lui Dumnezeu cu privire la Fiul, iar suflarea era o sămânță aranjată după planul lui Dumnezeu. Suflarea lui Dumnezeu ieșită din El la început era ca o sămânță spirituală, iar cuvântul rostit conținea porunca și puterea creatoare de a mări aceea sămânța la mărimea și forma de Ființă asemănătoare Tatălui.

Astfel Iesus este și **născut** din Tatăl (ca sămânță), dar și **făcut** (creat, modelat), Biblia folosind ambele expresii cu privire la Fiul (1Ioan 5:18; Coloseni 1:15-17; Apocalipsa 3:14).

2) Care este prima etapă a vieții Fiului lui Dumnezeu?

La început, după ce s-a născut din Tatăl, Fiul lui Dumnezeu este numit: „**Cuvântul**” (Ioan 1:1,2; 1Ioan 1:1-3), El era Cuvântul pentru că El împlinea poruncile Tatălui (Ioan 17:4; Apocalipsa 19:13), dar și pentru că a comunicat Cuvântul Tatălui: oamenilor (comp. Isaia 6:1-3,8, cu Ioan 12:38-41). Dumnezeu comunicând cu omenirea prin Fiul Său (comp. cu Apocalipsa 1:1), chiar în timpul vechiului legământ (Psalm 33:6; 1Regi 22:5; Proverbe 8:1,14-16; 32-36), când Fiul a trimis îngeri sau profeți pentru a le vorbi oamenilor despre adevărul lui Dumnezeu sau planurile Sale (comp. Isaia 6:1-3,8, cu Ioan 12:38-41; vezi și Evrei 1:1; 2:2; 13:2).

A mai fost numit: „**înțelepciunea**” (Proverbe 8:12,22-30 comp. cu 1Corinteni 1:24), „**înțelegerea**” (Proverbe 8:1, SCC;

Ieremia 10:12; 51:15). Deoarece pentru a împlini poruncile, după placul lui Dumnezeu și pentru binele creației, era nevoie de înțelepciune și înțelegere (Proverbe 8:1,14-16; 32-36).

El era brațul lui Dumnezeu (Isaia 40:10; 53:1), pentru că de El se folosea Tatăl în lucrarea creației ca agent puternic, ca un braț al Lui (Ioan 1:3; Coloseni 1:15-17).

Dumnezeu a creat toate prin El și pentru El (Evrei 11:3; Ieremia 10:12; Ioan 1:2,3; Coloseni 1:15-17).

3) Care este a doua etapă a lui Iesus și ce a implicat ea?

A doua etapă a vieții Fiului, începe cu golirea Lui de Sine, de forma Sa divină, spirituală și cerească (Filipeni 2:6-8), El a devenit din nou ca o sămânță, pe care apoi Dumnezeu prin rostire a transmis-o sub formă de sămânță fizică în Maria (comp. cu Maleahi 2:15). Această lucrare s-a realizat prin Spiritul Sfânt care a umbrit-o pe fecioara Maria (Luca 1:35).

Fecioara Maria era sămânța lui David, adică provenia din linie genealogică a regelui David, din Avraam, iar unirea seminței din cer ce s-a materializat în fecioară, cu sămânța lui Maria, ce constituia „sămânța lui David” (Ioan 7:42; Romani 1:1-3; 2Timotei 2:8), sămânța lui Avraam (Galateni 3:16), a făcut ca Iesus după carne să provină din David, iar ca sămânță cerească provenea din Dumnezeu (Ioan 3:31; 8:22).

Dumnezeu a avut grijă ca aceea sămânță venită din David să fie curată, fără păcat, și să conțină doar caracteristicile pozitive din Avraam, Isac, Iacob, David, etc. să fie o sămânță sfântă (Maleahi 2:15), o „sămânță cu totul bună” (Ieremia 2:21). Astfel ca Fiul să nu moștenească păcatul transmis de Adam rasei umane (Luca 2:21-24; Romani 5:12).

Astfel Iesus dintr-o ființă ce semăna cu Dumnezeu (Filipeni 2:5,6), care era: un Dumnezeu (Ioan 1:1) a devenit om (Filipeni 2:6-8; Ioan 1:14), un om echivalent a lui Adam, adică un om perfect, lipsit de păcat (Romani 5:14, 15,19; 1Corinteni 15:45).

4) Care este Numele Fiului lui Dumnezeu născut din Maria?

Îngerul i-a spus lui Iosif ce nume să îi pună pruncului și anume: “**Iesus**” (Matei 1:21).

În ce privește Numele Fiului lui Dumnezeu tradus corect în română din limba greacă în care au fost scrise Scripturile

Creștine (Luca 2:30-32), este: **Iesus**, din grecescul: Iesous, care are ca corespondent, expresia: ebraică: Iehoșua, însemnând: **Iehova este salvare**. Deoarece în alfabetul grecesc nu există litera „ș”, în locul ei s-a scris litera „s” iar diftongul „ou”, în greacă se citește „u”.

Astfel citirea corectă a Numelui Salvatorului este: Iesus ca în latină (Vulgata), și nu Isus sau Iisus, în care este omisă litera „e” din Iehoșua precum și din gr. Iesous.

Numele Fiului lui Dumnezeu: „**Iesus**” apare de peste 900 de ori în Scripturile creștine.

5) Pentru ce a venit Iesus pe pământ?

El a venit din mai multe motive după cum urmează: **(1) Să-și dea viața ca răscumpărare** pentru păcatele omenirii (Marcu 10:45). **(2) Să ne învețe adevărul** atât prin cuvinte (Luca 4:43), cât și prin fapte, lăsându-ne un exemplu perfect (1Petru 2:21). Iesus L-a dezvăluit mai bine pe Dumnezeu prin persoana Sa, ca oamenii să-l poată cunoaște pe Dumnezeu nevăzut (2Corinteni 5:19; Ioan 1:18; 14:7-9). **(3) Iesus a devenit** cea mai potrivită persoană pentru serviciul **de Mare Preot** deoarece a trecut prin aceleași ispite ca oamenii, astfel poate să Îi înțeleagă bine când aceștia sunt ispitiți (Evrei 4:15; 5:8-10).

(4) A împlinit legământul Avraamic și Davidic cu privire la o sămânță ce va conduce pe scaunul lui David și prin ea vor fi binecuvântate toate națiunile (Geneza 22:15-18; 2Samuel 7:13-16; Luca 1:31-33; Galateni 3:16). **(5) Domnul Iesus Christos a zidit un alt popor:** adunarea Sa, începând cu facerea primilor discipoli, la care le-a dat porunci și rânduieli (Matei 16:18,19).

6) Ce a realizat jertfa lui Iesus?

Sacrificiul său, prin moarte a realizat următoarele lucruri: **(1) Și-a dat viața ca preț de răscumpărare**, adică fiind **pedepsit în locul nostru** deoarece din cauza păcatului noi trebuia să murim (2Corinteni 5:14,15; Marcu 10:45; 1Timotei 2:5,6). **(2) prin sângele Lui se șterg păcatele** (Efeseni 1:7; 1Ioan 1:7) și astfel oamenii care cred în El sunt împăcați cu Dumnezeu (Romani 5:1; Coloseni 1:20). **(3) Prin moartea Sa, au fost nimicite lucrările Diavolului** (1Ioan 3:8; Evrei 2:14). **(4) Prin moartea Sa, s-a pus capăt legii lui Moise** (Coloseni 2:14; Efeseni 2:15). **(5) s-a pus capăt diferenței dintre iudei și neamuri** (Efeseni 2:11-19; Fapte 15:9-11), etc.

7) De unde putem ști că Iesus a fost și este Mesia?

La botezul Său, Iesus a primit Spiritul Sfânt, și a devenit Christos (Mesiah în ebraică), care înseamnă Unsul, datorită ungerii Sale cu Spiritul Sfânt și investit cu putere pentru a face lucrarea divină (Vezi și Ioan 1:29-41; Matei 16:16; Fapte 10:38).

Există trei mari categorii de dovezi care atestă că Iesus a fost și este Mesia (adică Unsul în limba ebraică): **(1) LINIA GENEALOGICĂ:** aceasta este descrisă de Evangheliștii Luca și Matei (Luca 3:23-38; Matei 1:1-16); aceasta este o confirmare a promisiunilor făcute de Dumnezeu lui Avraam (Geneza 22:18), Isac (Geneza 26:2-5), Iacob (Geneza 28:12-15), Iuda (Geneza 49:10) și lui David (Psalm 132:11). **(2) PROFEȚIILE ÎMPLINITE:** Iesus a împlinit zeci de profeții Mesianice din care unele nu atârnav deloc de El pentru a se împlini (vezi cap. 1 pentru câteva exemple). **(3) MĂRTURIA LUI DUMNEZEU:** **a)** El a trimis îngeri pentru a-L face cunoscut (Luca 2:10-14); **b)** Dumnezeu a vorbit din cer în trei ocazii confirmând că Iesus este Mesia și Fiul Lui. (Matei 3:17; 17:5; Ioan 12:28-30); **c)** I-a dat putere să facă miracole (Luca 5:17); **d)** Dumnezeu a inspirat Evangheliile care atestă că Iesus este Mesia (Ioan 20:31); **e)** Dumnezeu l-a înviat din morți pe Iesus (Romani 1:4; 6:4; 8:11), atestând că este Fiul și Unsul Său.

8) Care este a treia etapă a vieții lui Iesus?

A treia fază a vieții Lui, începe după moartea Lui pe cruce, când „**El fiind omorât în carne, dar fiind făcut viu în Spirit; în care, ducându-Se, a predicat și spiritelor din închisoare**” (1Petru 3:18,19 SCC). Ceea ce face ca El să fie „**făcut viu în spirit**”, este omorârea Lui „**în carne**”. Căci fraza: „făcut viu în spirit”, în greacă este folosit participiul aorist, care indică o activitate simultană sau la trecut, iar dacă verbul principal este: „**omorât**”, aceasta indică că acțiunea: „**făcut viu în Spirit**” nu putea avea loc după un timp de la moarte; ci, doar simultan cu moartea. Astfel această frază nu se poate referi la învierea Lui ce s-a produs ulterior, a treia zi, deoarece participiul aorist arată că simultan cu moartea, Iesus a fost făcut viu.

Astfel El din punct de vedere fizic a murit, dar din punct de vedere spiritual, El a mers ca suflet în locuința morților (Fapte 2:27), în adânc (Matei 12:40; Romani 10:6,7; Efeseni 4:9), Acolo nu locuiesc sufletele oamenilor; ci, doar demonii lui satan acei demoni legați (Geneza 6:1-7; 2Petru 2:4; Iuda 1:6), iar cu aceea ocazie Iesus le-a predicat un mesaj de judecată, de biruință prin cruce (Coloseni 2:13-15), prin faptul că El a biruit rămânând până la capăt fidel lui Dumnezeu și astfel și ei putea să rămână fideli și să nu-și părăsească locuința pentru poftetele carnale!

Iar apoi a lăsat acolo păcatele omenirii! - Levitic 16:7-34; Mica 7:19.

Doar ulterior El s-a dus la sufletul tâlharului ce s-a căit pe cruce, în paradis, într-o zonă a locuinței morților numită și „sânul lui Avraam”, unde era un loc al mângâieri, unde stau sufletele credincioșilor din vechiul legământ (Luca 16:22-26; 23:42).

9) Care este cea de-a patra etapă a vieții lui Iesus?

A patra fază a vieții Lui, începe cu învierea Lui din morți, a treia zi, fiind înviat de către Dumnezeu prin Spiritul Sfânt (1Corinteni 15:3,4; Evrei 13:20; Romani 8:11). Iesus a înviat în corp spiritual (1Corinteni 15:44,45; 2Corinteni 3:17,18; Filipeni 3:21; 1Timotei 3:16), însă acest corp spiritual are posibilitatea transformării (materializării) într-un corp fizic pe care l-a avut înainte de a muri, după cum aburul se poate transforma în apă, iar apa în gheață.

În mod asemănător, Iesus după înviere a apărut și dispărut ca un spirit, dar a și fost văzut și pipăit (Luca 24:13-31,36-40; Ioan 20:19-29).

După înviere, Iesus are o dublă natură: cea divină avută în cer (Ioan 17:5; 20:28), dar primind o autoritate mai mare, căci El a primit toată autoritatea în cer și pe pământ (Matei 28:18).

Dar și cea umană de pe pământ prin care servește în calitate de Mare Preot și Mijlocitor (1Timotei 2:5,6; Fapte 7:56).

10) Care este cea de-a cincea fază a vieții Sale?

După 40 de zile de la înviere, El s-a Înălțat la cer (Fapte 1:3) și S-a prezentat înaintea Tatălui cu sângele Său (Evrei 9:12,24).

Atunci El a început să-și exercite autoritatea primită la învierea Sa peste îngeri și peste adunarea Sa (Efeseni 1:20-23;

1Petru 3:22), și chiar peste autoritățile guvernamentale umane (1Petru 2:13,14).

De atunci, așteptă ziua când toți vrășmașii Săi vor fi făcuți așternut al picioarelor Sale (Psalm 110:1,2; Evrei 10:12,13).

11) Care este a șasea etapă din viața lui Iesus?

A șasea etapă a vieții lui Iesus, va începe la venirea Sa pe pământ a doua oară (Evrei 9:28; Ioan 14:2,3), cu glorie și cu norii cerului (Matei 24:30; 26:64; Marcu 14:62).

El va veni din al treilea cer, de la dreapta Tatălui (Fapte 3:20,21; Coloseni 3:1), iar când va ajunge în cerul material (primul cer), la nivelul norilor, venirea Lui va deveni una vizibilă, El se va arăta într-un corp vizibil, „**cu norii**” (Apocalipsa 1:7), sau „**pe nori**” (Matei 24:30), și se va coborî pe muntele Măslinilor (Zaharia 14:3,4). De fapt, El „**va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer**” (Fapte 1:11).

Astfel venirea Sa, va fi vizibilă pentru oricine (Zaharia 12:10; Luca 21:27; Apocalipsa 1:7; Fapte 1:9-12).

Domnul Iesus, a plecat de pe Muntele Măslinilor în mod vizibil, până când un nor l-a ascuns de privirea ucenicilor, apoi de acolo în mod invizibil a plecat în cerurile spirituale așezându-se la dreapta lui Dumnezeu (Fapte 1:9-11), revenirea Lui va fi reversul acestui proces.

El va veni, în primul rând să-și răpească adunarea Sa, care este mireasa Sa (1Tesaloniceni 4:15-17), ca apoi să-i judece și să-i pedepsească pe cei răi (Matei 25:31-46), și astfel va instaura regatul de o mie de ani, în care El va conduce cu sfinții (Apocalipsa 5:9,10; 20:6; Daniel 7:22,27).

12) Care sunt ultimile etape ale vieții lui Iesus Christos?

A șaptea etapă este domnia milenară în care Iesus Christos va fi rege peste pământ și Îl va readuce la starea de paradis, asemănător cu Grădina Edenului (Matei 19:28; Isaia 32:15-17; 35:1,2,7; 65:17-22).

Iar ultima etapă (a opta), începe cu sfârșitul mileniului, când după ce Iesus a domnit o mie de ani (Apocalipsa 20:6), și după ce a fost nimicită orice stăpânire rea, chiar și moartea va fi stârpită, atunci Iesus va preda domnia primită de la Tatăl, din nou Tatălui, deoarece El și-a îndeplinit misiunea, de a nimici pe vrășmași și a face ca Dumnezeu să fie totul în toți (1Corinteni 15:24-28). Atunci va începe veșnicia, iar Fiul va

continua să existe alături de Tatăl, ca și la început, iar domnia lui Iesus nu va avea sfârșit (Luca 1:33; Daniel 7:27), în sensul că efectul domniei Sale va fi etern.

13) Care sunt câteva concepții greșite despre Fiul?

Unii susțin că El este egal cu Tatăl! Că este Însuși Dumnezeu!

Cu toate că Biblia afirmă că Iesus este Dumnezeu (Ioan 1:1; Evrei 1:8,9), El nu este Dumnezeu, în sensul în care Tatăl ceresc este Dumnezeu, tot ce are Iesus: viața, puterea, autoritatea, le are datorită Tatălui, chiar acțiunile Sale, sunt făcute la porunca Tatălui (Matei 28:18; Ioan 1:14; 5:19; 8:28,55; 10:18; 17:2). Tatăl trăiește prin Sine, și are totul în Sine (1Timotei 1:17; 6:16). Fiul trăiește prin Tatăl, și are toate datorită Tatălui (Ioan 6:57).

Astfel încă înainte de a veni pe pământ, Biblia descoperă faptul, că Iesus era supus Tatălui (Ioan 12:49-50).

O altă teorie greșită este că pe pământ El a fost și Dumnezeu și om!

Însă o dată venit pe pământ, Iesus nu mai era un Dumnezeu, ci El s-a golit de divinitatea Sa, asemănătoare cu a Tatălui, și a devenit om (carne - Ioan 1:14; Filipeni 2:6-8). El fiind, un **om** perfect, „**mai prejos decât îngerii**”, echivalentul lui Adam și nu Dumnezeu-om (Romani 5:15,19; Evrei 2:6-9).

Iar când a fost pe pământ, Domnul nostru Iesus, a dezvăluit că Tatăl Îi este superior și că El era Dumnezeul la care se ruga (Ioan 14:28;20:17;17:1). Chiar după învierea și plecarea Sa la cer, când a primit înapoi divinitatea și gloria Sa de la început (Ioan 17:5; Filipeni 2:9-11), Tatăl a rămas Dumnezeul și capul Lui, adică conducătorul Lui (Efeseni 1:17; Apocalipsa 3:12; 1Corinteni 11:3). Astfel Biblia indică că Iesus nu este egal cu Tatăl, chiar Domnul Iesus spune că Tatăl este mai mare ca El (Ioan 10:29; 14:28).

Alții susțin că pe pământ, El a avut o natură divină perfectă, dar și o natură umană păcătoasă, doar că El nu a păcătuit!

Însă cum poate o ființă păcătoasă să nu păcătuiască? Cum poate cineva imperfect să facă fapte perfecte? Iesus a spus clar în Matei 7:17-18: „**Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune.**”

Astfel un pom rău (o natură păcătoasă) nu poate produce fapte bune.

Îngerul trimis de Dumnezeu a precizat: „**De aceea Sfântul care se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu**” (Luca 1:35). Deci Iesus a fost „sfânt” (fără păcat) încă din pântecul Mariei, de la concepere, El nu a avut o natură păcătoasă. El a fost ca și Adam înainte de căderea lui (comp. Deuteronom 32:4 cu Romani 5:12,14).

Unii susțin că El a venit în existență doar prin Maria!

În Scripturi, sunt o sumedenie de pasaje care arată că Fiul lui Dumnezeu, **a fost trimis** de Tatăl, din cer pe pământ; și prin urmare, El a avut o existență cerească înainte de a veni pe pământ, vezi: Marcu 9:37; Ioan: 1:1-3,30; 3:17,34; 6:46,50,57; 7:28,33; 8:18,26,29; 20:21; Galateni 4:4; Filipeni 2:5-7; 1Ioan 4:9,10.

14) Potrivit Bibliei cine este Iesus Christos?

Potrivit Bibliei: Iesus Christos este unicul Fiul al lui Dumnezeu (Matei 16:16; Ioan 3:16-18); singura **cale** spre Dumnezeu, și de obținere a vieții veșnice (Ioan 14:6).

El este Domnul și Salvatorul nostru care a murit pentru păcatele noastre (Fapte 4:12; 5:31), este Regele și Stăpânul nostru rânduit de Tatăl (Matei 15:34; Luca 13:25). El este singurul Mijlocitor prin care ne putem apropia de Tatăl, care pledează pentru noi în funcția de Mare Preot (1Timotei 2:5; Evrei 4:14,15).

El mai este unsul lui Iehova (Matei 16:16; Daniel 9:25), astfel El a primit autoritatea de a judeca și de a învia morții (Ioan 5:21-23; Fapte 10:42). El este Capul adunării (Efeseni 1:22).

Prin urmare, Iesus trebuie onorat și glorificat ca Domn (Ioan 5:23; Fapte 19:17; 2Petru 3:18; Apocalipsa 5:12), iar Tatăl ca Dumnezeu (Filipeni 2:10,11).

15) Ce calități principale are Fiul lui Dumnezeu?

La fel ca Dumnezeu, Fiul are ca primă calitate puterea (1Corinteni 1:24), însă a două calitate este dragostea (Galateni 2:20), apoi viața (Ioan 1:4), și apoi înțelepciunea (Proverbe 8:12,22-15).

Astfel, Domnul este și **leu** (Apocalipsa 5:5), reprezentând: **puterea** (Judecători 14:18; Proverbe 30:30); El este și **om** (1Timotei 2:5), reprezentând dragostea (comp. 1Ioan 4:8 cu

Geneza 1:26), și **vițel** de jertfă reprezentând **viața**, căci prin jertfa Lui a dat viață lumii (Ioan 6:51; Efeseni 5:2), El este și **vultur** ce se încrede în Iehova (comp. Matei 27:43, cu Isaia 40:31), reprezentând: **înțelepciunea** (Iov 39:26-29).

16) Ce titluri are Fiul lui Dumnezeu?

Fiul lui Dumnezeu are mai multe titluri care servesc ca numiri, apelative a Lui, cum ar fi: **“Christos”** (Marcu 1:1; Matei 16:16), din greacă, înseamnă: „Unsul” (lui Dumnezeu), uns ca Rege, care este traducerea cuvântului ebraic: Mesiah = Uns.

Nici traducerea „Hristos”, nici „Christos”, nu redă bine litera grecească: χ care trebuie redată cu ch (accentul pe h).

În Geneza 49:10-12, Fiul lui Dumnezeu este numit: **„Șilo”** de care vor asculta popoarele. Numele Șilo înseamnă *„Cel căruia îi aparține”*, în sensul de Cel căruia îi aparține de drept toiagul de cârmuire. Șilo este o denumire a lui Mesiah. Unele dintre Targumurile iudaice au înlocuit pur și simplu cuvântul „Șilo” cu „Mesia” sau cu „regele Mesia”.

În Isaia 9:6, GBV 1989, se dă mai multe titluri ale Fiului: **“Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat Sfătuitor, Dumnezeu puternic, Părintele veșniciei, Prinț al păcii”**.

În Scripturile Creștine găsim următoarele titluri: regele iudeilor (Matei 2:2; 21:5), Rege (Fapte 17:17), Rege al regilor (Apocalipsa 17:14), Domn (Fapte 2:36; 1Corinteni 1:2); Salvator (Luca 2:11; 1Ioan 4:14); Mijlocitor (1Timotei 2:5); Mare Preot (Evrei 6:20; 9:11).

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Care sunt etapele vieții lui Iesus?
- (2) Care sunt scopurile venirii sale pe pământ?
- (3) Ce a realizat jertfa Sa de pe cruce?
- (4) Care sunt câteva concepții greșite despre Fiul?
- (5) Cine este Iesus pentru creștini?

PE DE ROST: Ioan 20:31.

Capitolul 4 - Spiritul Sfânt

1) Cum a venit în existență Spiritul Sfânt?

Fiul s-a născut din Tatăl, dar fără intermediari, Spiritul Sfânt s-a născut din Tatăl, însă **prin** Fiul.

Biblia afirmă clar: „**Spiritul Cel din Dumnezeu**” (1Corinteni 2:12 SCC). De fapt, toată creația spirituală din cer sau materială de pe pământ, are ca izvor pe Dumnezeu, căci toate vin **din** El (grecește: **ek** = **din** - Romani 11:36; 1Corinteni 8:6; 11:12). Iar toate au fost create **prin** (grecește: **dia** = **prin**) Fiul - Ioan 1:1-3; Coloseni 1:16,17; Evrei 1:2).

Această naștere a Spiritului Sfânt, a avut loc tot în acel moment numit: „**început**” (Geneza 1:1), El venind în existență, imediat după nașterea Fiului din Tatăl, căci nu putea „**Spiritul Fiului**”, să existe înainte de Fiul (Galateni 4:6 SCC). Spiritul Sfânt a fost creat înainte de restul creației tocmai pentru a fi, împreună cu Fiul, un agent al creației și un susținător al vieții (Geneza 1:2; 6:3; Psalm 33:6).

2) Cine este Spiritul Sfânt?

Spiritul Sfânt nu este doar o putere, forță, cum cred unii, nici nu este decât o manifestare a lui Dumnezeu; ci, El este o persoană spirituală, deoarece El are rațiune (Romani 8:27), sentimente (Efeseni 4:30; Romani 15:30; Iacob 4:5), voință (1Corinteni 12:11), reacții personale (Isaia 63:10), El poate vorbi sau auzi (Ioan 16:13-15). El este o persoană spirituală distinctă de Tatăl și Fiul, deoarece El are un Eu sau un Sine propriu (Fapte 10:19,20; 13:2-4), El este distinct de Tatăl și Fiul (2Corinteni 13:14; Ioan 16:13,14).

Spiritul Sfânt este Spiritul Tatălui (Matei 10:20), și Spiritul Fiului (Galateni 4:6), nu în sensul că este spiritul propriu al celor două persoane spirituale, pentru că atunci ar trebui să fie două spirite, că Cei doi sunt două persoane! Ci conform Bibliei, Spiritul lui Dumnezeu care este și Spiritul lui Christos (Romani 8:9), este numit astfel deoarece provine din amândoi, din Tatăl indirect și din Fiul direct (1Corinteni 2:12; Geneza 1:2; Ioan 1:2), fiind un Spirit care *este a lui* Dumnezeu.

Prin urmare, Spiritul Sfânt este o persoană divină, însă inferioară Tatălui și Fiului, El nu are toate atributele lui Iesus Christos (Ioan 16:13-15; 1Corinteni 2:10).

Totuși Spiritul Sfânt este divin, deoarece: **a)** provine direct din Fiul, astfel a moștenit din calitățile Fiului (Ioan 1:2; 14:16-19; 16:13-15). **b)** Spiritul Sfânt este arătarea (Theofania) lui Dumnezeu. El unerori se reprezintă pe Sine, alteori Îl reprezintă și Îl manifestă pe Tatăl, alteori pe Fiul (Fapte 5:1-9; 1Corinteni 3:16; 6:19,20; Efeseni 2:19-22; 3:16,17; 1Ioan 3:24; 4:13).

3) De unde purcede sau vine Spiritul Sfânt?

Spiritul Sfânt vine (purcede) de la Tatăl (Ioan 15:26), indiferent că El este trimis de Tatăl în Numele Fiului (Ioan 14:26), sau de Iesus Christos de la Tatăl (Ioan 15:26; 16:7; Fapte 1:4).

Trebuie să facem o distincție dintre *purcederea* (ieșirea, plecarea) totdeauna de la Tatăl, și *trimiterea* Lui, care poate fi poruncită, fie de Tatăl, fie de Fiul.

Biblia arată cazuri când este trimis de Tatăl și lucrează (Ioan 14:26; Efeseni 1:17), ca și în cazul acțiunii învierii lui Iesus (Romani 8:11), sau când pleacă trimis de Fiul (Ioan 16:7; 20:22).

4) În ce sens Spiritul Sfânt este Mijlocitor în rugăciune, înseamnă aceasta, că ne putem ruga Lui?

Dacă Singurul Mijlocitor între Dumnezeu și oameni este omul Iesus (1Timotei 2:5), singurul între Iesus și oameni este Spiritul Sfânt, Spiritul Sfânt transmite rugăciunile noastre la Marele preot Iesus (Efeseni 2:18; 6:18; Iuda 1:20).

Nici un creștin nu-L poate preamări pe Domnul Iesus, decât **prin** Spiritul Sfânt - 1Corinteni 12:3. Iată că glorificarea Domnului Iesus, se realizează nu direct; ci, prin Spiritul! De fapt Spiritul Sfânt Îl premărește pe Iesus (Ioan 16:14). Spiritul Sfânt transmite rugăciunile noastre la Domnul Iesus, iar Iesus la Dumnezeu (Romani 15:30; Iuda 20; Romani 8:26,27).

Însă Biblie nu învață să ne rugăm la Spiritul sau Duhul, nici ca învățătură, poruncă sau exemplu. Astfel, rugăciunea la „Duhul” practică de unii, este o închinare falsă!

5) Care este roada Spiritului Sfânt?

Roda Spiritului Sfânt este de fapt un mănunchi de calități, pe care le manifestă și le lucrează în credincios Spiritul Sfânt. O lista a acestora este în Galateni 5:22-23, unde sunt descrise următoarele calități ale roadei: dragostea, bucuria, pacea,

îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, stăpânirea de sine. Cu siguranță că această listă nu este una completă, după cum lista cu roada firii pământești nu este completă (Galateni 5:21).

Spiritul produce în creștin și alte calități descrise în alte pasaje din Biblie (Romani 6:22; Efeseni 5:9; Iacob 3:17-18).

O singură roada dar mai multe calități, poate fi comparată cu curcubeul, un singur curcubeu dar șapte culori, sau cu ciorchinul de strugure, un singur fruct, dar care este compus din mai multe boabe.

6) Ce daruri lucrează, cu ce scop și la cine sunt date?

Darurile sunt descrise ca fiind *arățarea* Spiritului Sfânt (1Corinteni 12:7), ele sunt de mai multe feluri și le găsim în următoarele pasaje: Romani 12:6-8; 1Corinteni 12:8-10, 28-30; Efeseni 4:11; Exod 31:3-5; 1Petru 4:9-11.

Fiecare creștin primește în momentul nașterii de sus, un dar spiritual cu care trebuie să slujească spre zidirea corpului lui Christos (1Corinteni 12:7; 1Petru 4:10).

Iar acestea sunt mai numite și daruri spirituale (Romani 1:11) sau daruri ale harului (Romani 12:6) și ele se dau creștinilor potrivit voinței Spiritului Sfânt (1Corinteni 12:11).

7) Care sunt câteva imagini și manifestări ale Spiritului Sfânt?

Imaginile Spiritului Sfânt sunt: **focul** (Fapte 2:2; 1Regi 19:12), **porumbelul** (Matei 3:16), **pecete sau sigil**, **arvună** (Efeseni 1:13-14), **îmbrăcămintे** (Judecători 6:34; Luca 24:49).

El este descris ca o **apă** (Ezechiel 36:25-26; Ioan 4:14; 7:38-39), ca un **ulei** (Evrei 1:9; Zaharia 4:2,10-14), și se poate manifesta prin **vânt**, prin **cutremur de pământ** (Fapte 2:2; 4:31).

8) Cum îi călăuzește Spiritul Sfânt pe creștini?

Una dintre lucrările importante ale Spiritului este călăuzirea fiilor lui Dumnezeu (Romani 8:14). Cum se folosește Dumnezeu de Spiritul Sfânt ca să-și călăuzească copiii?

Prin darurile Spiritului (Romani 12:6-8; 1Corinteni 12:6-11), indiferent că acestea sunt: *profeția, dezvăluirea, cuvântul de înțelepciune sau cunoștință*, etc.

Spiritul îi comunică creștinului în starea de veghe sau în somn: **imagini și cuvinte** (2Cronici 18:18; Daniel 7:2; Isaia 6:8), îi **aduce aminte**: versete biblice (Ioan 14:26).

Spiritul îi călăuzește prin **gânduri ce luminează** (1Corinteni 2:12-13; Romani 8:6,27).

El le poate da putere, imbolduri, clarificări prin **sentimente**, și astfel îi îndrumă (2Corinteni 2:13; Galateni 5:22-23; 2Timotei 1:7).

Spiritul le dă **îndemnuri** (Fapte 15:32; Romani 12:8), și **mângâieri** (Fapte 9:31).

Toate acestea îi aduc discipolului: cunoștință, călăuzire, direcție, prin care este condus în voia lui Dumnezeu!

9) Ce lucrări mai face Spiritul Sfânt?

Pe lângă roadă și daruri, Spiritul a avut și are alte lucrări. Prin Spiritul Sfânt s-a creat cerul și pământul (Geneza 1:2 comp. cu Psalm 33:6), prin Acesta se susține existența universului (Iov 26:13; Fapte 17:25), prin Spiritul Sfânt a fost înviat Iesus (Romani 8:11). El a fost agentul insuflării Bibliei (2Petru 1:21). Spiritul Sfânt dovedește lumea ca fiind vinovată în ce privește păcatul, dreptatea și judecata (Ioan 16:8), o altă lucrare este nașterea de sus (Ioan 3:5-6; Efeseni 1:13; 1Corinteni 12:12-13; Tit 3:5).

Spiritul mai lucrează și sfințirea (1Petru 1:2; Galateni 4:19; Efeseni 3:16-19). Lucrarea Spiritului Sfânt este și de a ajuta, mângâia, fiind Mângâietorul (Ioan 14:16), el călăuzește în tot adevărul și vestește lucrurile viitoare (Ioan 16:13).

Spiritul Sfânt pune oamenii în slujbele din corpul lui Christos (1Corinteni 12:5; Fapte 13:2; 20:28).

Prin Spiritul Sfânt se dirijează lucrarea de predicare a evangheliei (Fapte 16:6-9).

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Cine este Spiritul lui Dumnezeu?
- (2) Cum Mijlocește El? Ne putem închina Spiritului Sfânt?
- (3) Ce roadă produce El?
- (4) Care sunt darurile Lui?
- (5) Care sunt câteva imagini și manifestări ale Spiritului Sfânt?
- (6) Cum călăuzește Spiritul Sfânt?
- (7) Descrieți alte lucrări ale Spiritului Sfânt?

PE DE ROST: Ioan 15:26.

Capitolul 5 - Cerul și îngerii

1) Câte ceruri prezintă Biblia?

În Biblie sunt prezentate mai multe ceruri (Deuteronom 10:14; 1Regi 8:27). Conform cu 2Corinteni 12:2, există trei ceruri și anume:

(1) Primul cer, cel de deasupra noastră: atmosfera care înconjoară pământul (Geneza 1:8; Matei 6:26; 16:1-3). Acest cer material a fost creat în ziua a doua a creației (Geneza 1:6-8).

(2) Cosmosul, universul fizic (Psalm 8:3; Iov 38:31-33), creat în ziua a patra a creației (Geneza 1:14-19).

(3) Cerurile spirituale unde se află Dumnezeu, îngerii (Matei 18:10; Apocalipsa 4), și chiar o parte din demoni (Efeseni 6:12), creat în ziua întâia, la **începutul** primei zile de creație (Geneza 1:1), după facerea Fiului și a Spiritului Sfânt.

Acest al treilea cer, este paralel cu universul fizic, dar fiind în dimensiunea spirituală, el este mai mare ca universul fizic, mai înalt ca El, în înălțimea lui se află: tronul lui Dumnezeu, care nu are un corespondent în universul material, fiind deasupra lui (Isaia 14:13,14).

2) Cine sunt îngerii?

Îngerii sunt creaturi spirituale perfecte, care au fost create de Dumnezeu prin Fiul (Cuvântul) și prin Spiritul Sfânt (Psalm 33:6; 148:1-5; Coloseni 1:15-17). Ei au fost creați la început, atunci când au fost create: cerurile spirituale (Geneza 1:1), de aceea, îngeri erau prezenți atunci când a fost întemeiat pământul (Iov 38:4-7). Îngerii au fost creați în începutul zilei întâi a creațiunii, după nașterea din Tatăl a Fiului și a Spiritul Sfânt. Atunci când a fost creat cerul spiritual, au fost creați și îngerii.

Deci îngerii nu sunt sufletele copiilor morți, cum cred unii, nici nu sunt creaturi care au evoluat dintr-o formă inferioară de existență într-una superioară; ci, ei au fost creați direct: îngeri. Biblia vorbește de o mare oștire de îngeri buni (1Regi 22:19; Psalm 68:17; 148:2). Dumnezeu are miliarde de creaturi spirituale în subordinea Lui (Daniel 7:9-10; Apocalipsa 5:11).

3) Care este sensul cuvântului „înger” ?

Îngerii sunt spirite, au corpuri spirituale (Psalm 104:4; Evrei 1:7). În Biblie, cuvântul: ÎNGER vine din ebraicul: „mal’ak” și din grecescul: „angelos”, și au înțelesul de: *trimis, sol, mesager* (vezi Maleahi 3:1 n.s. și Apocalipsa 1:20 n.s. GBV 1989), sensul cuvântului indică **rolul lor**.

În Scripturi titlul de trimiși (înger) l-au avut și oamenii, în Maleahi 3:1, este o profeție cu privire la Ioan Botezătorul și Domnul Iesus; iar în Apocalipsa cap. 2,3, SCC, conducătorul adunării: apostolul (trimisul Domnului) care conduce ceata bătrânilor de adunare (1Timotei 4:14), este numit: „**îngerul adunării**”.

Orice spirit are o misiune, astfel orice spirit poate fi numit înger, indiferent de importanța misiunii primite, el este un *trimis* adică un *înger* (Geneza 19:13; Luca 1:26) care împlinește Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 1:14).

4) Cum îi descrie Biblia pe îngeri?

Îngerii sunt spirite (1Regi 22:19-22), ei mai sunt numiți și: fii ai lui Dumnezeu (Iov 1:6; comp. Daniel 3:25 cu v.29); ‘dumnezei’ (Psalm 8:5; 97:7). Ei au corpuri spirituale, descrise ca fiind: vânturi sau flăcări de foc (Evrei 1:7). Îngerii, au fost văzuți de oameni uneori sub formă de corpuri de oameni sau cai de foc (2Regi 2:11; 6:17).

Îngerii îl cunosc față în față pe Dumnezeu (Matei 18:10); sunt mai puternici și mai înțelepți ca omul (Psalm 103:20; 2Regi 19:35), și prin urmare sunt ființe dintr-o categorie mai înaltă decât omul (vezi Psalm 8:5).

Doar creștinii care vor ajunge în cer, vor fi ca îngerii (Matei 22:30; Marcu 12:25).

Îngerii cu toate că nu au corpuri materiale, se pot transforma (materializa) luând corpuri de oameni, și apărând oamenilor în general sub formă de bărbați (Geneza 18:2; 19:1-2).

Îngerii au în lumea spirituală chip de bărbați (Zaharia 2:1-3; Daniel 10:5-6), dar și chip de femeie (Zaharia 5:9), dar pot avea și un chip asemănător cu unele animale, ca de pildă: calul (Zaharia 1:8-11; comp. Apocalipsa 4:7; 11:9 cu Luca 10:19).

Îngerii care au rămas fideli lui Dumnezeu, au garantată nemurirea, ca și celor ce vor avea parte de întâia înviere (comp. Luca 20:35-36 cu Apocalipsa 20:6).

5) Care sunt categoriile de îngeri?

În mod evident ei sunt împărțiți în ranguri diferite, după cum urmează:

Heruvimii (Geneza 3:24), ei sunt primii în rang, ei sunt în număr de 12 (comp. Cu 1Regi 7:25,44; 10:20; Apocalipsa 21:12), din care poziția cea mai înaltă o au cele patru făpturi vii sau heruvimi (Ezechiel 1:5-10; 10:15,20), care stau atât împrejurul tronului cât și în mijlocul tronului, și Îl reprezintă pe Dumnezeu (Apocalipsa 4:6).

Alții patru heruvimi stau la colturile pământului și au în grija: planeta pământ (Apocalipsa 7:1), iar ceilalți patru au în grija celelalte planete și stele (Exod 26:1,31).

Apoi sunt **Serafimi**, în număr de 24 (comp. cu 1Cronici 24:1-19) din care doi stau deasupra Domnului Iesus și strigă unul la altul: sfințenia lui Iehova (comp. Isaia 6:1-3 cu Ioan 12:41,45). Cei doi serafimi au fost lângă Iesus Christos și atunci când El a înviat, fiind văzuți sub forma a doi bărbați (Luca 24:4; Ioan 20:12-14). Ceilalți serafimi au rolul de preoți lângă marele preot: Iesus (Isaia 6:2,5); .

Apoi urmează cele **șapte spirite** care stau în fața tronului și pot transmite la porunca lui Dumnezeu: har și pace (Apocalipsa 1:4; 4:4-7). Rolul lor este să fie ochii lui Iehova care cutreieră tot pământul (Zaharia 4:10), iar după învierea Domnului, ochii lui Iesus Christos, spirite trimise pe tot pământul (Apocalipsa 5:6). Aceste șapte spirite sunt „**șapte lămpi de foc arzând înaintea tronului**”, ele sunt cele șapte candelă ale sfeșnicului văzut de profetul Zaharia (Zaharia 4:2,10).

Acest sfeșnic are un corespondent în fiecare adunare creștină, astfel fiecare adunare este un sfeșnic cu rol de luminare (Apocalipsa 1:20; Matei 4:14-16), ce transmite lumii: dreptatea, bunătatea, adevărul, înțelepciunea și alte roade ale luminii prin creștini (Efeseni 5:9-16).

Iar după cum lumina fizică descompusă printr-o prismă dă șapte culori, în mod asemănător lumina spirituală și ea se descompune în șapte calități, astfel un singur sfeșnic dar șapte brațe, o singură lumină dar șapte făclii. O singură lumină spirituală dar șapte calități divine.

Apoi urmează **căpeteniile** sau arhanghelii (Efeseni 1:21), cuvântul arhanghel înseamnă: „*înger conducător*”.

Fiecare capetenie este rânduit peste un sistem solar (Iov 38:32), ulterior alte căpetenii au fost rânduite peste țări, o căpetenia peste fiecare țară (comp. cu Daniel 10:13,21; 12:1). Mihail este numit arhanghel (Iuda 1:9; compară cu 1Tesaloniceni 4:16). El nu este Domnul Iesus, cum cred unii, ci este căpetenia îngerească ce păzește și se ocupă de Israel, el este „**una din căpeteniile cele mai de seamă**” (Daniel 10:13,21); el mai este numit și „**îngerul DOMNULUI**” (comp. Iuda 1:9 cu Zaharia 3:1-2), și „**Căpetenia oștirii DOMNULUI**” (Iosua 5:13-15; Daniel 8:11).

Uneori el se prezintă ca fiind Dumnezeu sau Iehova, deoarece el Îl reprezintă și manifestă pe Dumnezeu în întâlnirile cu oamenii (Exod 3:2-7).

Apoi urmează: **domniile** (Coloseni 1:16) numite și „**gloriile**” (2Petru 2:10), fiecare domnie conduce o stea sau o planeta indiferent de marime (Apocalipsa 8:10), și o legiune de îngeri. Ulterior au fost rânduiți alte domnii peste o regiune dintr-o țară (comp. cu Daniel 6:2). De pilda, Israel care are 12 triburi (Exod 24:4), are 12 domnii (comp. cu Numeri 17:2,6), iar în subordinea lor sunt 12 legiuni de îngeri care erau gata să intervină pentru Domnul Iesus dacă era necesar (Matei 26:53).

Apoi urmează: **autoritățile**, fiecare autoritate conduce sateliții naturali ai unei planete, ulterior alții au fost rânduiți peste un oraș mare (comp. cu Luca 19:17).

Apoi urmează: **puterile**, fiecare satelit natural al unei planete este condus de o putere, iar dacă sunt mai mulți sateliți, peste ei este o autoritate. Ulterior alte puteri au fost rânduite peste fiecare oraș mai mic sau sat. Fiecare putere are o lucrare specifică, dar teritorială, ca de pildă: spirit de înțelepciune și descoperire (Efeseni 1:17); spirit de îndurare și rugăciune (Zaharia 12:10); spirit de credință (2Corinteni 4:13); spirit de înțelepciune și pricepere (Isaia 11:2)³.

Apoi urmează: **santinelele** sau străjerii, care se ocupa cu anumite procese, fenomene sau activități naturale ale fiecărei planete, stele sau staeliți, ajutați de îngeri. Ulterior alți străjeri, au fost puși peste anumiți oameni aleși de Dumnezeu, care sunt supravegheați de o santinelă care este superioară

³ Cu toate că și darurile Spiritul Sfânt, sunt puteri ale Lui (Luca 4:14; Romani 15:13,19; 2Petru 1:21), totuși, ele nu sunt teritoriale; ci, ele conduc și influențează o persoană, nu un oraș sau un sat.

unui înger simplu. De pildă: omul lui Dumnezeu: Daniel avea pe îngerul Gabriel care era o santinelă prin care Dumnezeu lucra în viața lui (Daniel 9:21). Mai târziu Gabriel a fost santinela fecioarei Maria (Luca 1:19,26).

Apoi urmează: **îngerii**, fiecare om are cel puțin un înger cu rol de supraveghere (Matei 18:10; Evrei 1:14).

Îngerii sunt organizați în legiuni (Matei 26:53), o organizare asemănătoare cu armata romană din timpul lui Iesus.

În concluzie, fiecare **arhanghel** are în subordine câteva **domnii**, iar fiecare domnie are o legiune formată din **autorități** (ca niște ofițeri superiori) **puteri** (ca niște ofițeri inferiori), din **santinele** (ca niște subofițeri) și **îngeri** (soldați). O legiune romană avea între 4000 și 6000 de soldați, deci și legiunile de îngeri, pot fi legiuni mai mari sau mai mici în funcție de numărul de suflete, de mărimea teritoriului.

Într-o regiune, pe lângă legiunea de îngeri, care este ca o armată regională, fiecare om are cel puțin un înger personal (comp. cu Matei 18:10).

6) Cine sunt cei 24 de bătrâni?

Apostolul Ioan vede în viziune: „**douăzeci și patru de bătrâni**”, aceștia apar în următoarele texte: Apocalipsa 4:4,10; 5:5; 8-14; 7:13-17; 11:16; 19:4. Cele 24 de ființe văzute de Ioan în cer nu sunt îngeri, creați de Creator ca ființe spirituale ce fac parte din cerurile făcute în început (Geneza 1:1; 2:4; Psalm 33:6). Deoarece ei nu sunt văzuți în cer de profeții sau descriși de apostoli în ierarhiile de îngeri (Ezechiel cap. 1,10; Isaia 6:1,2; 2Regi 22:19; Daniel 7:10; Efeseni 1:20-22; 3:10; Coloseni 3:15-17; 1Petru 3:22).

Cei 24 de bătrâni, sunt cei 12 apostoli plus alți 12 creștini din primul secol, d.Ch, care au biruit lumea și care după moartea lor au ajuns în cer la Domnul (comp. cu 1Corinteni 9:24,25).

Acești 24 de bătrâni au murit ca martiri pentru Christos, la fel ca și Ștefan (Fapte 6:8-7:60), ca și Iacob (Fapte 12:1,2), ei sunt numiți bătrâni deoarece au o vechime în credință comparativ cu credincioșii din cele 7 adunări, la care le scrie Ioan. Iar Domnul i-a luat ca suflete lângă El (comp. cu Matei 17:3) și i-a făcut **preoți pentru Miel**, pentru a mijloci pentru frații lor la Domnul Iesus (Apocalipsa 5:8).

7) Ce roluri au îngerii în planul lui Dumnezeu?

Îngeri au roluri diferite, printre care: îndeplinesc sarcinile date de Dumnezeu (Apocalipsa 14:6-7; 22:9), au rolul de trimiși cu anumite misiuni (Luca 1:26), ei slujesc și ocrotesc pe cei drekți (Evrei 1:14; Fapte 12:6-9; Psalm 34:7). Ei ajuta în predicarea Evangheliei (Apocalipsa 14:6), călăuzește lucrători pentru convertirea oamenilor (Fapte 8:26; 10:3).

Aduc răspunsuri la unele rugăciuni (Daniel 9:21-23; 10:12; Fapte 10:4; 12:5-10), aduc mesaje de la Dumnezeu (Zaharia 1:14-17; Fapte 10:1-8; 27:23-24), ajută uneori la tălmăcirea viselor profetice și a viziunilor (Daniel 7:15-16). Ei se luptă cu demonii (Daniel 10:12,13; Apocalipsa 12:7-9), ei aduc încurajare în vremuri de pericole (Fapte 27:23,24), întăresc pe poporul lui Dumnezeu (Matei 4:11; Luca 22:43), observă viața creștinilor și a adunărilor (1Corinteni 11:10; Efeseni 3:10; 1Timotei 5:21),

Ei pun în aplicare judecățile lui Dumnezeu (Apocalipsa 7:1; 8:2), și vor participa la distrugerea celor răi (Apocalipsa 19:14; 2Tesaloniceni 1:7,8).

8) Ce se întâmplă cu cerul la revenirea Domnului?

Chiar dacă unii cred că la venirea Domnului, cerul și pământul vor arde, totuși Scriptura se referă la altceva în 2Petru 3:10-13 și în Apocalipsa 6:12-14!

În aceste pasaje, nu este vorba de distrugerea cerului al treilea, unde locuiește Dumnezeu și îngerii, care este etern (Psalm 45:6; Plângeri 5:19; Evrei 1:8) și nici de distrugerea primului cer (atmosfera), o dată ce oameni din toate națiunile, vor locui pe pământ în mileniu (Apocalipsa 20:3,7-9); căci nu poate exista viață pe pământ fără atmosferă!

Dar nu se poate referi nici la distrugerea **în întregime** a cerului al doilea, adică a cosmosului cu planete, stele, galaxii, căci luna și soarele vor exista etern conform cu: Psalm 72:5; 89:29,36,37.

Ci se referă la căderea unor stele, la revenirea lui Christos, când: soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, unele stele vor cădea ca și smochinele doborâte de vânt (vezi și Marcu 13:24; Luca 21:25,26; Fapte 2:19,20).

Stelele care vor cădea din cer (cosmos) în contact cu atmosfera pământului, vor arde, ceea ce ne dă imaginea descrisă de Petru: **„În ziua aceea cerurile vor trece cu trosnet,**

corpurile cerești vor fi distruse prin ardere, iar pământul cu toate lucrările de pe el vor fi dezvăluite” (2Petru 3:10 NTR).

Astfel la venirea Domnului Iesus va apărea un semn în cer al prezenței Sale și anume: *întunecarea soarelui, luna nu-și va mai da lumina, unele stele vor cădea, iar altele se vor ascunde, vor fi invizibile*, aceste lucruri vor avea loc într-o singură zi, în ziua venirii Domnului (Isaia 13:9,10; 34:2-5), și aceste manifestări vor fi **semnul** venirii Fiului lui Dumnezeu! - Matei 24:29,30.

Conform cu Apocalipsa 6:12-14, cerul va fi îndepărtat ca o carte de piele pe care o faci sul, adică pentru un observator terestru, cerul este ca o boltă, un firmament, ca o carte de piele, iar stelele sunt ca literele scrise în cartea de piele. La venirea Domnului, Cuvântul lui Dumnezeu ne descoperă că o parte din stele vor cădea, cealaltă parte din stele se vor ascunde, în sensul că cerul va fi întunecat, luna nu-și va mai da lumina ei, soarele se va întuneca (Isaia 13:9,10; 34:2-5; Ezechiel 32:7,8; Ioel 2:31; 3:15; Amos 8:9; Zaharia 14:6,7; Marcu 13:25).

Prin urmare, sensul cuvintelor din Apocalipsa 6:14, este după cum o carte din piele o strângi, o faci sul și nu mai vezi nici cartea deschisă, nici literele din ea, în mod asemănător când cerul se va întuneca, când stelele nu se vor mai vedea, este ca și cum nu ar mai exista, ca și cum cerul se va strânge ca un sul de carte și nu mai vezi literele scrise pe sul!

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Câte ceruri descrie Biblia și care sunt acestea?
- (2) Cine sunt îngerii și ce înseamnă cuvântul: „înger”?
- (3) Ce categorii de îngeri există? Care este rolul îngerilor?
- (4) Cine este îngerul bisericii, dar cei 24 de bătrâni?
- (5) Ce se întâmplă cu cerul al doilea la venirea Domnului?

PE DE ROST: Psalm 34:7.

Capitolul 6 - Despre satan și demoni

1) Cine este Diavolul?

A șasea creatură, și al patrulea dintre heruvimi: Înțelepciunea, care a fost comparată cu „Luceafărul” a devenit ulterior satan, Diavolul.

Biblia spune despre el că a fost un „**heruvim ocrotitor...desăvârșit**”, care era plin de înțelepciune și avea în serviciul o parte din cântări și instrumentele de muzică pentru laudele lui Dumnezeu, și care cunoștea misterele divine (Ezechiel 28:3, GBV 1989).

După un timp, el nu a mai privit la Iehova; ci, s-a privit pe Sine, s-a concentrat pe frumusețea Sa, pe înțelepciunea deosebită pe care o avea, El a ajuns să se îngâmfe în inimă, și a zis despre sine: „**Eu sunt un dumnezeu**” (Ezechiel 28:2 GBV 2001). Astfel din cauza mândriei, el s-a răzvrătit încercând să fie egal cu Cel Prea Înalt (Ezechiel 28:13-17; Isaia 14:13-14).

Astfel, el a devenit: Diavol (Calomniator) și Satan (Adversar), Tatăl minciunii, ucigaș (Ioan 8:44; Apocalipsa 12:9).

El caută să înșele întreaga omenire și să o abată de la Iehova, dar nu va reuși, și în final va fi aruncat în lacul de foc, unde va fi chinuit etern (Evrei 2:14; Romani 16:20; Apocalipsa 20:10).

2) Cum putem să-l biruim pe satan?

În primul rând, ca să biruim pe Satan și pe îngerii lui, avem nevoie să ieșim din lumea lui, de sub domnia lui, prin ascultarea față de Evanghelie, prin cântă, credință, mărturisirea cu gura și botezul în apă (Marcu 1:5; Fapte 2:38; 8:12; 22:16). Astfel suntem transferați în regatul lui Christos și devenim fii ai lui Dumnezeu (Coloseni 1:13; Romani 8:14-17). Biruința spirituală se obține prin **ascultare**, în măsura în care ne supunem lui Dumnezeu, în măsura aceea Diavolul va fugi de la noi (Iacob 4:7). Supunându-ne lui Dumnezeu, ne facem sclavii Lui (Romani 6:16), și proprietatea Lui, și astfel vom fi ocrotiți de Dumnezeu, satan va sta la distanță de noi care vom fi îmbrăcați cu prezența divină (Romani 8:9). Iar atunci când ne împotrivim lui, prin ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, el va fugi.

Sfatul lui Dumnezeu prin apostolul Petru (1Petru 5:8,9) este ca să fim treji și să veghem, asta înseamnă să nu dormim spiritual, ci să fim atenți, cu ochii deschiși la ceea ce se întâmplă în jurul nostru, deoarece Diavolul dă târcoale ca un leu răcnind, prin care încearcă să sperie, intimideze, și caută oile slabe ca să le înghită. Lui trebuie să ne împotrivism tari în credință, fără să ne clătinăm, îndoim, șovăim, ca un păstor care alungă leul sau lupul cu toată îndrăzneala și forța.

În Apocalipsa 12:11, SCC, se spune: „**Și ei l-au învins din cauza sângelui Mielului, și din cauza Cuvântului mărturiei lor; și nu au iubit sufletul lor, până la moarte**”. În primul rând îl biruim pe diavol prin sângele Mielului, care ne spală de păcate și astfel elimină acuzele lui la adresa noastră, în care el ne acuză de călcarea legii lui Dumnezeu.

Apoi îl biruim prin faptul că avem credință care ne dă putere să mărturisim Cuvântul adevărului (2Corinteni 4:13). Lui Satan îi displace Cuvântul adevărului, el fiind un mincinos și au tată al minciunii, vorbind nu de la Dumnezeu; ci, de la sine (Ioan 8:44). Atunci când suntem trimiși de Domnul Iesus să predicăm el este demascat și detronat (Luca 10:1-18).

Iar uneori mărturia noastră trebuie să o sigilăm prin suferință și chiar martiraj, dar dacă învingem arătăm că nu ne iubim pe noi înșine, ci pe Domnul, și nu suntem mândri și egoiști; ci, ne-am lepădat de noi înșine (Luca 9:23), așa cum și Iesus a iubit pe Tatăl și de dragul Lui a suferit crucea, și a biruit pe Diavol prin ascultarea de Iah (Filipeni 2:4-11; Evrei 2:14-15).

3) Cine sunt îngerii lui satan?

Datorită faptului că îngerii au capacitate de alegere, unii în vechime, s-au rupt prin neascultare de izvorul vieții și al luminii: Dumnezeu. Ei au trecut de partea lui Satan, devenind îngerii lui (Apocalipsa 12:7; Matei 25:41).

Unii dintre demonii (dracii), sunt liberi lucrând în lume (Matei 12:43-45; 15:22), alții sunt legați doar temporar (Apocalipsa 9:14-19); iar îngerii care au venit pe pământ și s-au unit cu femei, dând naștere la uriași, sunt legați în abis până la judecată finală (Geneza 6:1-4; 2Petru 2:4; Iuda 1:6).

Numărul lor este de sute de milioane ca armată (comp. cu Apocalipsa 9:16), dar pe lângă aceștia, fiecare om are pus lângă el cel puțin un drac spre al corupe (comp. cu Matei 12:43-45).

4) Care sunt ierarhiile demonice?

Și demonii sunt organizați pe ierarhii (Efeseni 6:12).

Satan a încercat să imite pe Creator, ridicând la poziția de „heruvimi”, 12 spirite, care inițial nu erau la nivel de heruvimi.

De aceea, la dispoziția lui Iesus, au stat 12 legiuni de îngerii, gata pentru a interveni (Matei 26:53), și poporul creștin a fost condus de 12 apostoli, iar când Iuda a căzut, a fost imediat înlocuit de Matia, ei trebuiau să rămână 12 în serviciul de supraveghere a adunării creștine (Fapte 1:15-26).

Satan are 7 capete: patru a lui, plus alte 3 spirite sau capete ridicate de el. Aceste capete poartă 10 coarne (Apocalipsa 12:3, 7-9), care sunt 10 căpetenii demonice peste zece țări importante din lume.

Cele patru capetele lui satan, s-au transformat în capete sau puteri rele, și reprezintă patru însușiri rele: **1.** de leu care reprezintă: **mândria** (Iov 28:8; Proverbe 30:29,30); **2.** de taur care semnifică: **moartea** (Psalm 22:12-14); **3.** de femeie care reprezintă: **iubirea de sine** (Geneza 3:5,6); **4.** de vulturul care reprezintă: **înțelepciunea drăcească** (Iacob 3:15; Obadia 1:4).

Apoi după aceștia 12 heruvimi demonici, există căpetenii demonice, o căpetenie demonică (poate conduce o țară datorită păcatului aceluia popor), o domnie (o regiune), o autoritate (un oraș mare), o putere (un oraș mic sau un sat).

De pildă, o putere de mândrie ce conducea un sat samaritean, s-a împotrivit ca acei samariteni din sat să-L găzduiască pe Iesus, discipolii ne-veghind, s-au lăsat influențați de această putere demonică ce conducea satul, cerând foc din cer din mândrie, dar Iesus știa ce spirit i-a însuflețit, El a biruit această putere de mândrie a celui rău, prin faptul că s-a umilit și a mers în alt sat (Luca 9:51-56).

O santinelă sau mai multe, pot fi puse de cel rău în jurul unor oameni mai importanți. Anumiți regi sunt supravegheați chiar de mai multe santinele, cum a fost cazul lui Nebucdnețar (vezi: Daniel 4:17).

Iar demonii sunt puși pentru a influența în rău un om. Astfel un om poate fi influențat sau chiar stăpânit, fie de un demon cu o lucrare specifică (Matei 15:22; Luca 4:33; 8:29) sau de mai mulți demoni (Luca 8:2; Matei 12:42-45).

5) Cum să detronăm conducerile demonice și să biruim demonii personali?

Creștinii trebuie să știe organizarea demonică la nivel de principiu, dar trebuie să cunoască și demonii și lucrarea lor specifică care conduc țările, regiunile, localitățile lor, ca să le poată ataca precis și detrona și înlocui cu îngeri drepecți care să conducă.

Ei trebuie să cunoască ce demonii îi atacă constant folosindu-se de slăbiciunea lor principală, și ce demoni îi atacă ocazional.

Conform Bibliei, Dumnezeu se folosește de Fiul (Evrei 2:14,15), de Spiritul Sfânt (Romani 8:13-15) de îngeri (Fapte 12:7-10), de Biblie (Romani 1:16-17; 2Timotei 3:16-17), de lucrători (Efeseni 4:11-13), ca să fim biruitori asupra demonilor.

Noi trebuie să știm, că Diavolul are patru „puteri mincinoase”, de care se folosește după cum urmează: 1. mândria (Iacob 4:6), 2. moartea (Evrei 2:14,15), 3. iubirea de sine (2Timotei 3:2), 4. înțelepciunea drăcească sau carnală (Iacob 3:15-16).

Soluția prin care să biruim aceste patru puteri, este:

1. **Cuvântul** (ascultarea de el), care ne poruncește să ne smerim (Iacob 4:7; 1Petru 5:6) și astfel biruim: mândria în toate formele ei (trufia, superioritatea, încrederea în sine, smerenia falsă).

2. **Spiritul Sfânt** care este un spirit de viață și prin călăuzirea Lui biruim moartea (Romani 8:6-13), atât cea terestră care lucrează prin: nepăsare, ură, vinovăție, durere. Dar și cea acvatică (Apocalipsa 20:13), care lucrează prin: nepăsare, uitare, lovitură, înecare.

3. **Crucea**, prin care biruim iubirea de sine, răstignind egoismul (Matei 16:24,25) și lucrările iubirii de sine: pasiunea greșită, libertatea lumească, toleranța fără adevăr, și dragostea falsă care înșeală.

4. **Credința** prin care biruim înțelepciunea drăcească, lumească (I Ioan 5:4) în toate formele ei: cearta, mânia, dezbinarea, rivalitatea.

Dumnezeu ne-a pus la dispoziție și armura spirituală prin care vom birui spiritetele rele (Efeseni 6:10-18).

6) Cine sunt anticriștii și cine trebuie să vină?

În I Ioan 2:18, SCC, se spune: „**Copilașilor, este ora din urmă; și, după cum ați auzit că vine Anticristul, și acum s-au făcut mulți Anticriști, de la aceasta cunoaștem că este ora din urmă**”. Iată în timpul lui Ioan, când deja de aproape 70 de ani a început zilele din urmă (Evrei 1:2) sau „**ora din urmă**”, existau anticriștii, dar urma să vină: Anticristul!

Prin urmare, trebuie să facem diferența între anticriștii religioși, eretici, ce acționează din timpul primului secol d.Ch., și Anticristul care va veni și va conduce lumea 42 de luni la final înainte de sfârșitul epocii (Apocalipsa 13:5).

7) Ce va face anticristul când va veni?

În necazul cel mare, Satan prin acest om al nelegiurii va încerca să imite lucrarea divină!!!

Satan va ridica un om care va pretinde că este “**Iesus**”, fiul lui Dumnezeu, și oamenii care nu cunosc adevărul vor accepta acest fals „**Iesus**” (2Corinteni 11:4, SCC).

Dacă Tatăl creșterea a făcut prin Fiul Său: semne, minuni și lucrări puternice (Fapte 2:22).

Satan face prin acest om (anticrist), semne, minuni și lucrări de putere, dar false!!! – 2Tesaloniceni 2:9.

Dacă Iesus a fost înviat de Tatăl și i-a dat toată autoritatea în cer și pe pământ (Fapte 2:31-33; Matei 28:18).

Satan îl va învia pe acest fals “**Iesus**” adică anticristul, și îi va da toată puterea lui (Apocalipsa 13:2-3; 17:8).

Regii păgâni sunt descriși în Biblie ca fiare (Daniel 7:1-8), deoarece în spatele lor din punct de vedere spiritual erau demoni, fiare!!! Omul nelegiurii sau Anticristul este descris ca fiară în Biblie (Apocalipsa cap. 13), ca cornul cel mic (Daniel 8:9), ca rege (Daniel 8:23), regele nordului (Daniel 11:21-45).

Deci în viitor, în necazul cel mare care va dura 42 de luni, 1260 de zile (cca. trei ani și jumătate – Apocalipsa 12:6,14; 13:5), lumea va fi condusă de acest om, această fiară, el devenind prin puterea Satanei un lider mondial la care se vor închina toți cu excepția celor aleși, scriși în cartea vieții!!!

El va controla mulțimile de oameni prin: 1. viclenie și intrigi (Daniel 11:21-23, 27); 2. lingușiri (Daniel 11:32); 3. semene, minuni și lucrări de putere dar false (2Tesaloniceni 2:9); 4. intimidare, printr-o mare putere de a se război (Apocalipsa

13:4); 5. pe cei ce nu va reuși să-i seducă vor fi persecutați, unii chiar uciși (Apocalipsa 13:7-10; Daniel 11:31-35).

Noi nu trebuie să confundăm diferiți lucrători falși, gen: papa, sau alți lideri religioși, cu Anticristul ce va conduce lumea! Apostolul Ioan în prima sa epistolă, în 1Ioan 2:18, face o diferență între anticriști religioși ce acționau contra adevărului lui Christos, și Anticrist ce urmează să vină, ce va conduce lumea: politic, economic, comercial și nu doar religios!!!

8) Cum să învingem în prezent spiritul lui Anticrist?

În prezent anticrist lucrează prin spiritul lui, amăgindu-i cu învățături false, pe cei religioși, dându-le *un al Iesus, un alt Spirit și o altă evanghelie* (2Corinteni 11:4).

Toate atacurile chipurile: „raționale și științifice”, asupra Fiului lui Dumnezeu: Iesus, asupra: Evangheliei, Bibliei, sunt atacurile lui, pentru ca oamenii să adopte o viață bazată pe lucrurile fizice, fără credință în Dumnezeul Bibliei.

Uneori anticrist ca persoană spirituală este pus la conducerea unei țări, atunci în frunte cu apostolii (Luca 10:1-18; 1Petru 5:8,9), care împreună sunt ca puterea unei căpetenii, anticrist poate fi învins, detronat și alungat. Atunci Dumnezeu prin Domnul Iesus Christos, va rândui o conducere bună peste ea.

Noi putem birui pe anticristul și spiritul lui, prin Spiritul Sfânt care este mai mare decât cel care este în lume (1Ioan 4:4). Prin faptul că păstrăm dragostea adevărului și nu urmăm învățături false (2Tesaloniceni 2:10-12), prin faptul că ascultăm de apostoli (1Ioan 4:6; Evrei 13:7,17); care sunt temelia adunării (Efeseni 2:20-22) și care au primit adevărata Evanghelie (Galateni 1:8-12).

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Cum a devenit un heruvim: satan și diavol?
- (2) Cine sunt îngerii săi?
- (3) Care sunt ierarhiile spiritelor rele?
- (4) Cum putem birui pe satan și îngerii lui?
- (5) Cine sunt anticriștii, dar cine va veni?
- (6) Ce va face antihrist când va venii?
- (7) Cum poate fi biruit anticrist și spiritul lui?

PE DE ROST: Efeseni 6:12.

Capitolul 7 - Scopul sau planul lui Dumnezeu

1) De unde putem afla scopul lui Dumnezeu și care a fost scopul Lui declarat în Geneza?

Creatorul ne-a revelat scopul Său în cartea Sa: Biblia. Din Sfintele Scripturi aflăm, cum Dumnezeu i-a creat pe oameni perfecti, pentru că toate lucrările Lui sunt perfecte (Deuteronom 32:4). Scopul lui Dumnezeu nu a fost ca oamenii să sufere sau să moară! Atunci când s-a sfârșit creația, ea a fost descrisă astfel: **„Dumnezeu s-a uitat la tot ce a făcut și toate erau foarte bune”** – Geneza 1:31, NTR.

Dumnezeu i-a pus în Grădina Edenului, care era un parc, un paradis, o grădină a farmecului a desfătării (vezi: Geneza 2:8,15 n.s. GBV 1989) și le-a dat stăpânirea peste pământ și peste toate viețuitoarele (Geneza 1:28), dar le-a dat porunca de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului (Geneza 2:16,17). Aceasta era singura interdicție din grădină!

Scopul lui Dumnezeu cu ei a fost: **„Și Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării și peste păsările cerurilor și peste orice vietate care se mișcă pe pământ”** – Geneza 1:28 GBV 2001.

Acest scop a lui Dumnezeu avea trei aspecte: (1) **înmulțirea oamenilor și umplerea pământului;** (2) **supunerea pământului**, adică transformarea acestuia într-un paradis ca Edenul (vezi și Geneza 2:15); (3) **stăpânirea** peste toate tipurile de viețuitoare.

2) Ce s-a întâmplat în Grădina Edenului?

Satan înainte de răzvrătirea sa, a fost un heruvim numit: „Lucifer”, el a căzut din cauza mândriei și a dorinței lui de a fi egal cu Dumnezeu (vezi: Isaia 14:12-14; Ezechiel cap. 28).

Ispitiți de Satan care printr-un șarpe le-a vorbit, și în primii oameni s-a aprins dorința mândră de a fi ca Dumnezeu (Geneza 3:5), și de a nu mai stabili Iehova ce este bine și rău pentru ei, ci ca ei să fie proprii lor stăpâni, astfel ei au mâncat din pomul interzis (Geneza 3:1-7).

Pomul cunoștinței binelui și răului era opus pomului vieții, prin consumarea din pomul vieții se primea nemurirea, se

primea cunoașterea lui Dumnezeu (Ioan 17:3), cunoașterea binelui și răului din perspectiva lui Dumnezeu.

Din consumarea pomului cunoaștinței binelui și răului, omul își rupea legătura cu Dumnezeu, devenea el însuși: „dumnezeu”, și începea să vadă binele și răul dintr-o perspectivă: mândră și egoistă, de aceea, Adam și Eva s-au rușinat că sunt goi, în ei s-au aprins pofte datorită centrării pe ei și nu pe Dumnezeu (Geneza 3:1-11).

Diavolul i-a mințit pe Adam și Eva, promițându-le că vor ca Dumnezeu (Geneza 3:5), de fapt, satan știa că fiecare este sclav celui de care ascultă (Romani 6:16)! Astfel, Satan dorea în realitate să îi subjuge pe primii oamenii și pe copiii lor, dar și pe stăpânirea primită de ei de la Dumnezeu: pământul și animalele. Aceasta a fost dorința reală a lui satan! Adam și Eva au introdus pe pământ: păcatul, suferința, moartea, datorită neascultării lor față de Dumnezeu și ascultării lor de satan (Geneza, capitoul 3; Romani 5:12).

Dar aceasta nu înseamnă că scopul lui Dumnezeu nu se va împlini! Scopul lui Dumnezeu a avut două părți: una revelată în Geneza 1:28, și o parte ascunsă, dar împlinindu-se scopul tainic, ne-revelat atunci în grădina Edenului, se va duce la îndeplinire și partea secundară a scopului lui Dumnezeu revelat în Geneza 1:28.

Partea ne-revelată a scopului lui Dumnezeu a fost dezvăluită în primul secol prin scrierile creștine.

3) Care este misterul lui Dumnezeu?

Dumnezeu este Atot-cunoscător, Atot-înțelept (Iov 12:16; 37:16), El a știut mai dinainte (Isaia 46:9,10; 1Petru 1:2), că Diavolul se va răzvrăti și va ispiti pe Adam și Eva și că aceștia vor cădea, El știa mai dinainte aceste lucruri.

Prin urmare, știind mai dinainte ceea ce se va întâmpla, El a întocmit un plan în Sine însuși (Efeseni 1:9), un plan de înălțare pentru Fiul Său (Filipeni 2:5-11) și pentru mireasa lui Christos (Coloseni 1:27; Ioan 12:26)! Acest plan de înălțare era și un plan de salvare prin jertfa lui Iesus Christos (Efeseni 3:11; Marcu 10:45; 1Timotei 2:5,6).

Dumnezeu dorea ca Fiul Său să fie Înălțat într-o poziție superioară față de cea de la început, când era Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 1:1), o persoană ce împlinea poruncile Tatălui.

Dumnezeu a dorit să-L facă pe Iesus: Domn (Fapte 5:31), Domn al domnilor și Rege al regilor (Apocalipsa 19:16), ca oamenii și îngerii să i se închine și să-l respecte în calitate de Domn și Stăpân (Evrei 1:6; Apocalipsa 5:12-14; Ioan 5:23)! Dar și în slujbele de Mijlocitor (1Timotei 2:5), Mare preot (Evrei 4:14-16), Salvator sau Mântuitor (Fapte 13:23; Filipeni 3:20), și ca oamenii să se închine **prin** El la Dumnezeu (Evrei 7:25)!

Dumnezeu în preștiința Lui i-a ales mai dinainte pe cei ce vor face parte din corpul lui Christos, adică El cunoscând viitorul mai înainte ca el să se întâmple, a cunoscut mai dinainte pe cei ce vor reacționa cu credință la vestea bună și care vor rămâne până la capăt în Christos, și i-a ales mai dinainte de întemeierea lumii, ca să fie spre lauda gloriei Lui (Romani 8:28; Efeseni 1:4-6; 1Petru 1:2). Dumnezeu i-a și scris în cartea vieții, știind mai dinainte care vor fi salvați pe baza preștiinței Lui (Apocalipsa 13:8; 17:8).

Astfel, Dumnezeu a permis ca Diavolul să se răzvrătească, ca oamenii să cadă în păcat, știind mai dinainte lucrul acesta, Dumnezeu și-a întocmit un plan, care să ducă la înălțarea lui Iesus Christos și a adunării creștine (Filipeni 2:5-11; Efeseni 2:1-6).

Misterul lui Dumnezeu este Christos! – Coloseni 2:2,3.

În acest mister era inclus: smerirea și înălțarea Domnului Iesus (1Timotei 3:16).

Misterul lui Christos este dublu: (1) Pe de o parte, Christos este în noi, și aceasta dă glorie misterului lui Christos, deoarece prezența lui Christos ne dă o speranță glorioasă de a fi cu Christos în cer, etern (Coloseni 1:25-27; 4:3). (2) Acest mister privește poporul lui Dumnezeu din noul legământ, care este compus dintre evrei și națiuni, și împreună formează corpul lui Christos, pe baza Evangheliei și împreună au parte la aceeași moștenire cerească, prin Evanghelie (Efeseni 3:1-6).

4) Prin cine va împlini Dumnezeu scopul Său?

Dumnezeu a profețit chiar din Eden, despre o persoană care va zdrobi capul șarpelui (Geneza 3:15), este vorba despre Domnul Iesus Christos, Fiul lui Dumnezeu (Evrei 2:14), care a câștigat biruința asupra Diavolului (Ioan 12:31; 14:30; 16:11; Coloseni 2:15; 1Ioan 3:8).

De la înălțarea Lui la cer, Iesus fiind pus deasupra oricărei stăpâniri, El domnește peste toți, chiar dacă încă nu toți și toate i se supun (Evrei 2:8). El așteaptă ca dușmanii Lui să fie făcuți așternut al picioarelor Sale (Evrei 10:12,13), adică nimicivi (comp. cu 1Regi 5:3; cu Psalm 110:2,5).

În acest timp, El își adună adunarea Sa, care este corpul Său, împreună cu care va domni și va pune capăt răului (Daniel 7:18,22,27; 1Corinteni 4:8; 2Timotei 2:10-12).

5) Ce s-a împlinit din scopul lui Dumnezeu?

Scopul lui Dumnezeu s-a împlinit parțial și spiritual dar urmează să se îplinească în mod deplin.

Scopul Său privea trei lucruri: **(1) înmulțire, (2) supunere, (3) stăpânire**. Acest scop a lui Dumnezeu avea să se îplinească în două moduri, în primul rând, o **împlinire spirituală** după cum urmează: De la Christos încoace, toți cei care devin discipolii Lui prin căință, credință, botez prin ascultarea de El (Fapte 2:28; 3:21; 8:12; Ioan 3:36), au parte de o **înmulțire spirituală**. Domnul a prezis că sămânța bună va da rod, treizeci sau șaiszeci sau o sută (Matei 13:3-23). Domnul Iesus lucrând împreună cu adunarea Sa naște oameni în regatul cerurilor (Ioan 3:5; 1Corinteni 4:15), și astfel adunarea se înmulțește prin lucrarea Domnului (Fapte 11:21).

Domnul Iesus împreună cu slujitorii Lui, **supune oamenii** la credința sfinților, la evanghelia lui Christos (Romani 1:5).

Iesus Christos și adunarea Sa, **stăpânește** peste spiritele rele care sunt pe acest pământ (comp. Luca 10:19 cu Geneza 9:2).

6) Cum se va împlini scopul lui Dumnezeu?

În viitor, creștinii vor fi regi împreună cu Christos și vor domni cu El: 1000 de ani peste pământ și oamenii de pe el (Daniel 7:18,27; 2Timotei 2:12; Apocalipsa 20:6), ei vor fi: preoți, cu rol de mijlocire, vindecare (Apocalipsa 1:6; 5:9,10; 22:2), și judecători, adică vor judeca națiunile la sfârșit și vor executa judecata dreaptă asupra lor (1Corinteni 6:2; Apocalipsa 2:26,27), dar vor participa și la judecarea îngerilor răi (1Corinteni 6:3).

Biblia descrie cerul ca un paradis, adică un loc al farmecului, al desfătării. De fapt, paradisul pământesc este o umbră a celui ceresc, cu toate că cuvântul rai sau paradis se referă la grădină,

el se aplică atât la pământ (Geneza 2:8-15), cât și la cer (2Corinteni 12:1-4; Apocalipsa 2:7).

7) Cum se va împlini scopul lui Dumnezeu pe pământ?

Dar în viitor se va împlini **scopul lui Dumnezeu: pământesc-material!** În primul rând, parțial pe acest pământ, și apoi final pe noul pământ!

Astfel, la revenirea Domnului Iesus, scopul lui Dumnezeu se va împlini parțial pe acest pământ, deoarece chiar în mileniu vor exista păcătoși, oameni care vor fi pedepsiți cu moartea (Isaia 65:20), și la sfârșitul mileniului va exista o răzvrătire a multora care vor trece de partea lui Satan (Apocalipsa 20:7-10).

Dar cu toate acestea, este bine că Diavolul și îngerii lui vor fi închiși în adânc pentru o mie de ani (Apocalipsa 20:1-3; Isaia 24:21,22).

Astfel, în cea mai mare parte, pământul va fi eliberat de oamenii răi care îl poluează și distrug și le fac rău semenilor lor (Psalm 37:9-11; Apocalipsa 11:18). Oamenii drepti **se vor înmulți** pe pământ (Isaia 65:20-22), **pământul va fi supus unei lucrări de regenerare**, începând cu venirea lui Iesus, oamenii îl vor lucra transformându-l treptat într-un paradis (Matei 19:28; Isaia 32:15-17; 35:1,2,7).

Astfel în mileniu, nu vor mai fi: războaie (Psalm 46:8,9; Isaia 2:4), foamete, va fi hrană din abundență (Psalm 72:16; Isaia 65:22), bolile, bătrânețea și moartea datorită păcatului adamic vor fi înlăturate (Isaia 33:24; 35:5,6; 25:8; Iov 33:25). Va fi pace și locuințe pentru toți (Isaia 32:17,18; 65:21,22; Mica 4:3,4).

Iar **toate viețuitoarele vor fi supuse omului**, nu vor exista pericole din partea animalelor, cele sălbatice nu vor mai fi feroce, vor fi relații armonioase între om și animale (Isaia 11:6-9; 65:25; Osea 2:18).

Cu toate că Adam și Eva au păcătuit și astfel pământul nu a devenit un paradis (Geneza cap. 3), totuși scopul lui Dumnezeu nu s-a schimbat, doar amânat din cauza păcatului introdus în lume, astfel, această decădere a omului și a planetei nu este decât pentru un timp (Romani 8:19-22).

În viitor acest plan se va împlini parțial în mileniu (Isaia 65:7-25; Apocalipsa 20:1-7), iar apoi acest plan se va materializa pe

deplin și pentru eternitate pe pământul cel nou care va fi veșnic (Isaia 65:17; 66:22; Apocalipsa 21:1-4).

8) De ce a permis Dumnezeu suferința?

Motivele pentru care Dumnezeu a permis suferința, sunt:

(1) Înălțarea Domnului Iesus la o poziție superioară celei avute la început (Ioan 1:1; Filipeni 2:5-11).

(2) Înălțarea creștinilor prin suferință (comp. Efeseni 1:20-21, cu 2:6; Evrei 2:10; 5:8-9; Iacob 1:2-4).

(3) Testarea tuturor creaturilor (Provebe 17:3; 1Petru 1:7).

Pe lângă scopul înălțării lui Iesus, subiect tratat în paragrafele anterioare, un alt scop pentru care a permis Dumnezeu suferința, a fost acela de ai purifica pe creștini prin suferință și de ai duce la un nivel de smerenie, răbdare, care îi dă posibilitatea lui Dumnezeu să-i înalțe fără ca ei să cadă în păcatul mândriei (comp. cu 1Petru 5:5-11). Astfel miresa lui Iesus nu poate fi înălțată dacă mai întâi nu este smerită, testată, dacă nu trece mai întâi prin cuptorul încercărilor, al suferințelor (1Petru 1:7; Iacob 1:2-4; 2Timotei 2:12).

Anumite calități de caracter, le putem cultiva doar prin suferința, cum ar fi: smerenia, umilinta, răbdarea, perseverența (vezi: Romani 5:3-5; Iacob 1:2-4).

Un alt scop pentru care a fost permisă suferința, a fost ca oamenii să fie testați și ei să decidă de parte cui vor fi, de partea lui Dumnezeu, suportând cu răbdare și credință, încercarea, necazul, suferința, durerea (Romani 5:3-5; 1Petru 2:21; 4:13,14), știind că nu suntem încercați peste puterile noastre (1Corinteni 10:13); sau de partea lui Satan (Galateni 5:11; 6:12,13; Filipeni 3:18,19; 1Timotei 5:11-15).

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Care este scopul lui Dumnezeu declarat în Eden?
- (2) Care este misterul lui Dumnezeu?
- (3) Prin cine se va împlini scopul lui Dumnezeu?
- (4) Cum s-a împlinit scopul lui Dumnezeu, și când se va împlini deplin scopul lui Dumnezeu?
- (5) A avut Dumnezeu motive importante pentru care a permis suferința?

PE DE ROST: Geneza 1:28.

Capitolul 8 - Regatul lui Dumnezeu

1) Ce este Regatul lui Dumnezeu?

Regatul⁴ este teritoriul, peste care domnește Dumnezeu, care este Rege, Domn și Stăpân veșnic (1Cronici 29:12; Psalm 96:9-11; 99:1-4; 1Timotei 1:17).

Stăpânirea lui Dumnezeu poate fi deplină peste anumite zone sau ființe, sau parțială.

Dumnezeu domnește peste ceruri unde locuiesc îngerii, El se poate folosi chiar de îngerii răi spre a-și împlini scopurile Sale (comp. cu Iov cap. 1,2,42; 1Regi 22:19-23). Dar domnia Sa este într-un mod deplin arătată prin îngerii fideli, care slujesc pentru bunul mers al Regatului (Matei 25:31; Luca 1:35,36; Apocalipsa 14:6,7).

Dumnezeu domnește și peste constelații și stele prin îngeri (Iov 9:7-10; 38:7,31-33).

Dumnezeu domnește peste pământ, peste națiuni, El este Cel care rânduie regi (Romani 13:1), El s-a folosit chiar de regi păgâni spre împlinirea scopurilor Sale (2Cronici 36:23; Ezra 1:2; Daniel 5:18).

Astfel lumea este o parte a regatului lui Dumnezeu (comp. Matei 13:24,38-41), dar supunerea lumii nu este deplină, ci parțială, și de multe ori inconștientă (Fapte 4:26-28).

Dar sfinții, adică creștinii, sunt Fii ai Regatului (Matei 13:38), și prin ei se manifestă domnia lui Dumnezeu pe pământ (Matei 25:1), cu mult mai mult, decât prin autoritățile pământești sau prin oamenii lumii.

Prezența Regatului are ca efect o stare benefică lăuntrică, un efect al prezenței și domniei lui Dumnezeu, aducând o stare de dreptate, pace și bucurie (Romani 14:17) și făcându-i pe creștini să guste din darul ceresc, din puterile epocii viitoare (Evrei 6:4,5).

⁴ Traducerea corectă a cuvântului grecesc: „Basileia” este: „Regat”. Cuvântul împărăție se aplică unui stat colonial (imperiu) ținând sub stăpânire (supunând) teritorii și regate cucerite prin războaie, silnicie și cotropire violentă, ceea ce nu poate fi aplicat referitor la „Regatul lui Dumnezeu”, care nu acționează prin constrângere și jefuire.

2) Cum mai este numit Regatul lui Dumnezeu?

Regatul lui Dumnezeu (Galateni 5:21), mai este numit și: Regatul Tatălui (Matei 26:29), Regatul Fiului (Coloseni 1:13), Regatul lui Christos și a lui Dumnezeu (Efeseni 5:5), Regatul cerurilor (Matei 25:1), Regat etern (Daniel 7:27; 2Petru 1:11), Regatul ceresc al lui Iesus (2Timotei 4:18), Regatul lui Christos Iesus (2Timotei 4:1).

3) Care sunt cele două regate în opoziție?

Regatul lui Dumnezeu este în opoziție cu Regatul lui satan (Fapte 26:17,18; Efeseni 2:1-6), acesta fiind numit: stăpînirea întunericului (Coloseni 1:13), din acest regat fac parte: regatul lumii (Apocalipsa 11:15), și în viitor cel rău își va manifesta domnia prin regatul fiarei (Apocalipsa 16:10).

Satan, îngerii lui, oamenii lui, sunt în regatul întunericului, ei nu se supun de bună voie lui Dumnezeu!

Conducerea celui rău asupra oamenilor nu a fost deplină, deoarece unii oamenii au ascultat de legea lui Dumnezeu (Romani 2:12-15,25-26), și datorită sistemului de jertfe ce dădea o ispășire provizorie (Evrei 7:25-27). Iar la sfârșitul vieții pământești a lui Christos, datorită integrității Sale, diavolul a fost judecat și scos afară, pierzându-și de drept autoritatea de a conduce lumea (Ioan 12:31; 16:11).

Regatul lui Dumnezeu este deasupra acestui regat al celui rău, și fiindu-i superior el poate forța regatul întunericului să facă anumite lucruri care în mod natural el nu l-ar face, astfel nimic nu poate să lucreze contra voinței lui Dumnezeu (Daniel 4:35; Romani 9:17-19), nimic nu se poate împotrivi lui Dumnezeu și scopurilor Sale (2Cronici 20:6; Isaia 14:27; 43:13). Astfel se împlinește Scriptura care spune: „**Dar Dumnezeuul nostru este în ceruri: tot ce I-a plăcut a făcut**”. Sau: „**Domnul a făcut tot ce I-a plăcut în ceruri și pe pământ, în mări și în toate adâncurile**” (Psalm 115:3; 135:6 GBV).

4) Descrieți Regatul în trecut, prezent și viitor?

Regatul lui Dumnezeu este veșnic ca și stăpînirea Lui (Daniel 4:34).

Dumnezeu s-a folosit chiar de regi păgâni ca unealtă a mâniei sale și ca expresie a stăpînirii Sale pe pământ (Isaia 10:5; 13:5; Daniel 4:34-36; Ieremia 25:11). El se folosește și în

prezent de autorități pentru a-și exercita stăpânirea asupra lumii (Romani 13:1-6).

În trecut Dumnezeu a domnit pe pământ prin regi, guvernatori (1Petru 2:13,14), iar în Israel prin judecători și regi puși să facă dreptate (Judecători 2:10-18; Deuteronom 17:15; 1Samuel 15:1; Matei 5:35).

Apoi, l-a trimis pe pământ pe Fiul Său, iar la botezul Său, El a fost uns ca rege (Fapte 10:38) și a devenit Mesia (Unsul) sau Christosul (Matei 16:16).

Domnia lui Christos a fost progresivă, în primă fază în Israel, unde El și-a exercitat autoritatea prin învățătură (Matei 7:28,29; Luca 4:14,15), păstorire (Matei 9:36; Marcu 6:34-44), vindecări, alungarea dracilor (Matei 4:23-25), învierea morților (Luca 8:49-56), și prin alte minuni (Matei 14:22-33). El a domnit și prin discipolii Săi cărora le-a dat autoritate de a face minuni (Matei 10:1,7,8; Luca 8:1-3; 9:1,2; 10:1-20). Până la moartea Sa ca rege al iudeilor, el și-a exercitat domnia în special în Israel, primind tronul lui David și domnind spiritual pe el (Luca 1:32,69), fiind Salvatorul (Luca 2:11).

Însă după învierea Sa, El și-a extins teritoriul Regatului Său, trimițându-i pe discipolii Lui la toate națiunile pentru a predica și a stabili stăpânirea Sa prin adunare (Fapte 1:8).

Astfel, creștinii în momentul când sunt înfiați ca fii ai lui Dumnezeu (Galateni 1:4; 4:6,7), devin Fii ai Regatului, făcând parte din Regat. Ei în momentul înfierii, sunt transferați din regatul întunericului în **„Regatul Fiului dragostei Lui”** (Coloseni 1:13; Galateni 1:4), care se manifestă pe pământ la ora actuală în special prin adunarea creștină, al cărui cap este Iesus (Efeseni 1:20-22; 2:6).

Dar și autoritățile pământești după înălțarea lui la cer, urmau să fie rânduite de Dumnezeu prin Domnul Iesus (comp. Romani 13:1 cu 1Petru 2:13)

Însă chiar și așa, regatul lumii nu a devenit încă Regatul lui Dumnezeu și al lui Christos (Apocalipsa 11:15). Încă nu vedem că toate lucrurile de pe pământ îi sunt supuse lui Christos (Evrei 2:8). Astfel, există o diferență între Regatul lui Christos din prezent și cel viitor!

Actualmente exista în libertate, cel rău, îngerii lui, oamenii răi, stări rele de lucruri pe pământ. În viitor când Domnul va veni, aceste persoane rele nu vor mai fi!

Prin urmare, înțelegem diferența dintre regatul lui Christos din prezent și cel din viitor, când Dumnezeu Îi va supune pe vrășmași și îi va face așternut picioarelor Sale (Psalm 110:1,2,5) și când pământul și toți oamenii de pe el vor fi conduși de Domnul și I se vor supune Lui de bunăvoie (Isaia 11:1-9).

5) Când a început speranța cerească și când se va sfârși și pentru cine este ea?

Începând cu serviciul lui Iesus din primul secol d.Ch, a început să se prezinte această speranță nouă cerească, de a fi parte din mireasa Lui = adunarea Lui = corpul Lui (Matei 11:12; 2Corinteni 11:12; Efeseni 5:23-27; Apocalipsa 19:7,8). Această speranță, a fost instituită de Christos prin moartea și învierea Sa, El este Cel ce a inaugurat drumul spre cer (Evrei 6:19-20; 10:19-20; Coloseni 1:18; 2Timotei 1:9-10).

Credincioșii dinainte de Christos, nu au avut această speranță și nimeni nu a mers la cer (Ioan 3:13; Matei 11:11; Ioan 3:29). Acest mister despre corpul lui Christos și despre unica chemare cerească, a fost revelat în primul secol prin evanghelie (Efeseni 3:5-6).

La înviere și cei din vechiul legământ, vor avea acces la cer, în Noul Ierusalim ca vizitatori (Matei 8:11; Evrei 11:14-16), dar nu ca cetățeni ai cerului așa cum este mireasa lui Christos (Filipeni 3:20-21), ei nu vor domni în mia de ani cu Christos, deoarece ei vor învia după mia de ani (Evrei 11:39-40; Apocalipsa 20:5).

Însă în contrast cu credincioșii din vechime, toți creștinii, toți frații lui Iesus au speranța cerească (Evrei 2:11; 3:1), deoarece toți care cred în Iesus Christos sunt fii ai lui Dumnezeu (Romani 8:14; Ioan 12:26,32; 17:20-21,24; 1Ioan 5:1) și toți care sunt născuți din nou sau din Dumnezeu, au această speranță (Ioan 3:3-5; 1:12-13; 1Petru 1:3,4).

Iar toți care fac voia lui Dumnezeu sunt frați cu Iesus (Matei 12:50; Marcu 3:35; Luca 8:21). Ei mai sunt numiți și mireasa lui Christos, corpul lui Christos, aleși, sfinți etc. (Apocalipsa 21:9; Evrei 2:11; 3:1; 1Corinteni 12:27; 1Petru 2:9; Coloseni 3:12). Iar această speranța cerească glorioasă, va dura până la venirea din nou a lui Iesus, atunci când se va aduna „**plinătatea națiunilor**”, și când toate mădulare din corpul lui Iesus vor fi strânse (Romani 11:25,26, SCC).

6) Ce rol va avea mireasa lui Christos în cer și cum va fi acolo?

Scripturile descriu trei aspecte ale rolului creștinilor în cer, și anume: (1) vor fi regi împreună cu Christos și vor domni cu El, timp de 1000 de ani peste pământ și oamenii de pe el (Daniel 7:18,27; 2Timotei 2:12; Apocalipsa 20:6), (2) Vor fi preoți, cu rol de mijlocire, vindecare (Apocalipsa 1:6; 5:9-10; 22:2), (3) Vor fi judecători, adică vor judeca națiunile la sfârșit și vom executa judecata dreaptă asupra lor (1Corinteni 6:2; Apocalipsa 2:26-27).

De asemenea, vor participa la judecarea îngerilor răi (1Corinteni 6:3), precum și la judecarea din mileniu (Matei 19:28; Luca 22:30; Isaia 65:20) și de la sfârșitul mileniului (comp. Apocalipsa 20:11-15 cu 3:21).

Biblia descrie cerul ca un paradis, adică un loc al farmecului, al desfătării. De fapt, paradisul pământesc este o umbră a celui ceresc, cu toate că cuvântul rai sau paradis se referă la grădină, el se aplică atât la pământ (Geneza 2:8-15), cât și la cer, în funcție de context (2Corinteni 12:1-4; Apocalipsa 2:7).

7) Când și cum merg la cer creștinii?

În ziua lui Dumnezeu, care este numită și ziua Domnului, ziua lui Iesus Christos (2Petru 2:10-12; Filipeni 1:6), când Domnul Iesus va veni, se va suna din cea de-a șaptea și ultimă trâmbiță, și atunci morții în Domnul, vor învia (1Corinteni 15:52; Apocalipsa 11:15-18), aceasta este cea dintâia înviere (Apocalipsa 20:6).

Iar creștinii în viață vor fi transformați la o clipeală de ochi, în corpuri spirituale, nemuritoare, și vor fi răpiți în aer, iar împreună toți aceștia, adică cei înviați și cei vii transformați, vor întâmpina pe Domnul în văzduh (1Tesaloniceni 4:15-17). Ei vor avea corpuri schimbate, numite atât *corpuri spirituale* (1Corinteni 15:44), cât și *corpuri glorioase* (Filipeni 3:21), pentru că în cer, locuiesc doar spiritele, carnea și sângele nu pot intra în cer (1Corinteni 15:50).

8) Cine va locui pământul în mileniu?

După cum am văzut, creștinii autentici au speranța cerească și nu vor fi pe pământ (Filipeni 3:20-21), dar totuși Biblia precizează că vor exista națiuni pe pământ peste care ei vor domni (Daniel 7:14; Apocalipsa 20:3,8). *Cine sunt aceștia?*

Ei bine, este vorba de două categorii de oameni după cum urmează:

(1) Israelul carnal, care se întoarce la Dumnezeu în ziua venirii Domnului, când îl vor vedea pe norii cerului (Zaharia 12:10; Osea 3:4,5). După ce două treimi din națiunea Israel vor fi nimicite, o treime din Israel (rămășița) purificată, va moșteni pământul în mileniu (Zaharia 12:8,9; Țefania 3:12,13).

Astfel, după ce se va încheia: „**plinătatea neamurilor**”, strângerea tuturor creștinilor în corpul lui Christos, vine Domnul și are loc răpirea miresei lui Christos, dar în aceeași zi, dar după răpirea miresei, Domnul va izbăvi pe Israel de dușmanii lui, și ei vor fi restabiliți în țara lor (Romani 11:25-28; Isaia 44:1-4; Ezechiel 37:21-28; Amos 9:11-15). (2) A doua categorie de oameni, sunt oamenii din toate națiunile care spre timpul sfârșitului se alipesc de Israel ca prozeliți la iudaism. Înainte de neacazul cel mare (timpul sfârșitului) este profetizat că templul din Ierusalim se va reconstrui, deci va exista un templu fizic în perioada împlinirii Apocalipsei (Apocalipsa 11:1-2; Daniel 9:27; Matei 24:15-22), oamenii din toate națiunile se vor închina la templu acceptând religia iudaică (Isaia 2:1-4; Mica 4:1-4; Zaharia 8:7-23), așa ca și în primul secol (Ioan 12:20; Fapte 2:5-11). Aceștia vor locui pământul împreună cu Israelul.

9) Ce se va întâmpla la sfârșitul mileniului de pace?

Când se vor împlinii cei o mie de ani, Satan și cu îngerii lui vor fi dezlegați și ei vor înșela din nou pe mulți de pe pământ, care se vor răzvrăti și se vor ridica contra taberei sfinților și a cetății iubite (Noul Ierusalim), însă un foc din cer va mistui pe acei oameni, iar Diavolul și îngerii lui vor fi aruncați în lacul de foc unde vor fi chinuți etern (Apocalipsa 20:7-10).

După aceea, apare Marele scaun de domnie mare și alb, morții care nu au înviat la prima înviere (care este doar pentru creștini), vor învia și vor fi duși și judecați în fața scaunului de domnie. Apoi cerul și pământul murdărit din nou de Satan și de oștirile lui, vor fi arse de focul lui Dumnezeu (2Petru 3:10-12; Apocalipsa 20:11; 21:1).

Astfel cerul fizic (atmosfera), și pământul fizic, marea fizică, vor dispărea, fiind distruse prin foc (Isaia 51:6; Evrei 1:10,11; Matei 24:35; Marcu 13:31).

La sfârșitul celor o mie de ani, după judecata finală, nu va mai fi o altă judecată deoarece moartea va fi nimicită (Isaia 25:8), și va apărea un cer nou și un pământ nou perfect și etern (Apocalipsa 21:1-7; 2Petru 3:13; Isaia 66:22), care vor împlini planul lui Dumnezeu pentru totdeauna.

10) Care sunt etapele importante ale Regatului lui Dumnezeu?

ÎN TRECUT: (1) Stăpânirea dată de Dumnezeu lui Adam și Eva (Geneza 1:28); (2) Promisiunea din Geneza 3:15, privitoare la o sămânță care va zdrobi capul șarpelui (3) Promisiunea făcută lui Avraam (Geneza 12:3), (4) Cea a lui Isac (Geneza 26:4), (5) Lui Iacob (Geneza 28:14), (6) Promisiunea făcută lui David (2Samuel 7:12,16), (7) Nașterea lui Iesus din fecioară (Luca 1:31-33), (8) Ungerea cu Spiritul Sfânt la botezul lui Iesus, devenind astfel Mesia sau rege (Daniel 9:25; Ioan 1:32-34), (9) Moartea Lui ca Rege al iudeilor (Matei 27:37), ca Mesia a lui Israel (Ioan 1:41,49), (10) Învierea lui Iesus Christos când primește toată autoritatea (Matei 28:18), (11) înălțarea la cer după 40 de zile la dreapta Tatălui (Fapte 1:3; Efeseni 1:20-23; 1Petru 3:21,22).

ÎN VIITOR EVENIMENTE ALE REGATULUI: (13) Lupta din cer și aruncarea lui Satan pe pământ cu cca. 7 ani înainte de venirea Domnului (Apocalipsa 12:7-9), (14) Venirea și întronarea lui Iesus (Matei 19:28; 25:31), (15) Domnia de o mie de ani (Apocalipsa 20:6), (16) Predarea domniei în mâna Tatălui (1Corinteni 15:24-28), (17) Viața eternă pe noul cer și pământ (Apocalipsa 21:1-5).

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Ce este Regatul lui Dumnezeu?
- (2) Descrieți Regatul în prezent și în viitor?
- (3) Ce se va întâmpla cu cerul și pământul în mileniu și după mileniu? Cine le va locui și când?
- (4) Care sunt cele mai importante etape ale Regatului?

PE DE ROST: Matei 6:10.

Capitolul 9 - Pământul și Omul

1) Când și pentru ce a fost creată planeta Pământ?

Pământul a fost creat la început, în prima zi de creație, după crearea Fiului a Spiritului Sfânt, a cerului și a creaturilor cerești (Geneza 1:1-2). Însă lucrurile de pe pământ au fost create în celelalte zile ale creației (Geneza cap. 1,2).

Pământul a fost creat pentru ca oamenii să-l locuiască fericiți, deoarece atât ei cât și planeta au fost făcute perfecte (Geneza 1:31; Deuteronom 32:4; Psalm 115:16; Isaia 45:18).

2) Cum a fost creat omul, când și pentru ce?

În a șasea zi de creație, Dumnezeu a creat omul, pe Adam, și ulterior dar în aceeași zi, pe Eva din coasta lui Adam (Geneza 1:26,27; 2:21-23). Omul a fost creat de Dumnezeu după chipul Lui (după calitățile Sale – Coloseni 3:10), dar și după asemănarea Sa, omul având o formă fizică asemănătoare cu Dumnezeu (Iacob 3:9).

Omul a fost creat din țărâna pământului, în care s-a suflat: suflare (spirit) de viață, și astfel omul a devenit: **“un suflet viu”** (Geneza 2:7). În Biblie apare și expresia: **„suflet mort”** în care, cuvântul suflet, are sensul de: de corp mort (Levitic 21:11; Numeri 6:6, NW).

Corpul modelat din țărână, o dată însuflețit a devenit viu însă Dumnezeu prin suflarea de viață a creat în om: un suflet, o persoană lăuntrică (2Corinteni 4:16; 2Corinteni 5:1-10). Și acesta a primit capacități spirituale și sufletești, de la suflarea de viață, care nu dă doar viață fizică (Iov 33:4); ci, și rațiune, pricepere (Iov 32:8), sentimente (Romani 15:13; Filipeni 2:1).

Astfel, omul este compus din două părți, una spirituală și una fizică. Partea spirituală este numită: spiritul omului (1Corinteni 2:11), omul dinăuntru (2Corinteni 4:16), inimă (Proverbe 17:22), suflet (comp. Matei 10:28 cu Luca 8:55), omul ascuns al inimii (1Petru 3:4).

Partea fizică a omului, este numită: corp sau trup (1Corinteni 7:34), mai este numită și corp sufletească (1Corinteni 15:44), cort (2Corinteni 5:1-4,8), templu (2Corinteni 7:19). Dar ambele părți ale omului, sunt însuflețite de spiritul de viață de la Dumnezeu!

Iar împreună corpul cu spiritul omului este numit suflet (Exod 1:5; 1Petru 3:20), sau om (Geneza 1:27; 5:2).

Atunci când Scripturile vorbesc de gânduri (minte) și inimă (sentimente), atunci gândurile sunt numite: **suflet** (Filipeni 2:2; Evrei 4:12; 12:3) și inima este numit **spirit** (Psalm 51:10,17; comp. 1Corinteni 5:3 cu 1Tesaloniceni 2:17), și în această situație există o diferență între spirit și suflet (1Tesaloniceni 5:23). Totuși în lucrare ele sunt una, de nedespărțit, căci nu există sentimente fără gânduri, și gânduri fără sentimente.

Omul a fost creat perfect (Deuteronom 32:4; Ecleeziast 7:29; Romani 14:12), el a fost pus în Eden, o grădină minunată, un paradis, ce exista pe pământ, între fluviile Tigru și Eufrat (Geneza 2:7-15). Adam și Eva, încă erau într-o strânsă legătură cu natura, se hrăneau din roadele pământului și erau dependenți de mediul în care au fost puși (Geneza 2:15-16,19-20).

Apoi Adam a primit misiunea de a lucra grădina (Geneza 2:15), de a da nume la animale (Geneza 2:19-20). Apoi după crearea femeii, ei au avut misiunea de a se înmulți, astfel a umple pământul cu oameni; de-al supune sau îngriji ca și Edenul și de a stăpâni peste toate tipurile de viețuitoare (Geneza 1:28).

3) Ce a ales prima pereche de oameni și cu ce consecințe?

Primul cuplu, nu a fost creat ca niște roboți; ci, cu libertate de alegere (Deuteronom 32:4; 30:19).

Ei au primit câteva porunci (Geneza 1:28; 2:15), printre care și cea de a mânca din orice pom cu excepția pomului cunoștinței binelui și răului (Geneza 2:16-17), aceasta era singura interdicție din Eden!

Însă primii oameni: Adam și Eva, au ales neascultarea (Geneza 3:1-19; Osea 6:7).

Astfel ei au pierdut paradisul existent în grădina Edenului, fiind scoși afară din grădină, au pierdut viața eternă, ne mai putând mânca din pomul vieții prin care ar fi primit din nou perfecțiunea și viața veșnică (Geneza 3:22-24).

Ei au pierdut viața perfectă și comuniunea cu Dumnezeu (Efeseni 2:1; 4:18). Păcatul a rupt legătura lor cu Dumnezeu, a făcut un zid de despărțire între ei și Creator (Isaia 59:2).

Dumnezeu este izvorul vieții, al dragostei și al luminii (Psalm 36:9; 1Ioan 1:5; 4:8), astfel această despărțire a avut ca rezultat o rupere de la lumina lui Dumnezeu ceea ce i-a afectat pe oameni: fizic, căci ruperea de izvorul vieții, i-a afectat fizic pe Adam și Eva ducându-i la boală, îmbătrânire și moarte (Romani 3:23; 6:23)!

Putem compara păcatul cu o întrerupere de la sursa de curent, astfel un ventilator care este scos din priză se mai învârte dar tot mai încet până se oprește. În mod asemănător, viața din oameni s-a consumat și astfel ei au îmbătrânit și au murit.

Păcatul i-a afectat pe oameni în domeniul spiritual (partea afectivă, emoțională), făcându-i să devină carnali, egoiști (Tit 3:3; Coloseni 3:5). Ruperea de izvorul luminii, i-a afectat pe oameni sufletește, adică: mintal, devenind întunecați la minte (Efeseni 4:18-19).

Astfel, ființa lor s-a deformat, și au transmis urmașilor lor: aceste stări: slăbiciunea fizică ce duce în final la moarte, egosimul, și întunericul spiritual (Romani 5:12).

4) Care au fost alte consecințe ale păcatului primilor oameni?

Ca pedeapsă a păcatului lui Adam și Eva, au fost rostite următoarele blesteme descrise în Geneza 3:14-1!

Dar care este înțelesul literal al acestui pasaj?

Mergând în primul rând, la personajele la care se face referire literal, vedem că pedeapsa pentru căderea în păcat este dată lui Adam, soției lui Eva, șarpelui, după cum urmează:

Observăm pedeapsa femeii: **„Îți voi mări foarte mult durerile nașterii și sarcina ta; cu durere vei naște copii; și dorința ta va fi spre soțul tău și el va stăpâni peste tine”**.

Observăm pedeapsa bărbatului: **„Pentru că ai ascultat de glasul soției tale și ai mâncat din pomul despre care ți-am poruncit, zicând: «Să nu mănânci din el», blestemat este pământul din cauza ta; cu trudă vei mânca din el în toate zilele vieții tale; și îți va da spini și măcăciuni; și vei mânca iarba câmpului. În sudoarea feței tale vei mânca pâine, până te vei întoarce în pământ, pentru că din el ai fost luat; pentru că țărână ești și în țărână te vei întoarce”**.

Observăm pedeapsa șarpelui, animalului de care s-a folosit cel rău: **„Pentru că ai făcut aceasta, blestemat ești tu între toate vitele și între toate animalele câmpului. Vei merge pe**

pântecele tău și vei mânca țărână în toate zilele vieții tale.”

Din pedeapsă reiese că această șarpe de care s-a folosit cel rău, nu era târâtor, Biblia vorbește de șarpele zburător (Isaia 30:6). Șarpele folosit de Diavol, era un șarpe zburător! Dar de ce este pedepsit și animalul? Deoarece el și-a dezvoltat progresiv o înclinație spre șiretenie, așa cum căderea Diavolului a fost progresivă, prima dată lăuntrică și apoi pe față trecând la fapte. Șarpele este descris ca fiind: „**mai șiret decât orice animal al câmpului**”, expresia ebraică pentru șiret, înseamnă: *subtil, perspicace, viclean*. Satan nu ar fi putut intra în el să-l posede, dacă el nu s-ar fi abătut de la scopul pentru care a fost creat.

Astfel șarpele zburător și implicit urmașii lui sunt pedepsiți să se târască pe pământ și să mănânce țărână (vezi Mica 7:17).

Satan a posedat acest șarpe așa cum demonii posedă oamenii sau animalele, ca de pildă legiunea de demoni ce a fost în porci (Matei 8:28-32).

Dar vedem că acest pasaj conține o profeție ce viza o dușmănie, o luptă care se va finaliza cu zdrobirea capului șarpelui. Această profeție nu viza cum ar putea crede unii, că un copil al lui Eva va fi mușcat de călâi, iar el îi va zdrobi capul șarpelui (animalului)!? Nu! Scriptura se interpretează pe sine, astfel un alt pasaj ne ajută să înțelegem înțelesul spiritual din v.15!

5) Care este înțelesul spiritual al lui Geneza 3:15?

Dacă facem o observare corectă a textului, observăm că în Geneza 3:15, face referire la patru personaje, după cum urmează: **1.Șarpele, 2.Femeia, 3.Sămânța șarpelui, 4.Sămânța femeii.**

Unele personaje sunt mai ușor de identificat, altele mai greu, dar observăm din text, două tabere adverse:

I – Șarpele și sămânța Lui.

II – Femeia și sămânța ei.

Există pasaje în Biblie care sunt literale (Marcu 9:12) și pasaje cu un înțeles spiritual, care trebuie înțelese spiritual (1Corinteni 2:11-14; 2Corinteni 3:6), sau simbolic prin asemănări, prin parabole (Marcu 4:2).

Există pasaje unde se întrepătrund referiri la persoane sau lucruri fizice, cu referiri la persoane sau lucruri spirituale! Un astfel de pasaj este Ezechiel cap. 28, care vorbește de regele Tirului, dar și de regele din locurile cerești al Tirului, adică de

Satan De unde știm? Regele Tirului nu a fost niciodată heruvim ocrotitor.

În mod asemănător, Geneza 3:14-19, se întrepătrund referirile literale: șarpele (animalul), Eva, Adam, dar și referirile spirituale: Satan și copiii lui, precum și femeia cerească și sămânța ei: Iesus și creștinii!

În primul rând, să vedem **cine este șarpele din v.15?**

În Apocalipsa 12:9, găsim scris: „**șarpele cel vechi, acela care se numește Diavol și Satan**”.

Dacă am identificat șarpele din v.15, **cine este atunci sămânța lui?**

Ei sunt oamenii răi, copiii Diavolului (Ioan 8:41-47; Matei 23:29-33; 1Ioan 3:8-10). Aceștia au mușcat călcâiul seminței femeii pe Domnul Iesus, atunci când L-au dat la moarte ca să fie răstignit (Ioan 19:6-16). Atunci copii diavolului s-au bucurat (Ioan 16:20), iar copiii lui Dumnezeu s-au întristat (comp. cu Matei 17:23).

Dar cine este femeia?

Unii spun că este omenirea în asamblu, alții că este Eva, alții că este Maria, alții că este Israelul, etc.

Biblia vorbește de o femeie spirituală în locurile cerești care este Ierusalimul de sus (Galateni 4:26-28), sau Ierusalimul ceresc, cetatea lui Dumnezeu (Evrei 12:22,23).

Domnul Iesus provine de sus, astfel El vine pe pământ din cer de la Tatăl (Ioan 16:28), mai precis din Ierusalimul ceresc, despre care Pavel prin inspirație spune că este „**mama noastră**” (Galateni 4:26). Ierusalimul de sus, sau ceresc cum mai este numit, este compus din acel oraș cu temelii tari al cărui constructor și arhitect este Dumnezeu, și putem găsi descrierea lui în Apocalipsa cap. 21,22:1-4.

Dar cine este sămânța femeii?

Sămânța spirituală a acestei femei este Domnul Iesus (Galateni 3:16), care provine din cer (Ioan 3:31), dar și frații lui, adică: adunarea creștină (Galateni 3:28,29; 4:26,31), care are parte de nașterea de sus – Ioan 3:3-5.

Domnul Iesus este cel ca va zdrobi capul șarpelui (1Corinteni 15:24-26). Astfel este clar că sămânța femeii care omoară pe Diavol este Iesus (Evrei 2:14), dar și frații Lui (Romani 16:20), cu care Iesus este una! (Galateni 3:27-29).

În concluzie, personajele spirituale din Geneza 3:15 sunt: femeia care este Ierusalimul de sus, sămânța femeii care este

Christos Iesus și creștinii, șarpele care este Satan, iar sămânța șarpelui care sunt copiii lui, adică oamenii răi.

6) Ce se va întâmpla cu pământul la venirea Domnului Iesus Christos?

Chiar dacă unii cred că la venirea Domnului, pământul va arde, totuși Scriptura se referă la altceva în 2Petru 3:10-13, unde conform cu o traducere corectă, după cele mai bune manuscrise, se spune următoarele: **„În ziua aceea cerurile vor trece cu trosnet, corpurile cerești vor fi distruse prin ardere, iar pământul cu toate lucrările de pe el vor fi dezvăluite”** (2Petru 3:10, NTR, vezi și traduceri: CLV, NTC, NW).

Fraza: **„În ziua aceea cerurile vor trece cu trosnet, corpurile cerești vor fi distruse prin ardere”**, se referă că o parte din al doilea cer (din cosmos) va fi distrus, când stele vor cădea din cer și puterile cerului vor fi clătinate (Matei 24:29; Marcu 13:24-25; Apocalipsa 6:13-17).

Însă ce vrea să spună apostolul Petru când spune: **„pământul cu toate lucrările de pe el vor fi dezvăluite”**? El vrea să spună că oamenii și lucrurile făcute de ei, nesfinte, nu se vor putea ascunde sau fugi de judecata și vederea lui Dumnezeu cu scopul pedepsirii (2Petru 3:11,14).

Conform profețiilor, pământul va fi judecat printr-un foarte mare cutremur de pământ (Apocalipsa 6:12; Ieremia 4:24-28; Ezechiel 38:20; Naum 1:5,6), iar oamenii și lucrurile de pe pământ prin: sabie, ploaie torențială, pietre de grindină, foc, pucioasă (Isaia 29:6; 30:30; Ezechiel 37:21,22). Oamenii nu vor putea scăpa, nici în peșteri, în crăpăturile munților sau printre stânci de mânia lui Dumnezeu și a Mielului!

Domnul Iesus spune clar despre actualul pământ, că nu va fi distrus la venirea Lui; ci, regenerat. În Matei 19:28, El spune: **„Adevărat vă spun că la reînnoirea tuturor lucrurilor, când Fiul Omului va sta pe tronul slavei Sale, voi, cei care M-ați urmat, veți sta, de asemenea, pe douăsprezece tronuri și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel”** (NTR, vezi și CLV, GBV, NTC).

De asemenea, sunt multe profeții care vorbesc de o transformare a acestui pământ afectat de păcat, moarte, secetă, boală, etc. într-un paradis (Isaia 11:1-10; 32:15-18; 35:1-7).

7) Ce se va întâmpla cu pământul după mileniu?

Apostolul Ioan, este cel care a primit ultima revelație din Scriptură, și revelația despre mileniu în care Christos va domni cu sfinții (Apocalipsa 20:3-6). Iar conform ultimei dezvăluiri primite de Ioan, cerul și pământul acesta va fi nimicit și va fi înlocuit de un cer nou și un pământ nou, la sfârșitul mileniului după judecata finală (Apocalipsa 21:1-5).

Astfel, doar după mileniu, după ce Satan și îngerii lui vor fi dezlegați, ei vor murdări din nou: cerul (atmosfera) și pământul, prin oamenii care se vor răzvrăti, de aceea cerul și pământul fizic nu va mai fi înnoit încă o dată (comp. cu Evrei 6:4-6); ci, va fi distrus. În acest sens, există texte clare, vezi: Matei 5:18; 24:35; Marcu 13:31; Luca 21:33; Psalm 102:26; Isaia 51:6; Evrei 1:10-12; 2Petru 3:7; Apocalipsa 20:11.

Pământul actual atunci va fi înlocuit cu o nouă planetă, ce va împlini scopul lui Dumnezeu (Apocalipsa 21:1), ea va dăinui etern (Isaia 66:22).

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Când și pentru ce a fost creată planeta Pământ?
- (2) Cum, unde, când, și pentru ce a fost creat omul?
- (3) Ce a ales prima pereche de oameni și cu ce consecințe?
- (4) Care este înțelesul spiritual al profeției din Geneza 3:15?
- (5) Ce se va întâmpla cu cerul și pământul la venirea Domnului Iesus, dar după mia de ani?

PE DE ROST: Isaia 45:18.

Capitolul 10 - Răscumpărarea prin sacrificiul lui Iesus!

1) De ce a fost necesar ca Iesus să vină pe pământ?

Dumnezeu este iubire (1Ioan 4:8), însă El este și drept (Deuteronom 32:4), astfel oamenii nu puteau fi iertați, chiar dacă Dumnezeu îi iubea, pentru că astfel s-ar fi călcat dreptatea lui Dumnezeu, care cere pedeapsă pentru neascultare, iar plata păcatului este moartea (Romani 6:23).

Nici un om de pe pământ nu era capabil să plătească un preț de răscumpărare corespunzător (comp. cu Psalm 49:7), deoarece nimeni nu este perfect, fără păcat (Romani 3:9-23). Iar un om păcătos nu putea fi pedepsit în locul nostru, căci el trebuia să moară pentru propriile lui păcate. Doar un om 100% drept, perfect, fără păcat putea să i-a păcatul nostru și să fie pedepsit cu moartea pentru ca noi să putem fi iertați de Dumnezeul Creator!

Astfel păcatul lui Adam un om perfect, a fost răscumpărat prin pedeapsă tot de un om perfect de Iesus. Prin urmare, fiindcă cineva fără păcat a decis în mod deliberat să păcătuiască (Osea 6:7), chiar Adam *întâiul născut* al lui Dumnezeu de pe pământ, legea lui Dumnezeu cerea ca pedeapsă: „**viață pentru viață**”, (Exod 21:23)!

2) Ce a făcut Dumnezeu pentru a ne răscumpăra?

Astfel, Dumnezeu a trimis în lume pe *întâiul născut* din cer (Coloseni 1:15), care era o imagine a lui Adam (Romani 5:14), tot un om perfect, ca să fie pedepsit în locul lui Adam și în locul celor ieșiți din el (Eva din coasta lui, și a copiilor lui, din sămânța lui), fiind omorât în locul lor.

Era nevoie de un om perfect, numit: „**cel din urmă Adam**” (1Corinteni 15:45), care să fie pedepsit în locul lui Adam, ca să poată da o jertfă fără cusur, și astfel să răscumpere omenirea (Isaia 9:6; Romani 5:15-19).

Deoarece toți mor în Adam (1Corinteni 15:22), păcatele oamenilor făcute din imperfecțiune sunt un efect a păcatului adamic (Romani 5:12). Prin prețul de răscumpărare, trebuia răscumpărat atât **păcatul lui Adam** (Romani 5:12-16), cât și **păcatele oamenilor**, copiii lui Adam venite din slăbiciunea moștenită de la Adam.

Însă deoarece, păcatele omenirii vin și din cauză că nu și-au păzit inima (comp. Proverbe 4:23 cu Marcu 7:21-23). Astfel, oamenii au ajuns să păcătuiască cu bună știință, nu doar din greșală, au păcătuیت când puteau să se stăpânească (Geneza 4:7; Psalm 4:4; Isaia 1:16)!

Răscumpărarea Domnului Iesus, viza și pedeapsa pentru păcatele omenirii, făcute din lipsa lor de stăpânire de sine (Ioan 1:29; 1Timotei 2:6; Evrei 9:28).

Fiul lui Dumnezeu Iesus Christos, s-a jertfit pentru omenire și este singurul care a adus **o salvare și răscumpărare eternă** din păcat și moarte de care pot beneficia **toți oamenii** (Fapte 4:12; 1Timotei 2:5,6; 4.10; Tit 2:11; Evrei 9:12;).

Jertfa lui Iesus nu mai are nevoie de complectare, perfecționare, ajustare, ea are puterea să șteargă orice păcat, fiind **perfectă** (Evrei 10:10,14; 1Petru 1:19); și **completă** (Ioan 1:29; Evrei 9:26).

3) Ce a însemnat prețul de răscumpărare?

Prețul de răscumpărare a însemnat: **o viață integră, o viață de suferințe**, umiliri, de dureri (Isaia 53:3; Matei 27:26-31), dar o viață care s-a păstrat perfectă în ascultare față de Tatăl ceresc, care să poată răscumpăra vinovăția lui Adam, de care se folosea și folosește Diavolul pentru a acuza și a ține omenirea sub stăpânirea sa (Apocalipsa 12:9,10)!

O dată ce Domnul Iesus a fost nevinovat când a fost ucis (Ioan 12:31,32; 15:18-25), s-a anulat vina lui Adam prin care Satan a câștigat stăpânirea asupra lumii (comp. Geneza 1:28 cu Romani 6:16). O pedeapsă era stabilită pentru omenirea păcătoasă, însă altcineva a luat această pedeapsă a lui Adam și a copiilor lui: un om nevinovat: Iesus Fiul lui Dumnezeu!

Pricina de acuzație a Diavolului: vina lui Adam, a fost ștearsă de nevinovăția Mielului Iesus sacrificat, astfel s-a dus și motivul stăpânirii lui asupra oamenilor și a planetei (comp. cu Coloseni 1:13). Dacă ascultarea lui Adam de Satan a dus ca acesta să câștige stăpânirea asupra oamenilor și a planetei (comp. Geneza 1:28; 3:1-13; cu Romani 6:16), ascultarea lui Iesus de Dumnezeu, a dus ca acesta să câștige stăpânirea asupra oamenilor și a planetei (Filipeni 2:8-10).

Întegritatea Domnului Iesus, ascultarea lui perfectă până la moarte, a fost pentru a aduce lui Dumnezeu, o jertfă fără cusur (1Petru 1:19; Ioan 19:30,31).

Astfel prețul de răscumpărare a inclus: **moartea Sa pe cruce** (Filipeni 2:8), unde a purtat păcatul lui Adam, al Evei și al tuturor copiilor lui (Ioan 1:29; 1Timotei 2:6). Iesus a fost **pedepsit cu moartea** în locul oamenilor păcătoși. El a suferit pedeapsa pentru toate păcatele oamenilor (Evrei 2:9; 2Corinteni 5:21).

Prin faptul că Dumnezeu L-a înviat din morți, a arătat că dreptatea Lui a fost satisfăcută, zdrobirea propriului Său Fiu, L-a mulțumit pe Sfântul Dumnezeu, iar mânia Sa față de oameni s-a potolit (Isaia 53:4,10; Fapte 2:32-36).

Prețul de răscumpărare a inclus: **luarea tuturor efectelor păcatului asupra Lui**, astfel Iesus Christos a luat blestemul legii, făcându-se blestem (Galateni 3:13); a fost făcut păcat pentru noi, *ca și cum* ar fi fost păcatul omenirii pedepsit de Dumnezeu (2Corinteni 5:19-21); a fost părăsit de Dumnezeu (Matei 27:46), deoarece păcatele omenirii erau luate de El și acestea fac un zid de despărțire între om și Dumnezeu (Isaia 59:2).

El a luat toate bolile, durerile, neputințele omenirii pe cruce (Isaia 53:4-5; 1Petru 2:24), când a fost răstignit a fost atacat de toate tipurile de spirite necurate ce sunt în spatele bolilor și a nelegiuirii oamenilor (Matei 8:14-17; Luca 13:11).

Acest moment final, când a fost părăsit de Dumnezeu, deoarece toate păcatele și implicit toate tipurile de spirite necurate s-au năpustit asupra Lui, a fost momentul cel mai crucial și cel mai dureros de pe cruce, ducând în câteva secunde la moartea Lui (Marcu 15:34-37).

4) Ce a răscumpărat Iesus prin jertfa Sa?

Omul este compus din spirit și corp fizic de carne (Iacob 2:26).

Păcatul i-a afectat pe oameni în domeniu **spiritual**, devenind carnali, egoiști, conduși de carne (firea păcătoasă) și de demoni (1Corinteni 3:1; Tit 3:3; Coloseni 3:5; Efeseni 2:1-3) și în domeniul fizic ducându-i la boală, îmbătrânire, moarte (Romani 5:12)!

Iesus Christos a răscumpărat prin moartea Sa, tot ceea ce a pierdut Adam, adică: **omul ca întreg!**

Prin jertfa lui Iesus Christos, este sfințit **spiritul omului** (omul lăuntric), este regenerat, înnoit (2Corinteni 5:17; Tit 3:5; Romani 8:16). Spiritul omului este sinonim cu inima (Evrei

4:12; Psalm 51:10,17; Proverbe 17:22). Astfel, inima omului este curățită prin sângele Lui (Evrei 10:22; 1Petru 1:2).

Prin jertfa lui Christos, în prezent **corpul omului** poate fi vindecat de boli (Matei 8:14-17), chiar îmbătrânirea poate fi atenuată (Iov 33:24-26; Psalm 103:5), unii oameni au fost înviați din morți pe baza sacrificiului Domnului Iesus (Fapte 9:37-42).

Astfel, Domnul a răscumpărat omul ca întreg, nu doar partea spirituală din om; ci și partea fizică, adică corpul din carne (Romani 8:23).

5) Ce a realizat jertfa Domnului Iesus?

Jertfa Sa a fost ispășire, adică Iesus a suferit mânia îndreptățită a lui Dumnezeu ca noi să nu o suferim, El a substituit omenirea, fiind pedepsit în locul ei (1Ioan 2:1,2; Isaia 53:3-5).

Prin moartea Sa, s-a pus capăt legii lui Moise, a vechiului legământ (Coloseni 2:14; Efeseni 2:15); a pus capăt diferenței dintre iudei și națiuni (Efeseni 2:11-19; Fapte 15:9-11).

Prin moartea Sa, au fost nimicite lucrările Diavolului (1Ioan 3:8); adică prin smerenia Sa până la moarte (Filipeni 2:6-8), a condamnat îngâmfarea Diavolului (Ezechiel 28:17), prin moartea Sa, a nimicit frica de moarte (Evrei 2:14,15), prin care Diavolul îi ținea legați pe oameni. Domnul Iesus a câștigat la învierea Sa, cheile morții și ale locuinței morților, primind Stăpânirea peste ele (Apocalipsa 1:18). El a fost ascultător până la moarte El nu s-a iubit pe Sine (ca Diavolul), ci pe Tatăl mai mult decât pe Sine (Efeseni 5:2). Prin moartea Sa, Domnul a biruit înțelepciunea satanei, devenind înțelepciunea lui Dumnezeu (1Corinteni 1:17-21).

Dar prin jertfa Sa, nu doar Satan și aceste patru puteri ale sale au fost biruite, ci chiar căpeteniile și autoritățile au fost dezarmate prin cruce, căci ele se foloseau de legea lui Moise și de călcarea legii, pentru a acuza oamenii, doar o dată legea fiind stearsă, ele au fost dezarmate (Coloseni 2:14,15; vezi și 1Corinteni 15:56).

Domnul Iesus în calitate de Mare Preot, folosește sângele curs la cruce pentru iertare (Evrei 9:22), astfel El s-a prezentat în fața lui Dumnezeu cu sângele Său, dovada jertfei Sale (Evrei 9:11-14,24), și El a folosit sângele pentru a curăți vasele cerești, adică pentru consacrarea în serviciul pentru Dumnezeu

din templul ceresc, pentru a fi acceptate de Tatăl ceresc (Evrei 9:21-23), pentru a șterge păcatele (Efeseni 1:7).

El se folosește și în prezent de sângele Său pentru spălarea de păcate a oamenilor care se căiesc și se botează (1Ioan 1:7; 5:6-8; Fapte 22:16). Sângele lui Iesus în formă spirituală fiind în cer și care lucrează prin Spiritul Cel Veșnic (Evrei 9:14; 1Petru 1:2) face această curățire/sfințire la nivel spiritual/invizibil, deoarece Iesus este spirit (2Corinteni 3:17,18; 1Corinteni 15:45-48).

Astfel, prin jertfa Domnului Iesus Christos oamenii se pot apropia de Sfântul Dumnezeu, pot fi împăcați cu Dumnezeu (Romani 5:1; Coloseni 1:20); devenind copii ai Lui (Efeseni 2:16-18; Galateni 3:26). Prin sacrificiul Domnului Iesus s-a deschis calea spre cer (Evrei 10:19-20).

Prin Jertfa Sa, Iesus ne-a cumpărat pentru Dumnezeu (1Corinteni 6:19,20); pe cei ce cred în El prin jertfa Sa, El i-a sfințit (Evrei 10:10); i-a desăvârșit (Evrei 10:14).

Moartea și învierea lui Iesus a făcut ca adunarea lui Christos să primească o autoritate puternică asupra Diavolului și îngerilor lui, și asupra oamenilor (Apocalipsa 1:5,6; Efeseni 2:6; 6:11-17).

6) Care au fost schimburile de la cruce?

Domnul Iesus s-a sacrificat pentru toți oamenii (1Timotei 2:4-6), dar beneficiază de foloasele jertfei **doar cei ce cred în El** (Ioan 3:16,36).

Este ca și cum, cineva le-a pus la **toți** oamenii în contul lor la bancă, o sumă imensă, dar le-a stabilit la **toți** un timp ca să își scoată bani, dar cei care nu îi scot în timpul stabilit pentru ei, îi pierd!

Afel toți care în timpul hotărât de Dumnezeu (comp. cu Isaia 55:6), nu cred în Fiul, vor suferi pedeapsa veșnică (Ioan 3:16-18,36).

În acest paragraf am făcut un tabel ale schimburilor lui Iesus cu omenirea, schimburi de care beneficiază doar cei care devin creștini, după cum urmează:

Ce a făcut Iesus pentru toți	Ce au primit cei ce cred în El
A luat păcatul și s-a făcut păcat pentru oameni (2Corinteni 5:21; 1Ioan 3:5).	Ne-a dat dreptatea Lui, și cei care au crezut în El, au devenit: „ dreptatea care vine de la Dumnezeu ” (Filipeni 3:9).
A luat vina oamenilor (Isaia 53:12).	Ne-a dat nevinovăția Lui (Evrei 7:24-27).
A luat blestemul legii și s-a făcut blestem (Galateni 3:13).	Ne-a dat binecuvântare (Galateni 3:8,14).
A acceptat suferința, a acceptat să fie rănit (Isaia 53:3-7).	Ne-a dat vindecare, ca să fim vindecați prin rănilor Lui (Isaia 53:5; 1Petru 2:24).
A luat bolile omenirii (Isaia 53:4).	Ca oamenii să aibă vindecare (Isaia 53:5; Matei 8:16,17).
Și-a vărsat sângele (Evrei 9:22-28).	Ne-a dat spălare de păcate prin sângele Său (Efeseni 1:7; 1Ioan 1:7).
El s-a făcut sărac (Filipeni 2:7,8)	Ca tu să fi bogat spiritual (2Corinteni 8:9).
El a luat pedeapsa ta (Isaia 53:4,5)	Ca tu să ai pace cu Tatăl (Romani 5:1)
A acceptat să-și dea viața (Isaia 53:7,8; Marcu 10:45).	Pentru a ne da nouă viață veșnică (Ioan 6:33,54; 10:10).

7) Ce a făcut Iesus cu păcatele omenirii?

În ziua crucificării, adică în anul 30 d.Ch. vineri, în 14 nisan, la ora 9 (ora 15, după ceasul nostru) – Matei 27:45-50, el a murit, mortea Sa fiind verificată de un soldat roman care l-a străpuns cu o suliță (Ioan 19:34), apoi Iosif din Arimateea s-a dus la Pilat să ceară corpul neînsuflețit, și ajutat de Nicodim l-au înmormântat (Ioan 19:38-42).

Însă Iesus ca spirit (1Petru 3:18,19), a continuat să existe, chiar dacă din punct de vedere fizic a murit, dar din punct de vedere spiritual, El a mers în locuința morților (Fapte 2:27).

Ce lucrare a făcut acolo?

El a fost în abis (Matei 12:40; Romani 10:6,7; Efeseni 4:9), unde a dus păcatele noastre, această lucrare a fost prefigurată

de porunca lui Dumnezeu pentru Aaron din ziua ispășirii lui Israel!

În Levitic 16:7-34, este relatat lucrarea din ziua ispășirii: Aaron trebuia să ia doi țapi și să-i pună înaintea lui Iehova, înaintea intrării cortului întâlnirii, apoi să arunce sorți pentru cei doi țapi: un sort pentru Iehova și celălalt sort pentru Azazel (țapul alungat). Cel pentru Iehova trebuia jertfit, iar cel pentru Azazel, lui Aaron trebuia să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu și să mărturisească peste el toate păcatele fiilor lui Israel, și să le pună pe capul țapului și să-l trimită în pustiu, prin mâna unui om pregătit pentru aceasta. Și țapul va purta asupra lui toate nelegiuirile lor într-un pământ nelocuit; și să dea drumul țapului în pustiu. Astfel toate păcatele lui Israel erau preluat de acest țap și duse într-o pustie nelocuită, departe de oameni.

Această lucrare din ziua ispășirii pentru Israel a prefigurat pe de o parte jertfirea lui Iesus de la cruce prin țapul sacrificat, și alungarea lui Azazel, a prefigurat ducerea păcatelor omenirii în abis, unde le-a abandonat!

Acolo nu locuiesc sufletele oamenilor; ci, doar demonii lui Satan, acei demoni legați (Geneza 6:1-7; 2Petru 2:4; Iuda 1:6), iar în viitor Satan (Apocalipsa 20:1-3).

Cu acea ocazie Iesus le-a predicat un mesaj de judecată, de biruință prin cruce asupra demonilor (Coloseni 2:13-15), iar apoi a lăsat acolo păcatele omenirii, la izvorul lor: Satan și demonii!

Iar ulterior El s-a dus în „**sânul lui Avraam**” și a fost cu sufletul tâlharului, în paradis (Luca 16:22-26; 23:42).

În viitor, Dumnezeu se va îndura din nou de Israel, atunci după cuvintele profetului Mica 7:19, GBV 2001: **“El va avea din nou milă de noi, va călca sub picioare nelegiuirile noastre; și vei arunca toate păcatele lor în adâncurile mării”**.

8) Cum a înviat Iesus și ce a dovedit învierea Lui?

Domnul Iesus a **înviat ca spirit**, având un corp spiritual (1Corinteni 15:45). Dar în diferite ocazii și-a transformat corpul spiritual în corp de carne pentru ca discipolii să-L vadă și să creadă în învierea Lui (Luca 24:13-31,36-40; Ioan 20:19-29). Astfel, El este descris după înviere și ca spirit (2Corinteni 3:17,18; 1Timotei 3:16; 1Corinteni 15:45) și carne (Luca 24:39). El era după înviere: Dumnezeu (Ioan 20:28), deoarece

a primit înapoi gloria de la început (Ioan 17:5) și implicit natura divină. Dar El a rămas și om (Fapte 7:56), pentru a putea fi un Mijlocitor și mare Preot care să simtă alături de noi care suntem oameni (1Timotei 2:5; Evrei 4:14-16).

Faptul că Dumnezeu l-a înviat din morți a dovedit că: **(1) Iesus este Fiul lui Dumnezeu** (Romani 1:4); **(2) Că El a trăit o viață umană fără păcat** (1Petru 1:19), Dușmanul nu a avut nimic în El (Ioan 14:30); **(3) jertfa Lui a fost una fără cusur**, primită de Tatăl ca o jertfă de bun miros (Efeseni 5:2).

Învierea lui Christos, adeverește că Dumnezeu a aprobat jertfa Sa și că El nu a putut fi ținut în locuința morților (Fapte 2:27,31; 1Corinteni 15:1-5).

9) Ce realizează învierea Domnului?

Domnul Iesus nu doar a murit pentru noi, dar El a și fost înviat pentru noi! Deoarece El conform cu Romani 4:24-25, a înviat pentru **îndreptățirea noastră!**

El nu ne putea îndreptăți (declara drepti) pe noi credincioșii Lui, dacă El însuși ar fi fost nedrept, dacă Dumnezeu nu L-ar fi înviat! Dar prin faptul că Dumnezeu l-a înviat din morți, a fost adevărat ca drept, tocmai pentru că El a fost ascultător până la moarte (Fapte 2:24-31; Filipeni 2:8).

De aceea, **pe baza dreptății Lui**, adevărată de Tatăl prin învierea Lui, **creștinii sunt declarați drepti**, dreptatea Lui este atribuită celor ce cred în El (Romani 3:21-26).

Apoi pe baza învierii Lui, noi ne naștem din nou (1Petru 1:3,4), **fără învierea Lui nu ar fi fost posibilă învierea noastră** în apa botezului (Romani 6:4-5; Coloseni 2:12), căci pe baza învierii Lui, facem cererea către Dumnezeu prin botez pentru a fi înviați sau renăscuți (1Petru 3:21).

În concluzie: învierea Domnului ne dă **dreptul să fim declarați drepti**, și ne dă **dreptul să înviem cu El în botez!**

10) Cum folosește Domnul jertfa și sângele Său vărsat, după înălțarea la cer?

Iesus Christos, nu doar a murit și a înviat pentru noi, dar El s-a înălțat după 40 de zile la cer, la dreapta lui Dumnezeu, de unde servește ca Mijlocitor și Mare preot pentru noi (Fapte 1:3-11, 2:32-35; Evrei 10:11-13; 1Timotei 2:5; Evrei 5:5-10; 7:24-28). În primul rând, fiind pedepsit un nevinovat în locul omenirii păcătoase, Iesus care a fost nevinovat (drept) a câștigat dreptul

de a folosi, sângele Său curat, curs pe nedrept (Ioan 15:20-25), prin care îi **curățește de păcate** pe cei păcătoși care se căiesc, cred și se botează (Efeseni 1:7; Evrei 10:14,22; 1Petru 1:2,3; 1Ion 1:7).

Apoi **El mijlocește** pentru noi, și se folosește de sângele Lui și pentru păcatele de după botez, ca să ne curețe de păcate, fiind un Mare Preot, plin de milă (Evrei 2:17-18; 4:14-16; 1Ioan 2:1,2).

Tot pe baza jertfei Sale, prin care ne-a răscumpărat pentru El, **Iesus se coboară prin Spiritul Sfânt** și locuiește în creștini, și se manifestă prin ei (Ioan 14:15-19; Coloseni 3:11; vezi și Galateni 1:15-16; Galateni 2:20).

11) Cum va folosi în viitor Iesus prețul de răscumpărare?

Domnul a răscumpărat omul ca întreg, nu doar partea spirituală din om; ci, și partea fizică, adică corpul din carne (Romani 8:23). Astfel, atunci când El va veni, însuși corpul imperfect al creștinilor va fi transformat într-un corp ceresc, spiritual, perfect (1Corinteni 15:50-54; Romani 8:11).

Prin răscumpărarea omului, chiar și natura (creația), va fi restabilită, deoarece păcatul omului a dus la blestemul asupra ei (Geneza 3:17-18), iar restabilirea omului și glorificarea fiilor lui Dumnezeu la venirea lui Iesus, va duce la restabilirea și înnoirea pământului, a plantelor și a animalelor, a primirii eliberării de durerile nașterii și de stricăciune (Romani 8:17-23; Isaia 11:1-9; 65:17-25).

Astfel în cerul nou și pe pământul nou, bolile, bătrânețea și moartea nu vor mai exista (Apocalipsa 21:1-5; 2Petru 3:13).

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) De ce a fost necesar ca Domnul Iesus să vină pe pământ?
- (2) Ce a însemnat prețul de răscumpărare?
- (3) Ce a răscumpărat Iesus prin jertfa Sa?
- (4) Ce a realizat Iesus Christos prin jertfa Sa?
- (5) Care au fost schimburile de la cruce?
- (6) Ce a făcut Iesus cu păcatele omenirii?
- (7) Ce realizează învierea Domnului?
- (8) Cum folosește Domnul jertfa și sângele Său vărsat, după înălțarea la cer?
- (9) Cum va folosi în viitor Iesus prețul de răscumpărare?

PE DE ROST: 1Timotei 2:5,6.

Capitolul 11 - Iertarea, salvarea, îndreptățirea omului

1) Cum este legea și cu ce scop a fost dată?

Legea este sfântă deoarece provine de la un Dumnezeu sfânt – Iosua 25:19; Levitic 20:26.

Legea dată de Iehova prin Moise conține peste 600 de porunci, și a fost dată cu scopul sfinții poporului Israel (Levitic 20:7,8), și pentru a arăta nevoia de salvare (Psalmul 49:7-9).

Legea Lui dată prin Iesus Christos, conține peste 100 de porunci și a fost dată pentru a umbla ca și Iesus, după ce prin har am fost salvați (I Ioan 2:5,6; Efeseni 2:8-10; Tit 3:5-8).

2) Cum este omul raportat la legea lui Dumnezeu?

Biblia afirmă următoarele despre oameni: „**Deci ce? Venim noi înainte? Nu, nicidecum! Pentru că am acuzat deja și pe iudei și pe greci; ca fiind toți sub păcat, după cum a fost scris: nu este drept nici unu. Nu este nici unu: pricepând, nu este nici unu: căutând pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, toți laolaltă sunt netrebnici; nu este cel făcând bunătate, nu este măcar unu...deoarece toți au păcăuit, și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” (Romani 3:9-12,23, SCC).**

Sfânta Scriptură îl descrie pe om ca fiind: păcătos, nelegiuit, nedrept, viclean (Romani 3:9-12; 8:7; 1Petru 3:18)! Datorită acesti stări a omenirii, omul este dușman cu Dumnezeu, prin gândirea lui carnală, ne-sfântă, prin prietenia lui cu lumea condusă de Satan, omul este dușman cu Dumnezeu (Iacob 4:4; Romani 8:7)!

Omul își închipuie că anumite fapte, ce i se par lui bune, ar putea câștiga aprobarea lui Dumnezeu?! Însă omul este întunecat la minte, el nu poate deosebi binele de rău, în măsura cerută de Dumnezeu (Efeseni 4:17-19). Omul este mort în greșeli și în păcate, condus de poftă, de draci, de prințul aerului de Satan (Efeseni 2:1-3), prin urmare omul nu are putere să facă binele (Romani 7:13-24).

Apoi omul prin natura lui, se naște corupt, în Iov 14:4; 15:14,16, se precizează: „**Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat ? Nici unul măcar!...cu cât mai puțin ființă urâcioasă și coruptă-omul, care bea nelegiuirea ca apă!” Astfel omul este o ființă coruptă, deoarece a moștenit**

natura păcătoasă de la părinți noștri: Adam și Eva, dar si mai mult decât atât, omul putea de multe ori sa se stăpânească, dar a dat curs păcatului, arătând cât de nelegiuit este! – comp. cu Geneza 3:6-8.

Dumnezeu prin Cuvântul Lui, îți declară pe față că păcatele tale au creat o despărțitură între tine, o ființă păcătoasă, și Dumnezeu care este sfânt și neprihănit. Păcatul, ca o prăpastie te desparte de Dumnezeul luminii, gloriei și al dreptății (Isaia 6:3; 59:2; Deuteronom 32:4; 1Ioan 1:5)!

Poate crezi că termeni ca: păcătos, necurat, corupt, dușman cu Dumnezeu, sunt o exagerare pentru a caracteriza natura umană, dar **Biblia nu minte!**

De asemenea, gândește-te la faptele și atitudinile pe care ea, le descrie ca fiind păcat, după cum urmează: uciderea, adulterul, curvia, minciuna, furtul, înșelăciunea, lăcomia de bani, zgârcenia, mânia, vorbirea injurioasă, invidia, certurile, vrăjitoria, beția, petreceri dezmațate, etc., toate acestea sunt păcate de moarte. (1Corinteni 6:9-10; Galateni 5:19-21; Romani 1:29-32)! Este vreun om care să nu fi făcut nici unul din aceste păcate? Iar dacă a făcut cel puțin unul, atunci a încălcat toată legea, căci este scris: „**Căci, cine va păzi toată legea, și va greși într-o singură poruncă, se face vinovat de toate**” (Iacob 2:10).

3) Ce a făcut Dumnezeu pentru salvarea omenirii?

Având în vedere situația fără ieșire a omenirii, care era moartă în păcate, fiind în întuneric (Efeseni 2:1-3; 3:17-19), pe care o aștepta moartea veșnică (Romani 6:23), și având în vedere că omul nu se putea răscumpăra pe sine sau pe aproapele, nimeni nu putea să plătească o viață perfectă ca preț de răscumpărare (comp. cu 1Petru 1:18-19).

Dumnezeu a trimis pe singurul Lui Fiu, ca să plătească prețul de răscumpărare, un preț atât de mare! (comp. cu Evrei 2:3). Dumnezeu a dat tot ce avea mai scump pentru noi (1Petru 1:18-19).

De ce Dumnezeu nu a iertat pur și simplu păcatul lui Adam și al oamenilor? Deoarece atunci Dumnezeu ar fi fost nedrept! Dacă călcarea legii lui Dumnezeu ar rămâne nepedepsită, atunci nu ar mai exista justiție! Dumnezeu este judecătorul întregului pământ (Isaia 33:22), tronul Său se bazează pe

dreptate (Psalm 89:14), călcarea legii, cere pedeapsă! Adam, Eva și copiii lor au călcat legea divină!

Consecințele păcatului au fost: în primul rând: despărțirea de Dumnezeu, Tatăl ceresc, care nu poate fi prieten sau în legătură cu cei nelegiuiți (Isaia 59:1,2).

În al doilea rând, omul și-a pierdut natura perfectă, sfântă și prin păcat a primit o natură păcătoasă, înclinată spre rău (Geneza 6:5).

În al treilea rând: intrarea sub stăpânirea Satanei (Romani 6:16; 1Ioan 5:19), și în al patrulea rând: moartea, căci plata păcatului este moartea (Romani 6:23).

Dumnezeu care este întruchiparea dragostei, iubind creatura mâinii Lui, a trecut la acțiune, în primul rând, El le-a dat oamenilor, rânduiala jertfelor (Geneza 3:21; 4:3-5), prin care păcatul era acoperit sau ispășit provizoriu (animalul fiind pedepsit în locul omului), până când urma să vină jertfa perfectă a lui Iesus, ce va răscumpăra păcatul definitiv (Evrei 9:13,14,21; 10:1-14; Ioan 1:29).

Mai târziu Dumnezeu a instituit un sistem de închinare, un cort, cu preoți, jertfe, după modelul ceresc, s-a dat o lege ce conținea 613 porunci, tocmai pentru a-i conștientiza pe om de păcătoșenia lui și de nevoie unui salvator (Romani 7:7,12-14; Evrei 9:1-15).

Apoi Dumnezeu l-a însărcinat pe Solomon să construiască un templu, o casă a lui Dumnezeu (1Regi cap. 6-8; 2Cronici cap. 3-7), unde se aduceau jertfe pentru vină, pentru păcat, de mulțumire, jertfe de toate tipurile potrivit legii lui Moise (Levitic cap. 1-7).

În final, Dumnezeu l-a trimis pe Însuși Fiul Său, pe pământ pentru a plăti prețul de răscumpărare pentru noi oamenii (Marcu 10:45; 1Timotei 2:5-6). Dumnezeu prin jertfa Domnului Iesus a rezolvat toate probleme ale omenirii, pe care omul nu le putea soluționa!

4) Ce este harul lui Dumnezeu?

Oamenii sunt potrivnici lui Dumnezeu și legii Lui, carnea (natura păcătoasă) nu vrea și nici nu poate să se supune legii divine (Romani 8:7), astfel ei nu merită viața veșnică în comuniune cu Dumnezeu! – Romani 3:11-23!

Dar cu toate acestea Dumnezeu îi iubește și dorește salvarea și restabilirea lor! – Ioan 3:16; Romani 5:6-10.

Astfel deoarece oamenii nu se puteau auto-salva, Dumnezeu a găsit modul prin care **toți** oamenii să poată fi: iertați, salvați, îndreptățiți, și anume nu prin faptele lor; ci, prin harul lui Dumnezeu exprimat prin jertfa lui Iesus Christos (Luca 3:6; 1Timotei 2:4-6).

Cuvântul „**har**” din limba română, așa cum apare el în Biblie, vine din grecescul: „**kharis**” care înseamnă: *grație, favoare sau bunătate ne-meritată și se referă la a primi ceva fără să meriți, fără să o obții prin eforturi sau realizări proprii, se mai poate referi la grațiere sau iertare ne-meritată.*

Iar în ebraică este cuvântul: „**hesed**”, care este tradus prin: bunătate, bunăvoință, favoare (Ester 2:9,17; 2Samuel 2:5; 9:1,3; Psalm 25:6,7). Un pasaj biblic care evidențiază ce este harul, este cel din Romani 6:23, unde se spune: „**Fiindcă plata [opsonia] păcatului este moartea, dar darul harului [kharisma] lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Iesus**”. Astfel plata în greacă: „**opsonia**”, înseamnă literalmente: **soldă**, acest cuvânt se folosea la salariul regulat pe care îl primeau soldații, în contrast cu „**kharisma**”, care era un dar primit prin bunăvoință nu pe baza de merite, ca atunci când un soldat primește ca primă, o sumă suplimentară ce depinde în întregime de favoarea (harul) regelui.

5) Ce ilustrări ale Domnului ne ajută să înțelegem: harul?

Pentru a înțelege și mai bine harul vom apela la două ilustrări pe care le-a dat Domnul Iesus. Prima care este și foarte scurtă însă exprimă bine harul, apare în Luca 7:41,42, unde se spune: „**Erau doi datornici ai unui cămătar: unul, datora cinci sute de dinari; iar celălalt, cincizeci. Dar neavând ei să restituie, i-a iertat pe amândoi...**”. Observăm din această pildă, dispoziția cămătarului care îl reprezintă pe Dumnezeu, de a ierta, fără ca datornicii să fi făcut ceva pentru a merita această iertare. Datornicii doar au recunoscut neputința lor de a-și plăti datoriile, au fost iertați prin har!

O altă parabolă care reliefează bine harul lui Dumnezeu, este cea despre „fiul risipitor”, consemnată în Luca 15:11-32, aici se relatează despre un fiu care a cerut de la tatăl său, partea sa de moștenire, iar după ce a primit-o, a plecat într-o țară îndepărtată unde a risipit toată moștenirea câștigată cu trudă de tatăl său, trăind în destrăbălare. După aceea a început să ducă lipsă și a fost pus într-o poziție dezonorantă de porcar pentru

a-și câștiga existența. Văzând starea lui umilitoare și de sărăcie, căci suferea de foame, dorind să se sature cu mâncarea ce o mâncau porcii și-a venit în fire, dându-și seama de păcatul lui, și s-a gândit să se întoarcă la tatăl lui. Cu siguranță din cauza rușinii făcute tatălui său și a risipirii averii lui, cât și pentru că a disprețuit privilegiu și poziția din casa tatălui și a desconsiderat educația pe care a primit-o, fiul risipitor nu merita să mai fie reprimat!

Cu toate acestea tatăl l-a primit cu toată iubirea, ba chiar l-a așteptat întâmpinându-l cu dragoste, îmbrățișându-l și acoperindu-l cu sărutări. Ba mai mult, i-a dat îmbrăcămintă și încălțăminte scumpă, a dat un ospăț în cinstea reînțoarcerii lui, arătând astfel că-l primește nu ca sclav; ci, cu toate drepturile de mai înainte de fiu. Acesta este harul, să iubești pe cineva care în mod natural nu merită să fie iubit, să ierți pe cineva care nu poate să-și răscumpere greșeala prin contra servicii.

6) Care învățătură religioasă, omenească este falsă?

Învățătura prezentă în general în mintea multor oameni, este că oamenii vor fi iertați după câte fapte bune fac, astfel dacă fac mai multe fapte bune decât rele, vor primi viața veșnică, iar dacă dimpotrivă au făcut mai multe fapte rele decât bune vor merge în pierzare veșnică! Din punct de vedere al Evangheliei și al Noului Legământ această învățătură este falsă!

De ce este falsă? Deoarece **1) „Căci, cine va păzi toată legea, și va greși într-o singură poruncă, se face vinovat de toate”** (Iacob 2:10); **2) Viața veșnică se dă în dar, nu pe baza meritelor obținute de faptele noastre; ci, prin harul lui Iesus** (Romani 6:23; Efeseni 2:8,9).

7) Ce este iertarea, cum și când se obține?

Iertarea lui Dumnezeu este o ștergere completă a păcatelor (Isaia 44:22) și fără părere de rău (Psalm 85:2; Romani 11:29; 2Corinteni 7:10). Dumnezeu pe baza jertfei lui Iesus, nu-și va mai aduce aminte de păcatele celor iertați (Evrei 8:12).

Deoarece Dumnezeu a pedepsit pe Domnul Iesus cu moartea în locul celor iertați, aceștia nu vor mai fi pedepsiți cu pedeapsa veșnică, și chiar dacă sunt pedepsiți pe pământ, pedeapsa are doar rolul corectiv, de îndreptare, nu ispășitor (Evrei 12:5-11).

Astfel atunci când Dumnezeu îi privește pe creștini, El îi vede nevinovați, deoarece altcineva a luat păcatele lor asupra Lui și a primit pedeapsa pentru ele, astfel ei primesc în schimb haina dreptății lui Iesus (2Corinteni 5:21; Apocalipsa 7:14; Isaia 61:10). Ei fiind spălați în sângele Mielului, Tatăl îi vede: fără păcat, perfecți, sfinți, fără pată (1Corinteni 1:30; 6:11; Evrei 10:10,14). Chiar când greșesc și Tatăl îi vede din nou cu o pată, ei repede apelează la sângele lui Iesus, care a fost vărsat nu doar pentru omenire în general chiar și pentru creștini, Domnul a purtat chiar păcatele creștinilor pe care aceștia le-au comis după ce au devenit frați cu El (1Ioan 1:8-9; 2:1-2).

Inițial iertarea se obține în botezul în apă, un botez făcut la maturitate, după ce omul și-a însușit Cuvântul lui Christos, iar înboldit de acesta, s-a căit de toate păcatele, a crezut din inimă în Domnul Iesus, L-a chemat ca Domn și Salvator în rugăciune (Romani 10:9-13; Fapte 5:31), și primind Spiritul Sfânt în botez, care lucrează împreună cu sângele lui Iesus: curățirea (1Petru 1:2).

Apoi, ori de câte ori păcătuiesc, ei apelează la Dumnezeu prin Iesus Christos, și își mărturisesc păcatele și se lasă de ele pentru a primi îndurare și spălarea de acel păcat prin sângele Domnului Iesus (Proverbe 28:13; Efeseni 1:7; 1Ioan 1:9).

8) Ce realizează salvarea?

Unii oameni se întreabă: *Salvat de ce, de unde, de cine?*

În primul rând, credinciosul este iertat, apoi este **salvat din întuneric, din moarte spirituală, din regatul celui rău și transferat în Regatul lui Christos** (Efeseni 2:1-6; Coloseni 1:13), **salvat dintr-un mod de viață, deșert de viețuire** (1Petru 1:18-19), **din această lume, din această epocă** (Galateni 1:4; Ioan 15:19).

Astfel, din dușman cu Dumnezeu (Iacob 4:4) și copil al Diavolului (1Ioan 3:8-10) și servitor al Lui, credinciosul a devenit: copil al lui Dumnezeu (Romani 8:14-17), frate cu Iesus (Evrei 2:11), și a primit pace și intrare liberă în relația cu Dumnezeu prin Iesus (Evrei 4:16; 10:19-22; Romani 5:1).

9) La cine dă Dumnezeu salvarea prin Christos?

Salvarea este un rod al iertării, fiind iertați suntem de fapt salvați de mânia lui Dumnezeu (Ioan 3:36; 1Tesaloniceni

1:10)! Fiind iertați de păcate, aceasta duce implicit la salvare din puterea întunericului (Fapte 26:17,18).

Dumnezeu oferă la toți oamenii salvarea, prin **har** (Efeseni 2:8,9), El le oferă la toți **darul** vieții veșnice (Romani 5:15-19; 1Timotei 4:10; Tit 2:11), însă nu toți îl acceptă.

Este ca și cum, *un tată le pune la TOȚI din familie hrană în cămara de alimente pentru menținerea vieții, dar unii aleg să nu deschidă cămara de alimente ca să obțină hrana vieții, alții aleg să deschidă cămara și să se hrănească spre binele lor și spre satisfacția tatălui lor!*

În mod asemănător, salvarea prin har prin jertfa lui Christos este pentru **oricine**, este pentru **toți** (Romani 5:18; 1Timotei 2:4-6; Fapte 10:43; Ioan 3:15), dar nu toți o vor apuca, pentru că a primi acest dar, implică a te smeri și a recunoaște că ești păcătos și că nu te poți salva prin faptele tale sau prin religiozitatea ta; ci, că ai nevoie de un Salvator!

10) Ce pași trebuie făcuți pentru a intra pe tărâmul salvării și a darului vieții veșnice?

Viața veșnică este un dar oferit prin har (Romani 6:23), dar El se dă în Christos, nu în afara lui Iesus, doar în El este viața (1Ioan 5:10,11). Astfel pentru a intra pe terenul vieții veșnice, este necesară: auzirea Evangheliei (Efeseni 1:13); căința sinceră față de Dumnezeu, pentru că Spiritul te-a convins prin Cuvânt că ești păcătos (Fapte 2:38; 3:19; Ioan 16:8), credința din inimă în Domnul Iesus Christos (Ioan 3:16-21,36), a deveni discipol al Domnului însușindu-ți poruncile și împlinindu-le (Matei 28:19,20; Ioan 4:1); prin a te lepăda de tine însuși, a lua crucea și a-l urma pe Mielul lui Dumnezeu (Matei 16:24).

Apoi înainte de scufundare: faci o rugăciune adresată lui Iesus, prin care mărturisești public că Iesus Christos este Domn (Romani 10:9,10; Fapte 22:16), apoi: botezul în apă în Numele Domnului Iesus, unde ne unim cu El și primim iertarea păcatelor (Fapte 22:16; Romani 6:3-5), în final la ieșirea din apă: rugăciunea la Tatăl (Luca 3:21) pentru înfiere (Romani 8:15,16).

Iar primirea harului, are ca efect o viață de sfințenie și fapte bune. Astfel, omul face fapte bune pentru că este salvat nu pentru a obține salvarea (Efeseni 2:8-10; Tit 3:5-8).

11) Din ce perspective vorbește Biblia de salvare?

Putem vorbi de salvare din trei perspective: **trecut, prezent, și viitor.**

În trecut, când am crezut și **ne-am botezat am fost salvați** (2Timotei 1:9; Tit 3:5).

În prezent trebuie să ducem la capăt salvarea, să rămânem în salvare, **rămânând în Christos** (Filipeni 2:12; Matei 10:22; 24:13; 1Corinteni 15:2).

Iar în viitor vom fi salvați definitiv și complet, prin **o salvare de mânia lui Dumnezeu**, din ziua de mânie (Romani 5:9; 1Tesaloniceni 4:9), **când corpurile noastre vor fi glorificate și vor deveni perfecte și nemuritoare** (1Petru 1:9,13; 1Corinteni 5:5; 15:51-55). Atunci nu va mai exista natura păcătoasă în noi, ca să ne mai facă să păcătuim, atunci nu va fi decât natura cerească (Filipeni 3:21).

Trebuie precizat că salvarea inițială pe care am primit-o în botezul în apă, se poate pierde dacă nu rămânem în Christos (Ioan 15:5,6; Evrei 3:12-14; 6:4-6; 10:26-29; 2Petru 2:20-22). Doar la salvarea completă, când corpurile noastre vor fi glorificate, salvarea nu se va mai putea pierde, atunci vom fi nemuritori (Romani 2:7; Apocalipsa 20:6).

12) Ce este îndreptățirea, când și cum se obține ea?

Oamenii lui Dumnezeu din vechiul legământ, au fost socotiți drepti datorită ascultării lor de legea lui Dumnezeu (Geneza 6:9; Ezechiel 3:20; 18:26; Matei 1:19; Luca 18:14; Galateni 3:10-12; 2Petru 2:8). Fără însă a înțelege, că ei duceau o viață perfectă și total lipsită de păcat, deoarece toți oamenii au păcătuit, și nu este nici unul drept prin faptele lui, în sensul absolut al cuvântului (Romani 3:10,23).

Însă dreptatea lor era complectată de jertfele de animale care au acoperit anumite păcate ale lor, însă în general, ei se străduiau să împlinescă legea lui Dumnezeu (Levitic cap.4,5; Psalmul 119:131).

Termenul: **„îndreptățire”** (Romani 3:21), în greacă: **„dikaiosyne”**, are sensul de: dreptate, integritate, puritate, dar și sensul de îndreptățire sau justificare. Acest termen este folosit și în domeniu juridic pentru a declara pe cineva drept sau nevinovat la un proces la tribunal.

Toți oamenii sunt vinovați, sunt nedrepti, nimeni nu poate împlini pe deplin legea lui Dumnezeu ca să poată să-și câștige

statutul de drept în fața lui Dumnezeu prin faptele lui (Romani 3:10)!

Doar Domnul Iesus a împlinit pe deplin legea, a fost drept în modul deplin (Matei 5:17; Ioan 8:46), și fiind pedepsit în locul oamenilor, El câștigat o îndreptățire pentru toți oamenii (Romani 5:16,18).

Domnul Iesus a luat vinovăția noastră și ne-a dăruit nevinovăția Lui, a luat păcatul nostru și ne-a dăruit dreptatea Lui, prin schimbul de la cruce (Isaia 53:4,5,8,11,12), când am fost substituiți cu El, pedeapsa ce trebuia să o primim noi a primit-o El (Isaia 53:4,5), iar Dumnezeu este satisfăcut în justiția Lui de această jertfă (Isaia 53:10; 2Corinteni 5:18-21).

Prin urmare, când Dumnezeu Tatăl, se uită la noi, îl vede pe dreptul Iesus Christos, iar când s-a uitat la El pe cruce, ne-a văzut pe noi și păcatul nostru. Iesus a devenit atunci: blestem și păcat (2Corinteni 5:21; Galateni 3:13), și părăsit de Dumnezeu din cauza păcatelor noastre pe care El le-a purtat pe cruce (Matei 27:46).

Dar nu toți oamenii vor fi îndreptățiți, adică declarați drepti în fața Tatălui ceresc; ci, doar cei care: cred în Iesus Christos (Fapte 13:39; Romani 3:20-26), mărturisesc cu gura lor pe Iesus ca Domn, înainte de botez (Romani 10:9,10; Fapte 22:16; 1Timotei 6:13), și imediat după ieșirea din apă sunt îndreptățiți, sau declarați drepti (1Corinteni 6:11; Romani 5:9), după ce au fost iertați și salvați (Coloseni 2:12,13), și după ce au fost plasați în Christos (1Corinteni 12:13), și astfel ei sunt îndreptățiți **în** Christos (Galateni 2:17), declarați drepti de Dumnezeu.

13) La ce fel de viață trebuie să ducă îndreptățirea prin credință?

Această îndreptățire, sau dreptate declarativă, primită în dar, fără vreun merit din partea noastră; ci dăruită nou prin credință pe baza dreptății lui Iesus, care a fost credincios până la moarte (Filipeni 2:6-8), ar trebui să ne îndemne din recunoștință: la ascultare, la umblarea în faptele bune pregătite de Dumnezeu (Efeseni 2:8-10; Tit 3:5-8).

Astfel creștinul primește și **statutul de drept** prin moartea și învierea Domnului (Romani 4:24,25), dar și **puterea de a fi drepti** prin puterea Spiritului Sfânt (Romani 14:17; 1Petru 4:11; Fapte 1:8).

Chiar dacă faptele nu salvează și nu îndreptățesc oamenii pentru a primi: viața veșnică, însă ele sunt rodul normal al îndreptățirii primite, și vor constitui criteriul pentru primirea răsplății și a poziției în Regatul Domnului Iesus (2Corinteni 5:10; Luca 19:11-26).

Conform Bibliei, dreptatea credinciosului manifestată prin fapte (lucrări) bune, va constitui baza la judecata pentru primirea răsplății și a poziției din Regatul lui Dumnezeu (Matei 25:19-30; Luca 19:13-26; 2Corinteni 5:10). Această dreptate prin fapte, nu are de a face cu judecata pentru viață sau moarte (Ioan 5:24), viața veșnică, fiind un dar (Romani 6:23; Efeseni 2:8,9).

14) Cum să păstrezi salvarea și să o duci la capăt?

Salvarea te-a legat de un Salvator viu care te ajută, și te transformă prin Spiritul Sfânt în mod progresiv spre perfecțiune (Filipeni 1:6,10,11).

Astfel dacă ai murit față de păcat, carne și lume, cu ocazia botezului în apă, tu ai nevoie ca zilnic *să te socotești mort față de păcat și viu față de Dumnezeu* (Romani 6:11)!

Unii nu au reușit să se păstreze morți față de păcat și vii față de Dumnezeu! Astfel au revenit mădularele din omul cel vechi, aceștia au primit sfatul să: *de-a morții mădularele din ei*, ca Christos să fie totul în ei, să nu mai rămână nici un mădular păcătos (Coloseni 3:5-11), numai așa Christos va trăi în tine (Galateni 2:20), și vei ajunge să fi perfect (Matei 5:48).

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Cum este omul, dar ce a făcut Dumnezeu pentru salvarea omului și de ce?
- (2) Ce este harul lui Dumnezeu?
- (3) Ce este iertarea de păcate?
- (4) Ce realizează salvarea și cum poți păstra salvarea?
- (5) Ce este îndreptățirea și la ce fel de viață conduce ea?
- (6) Cum poți obține și păstra: iertarea, salvarea, îndreptățirea?

PE DE ROST: 1Corinteni 1:30.

Capitolul 12 - Nașterea din Dumnezeu, înfierea și botezul în Spirit Sfânt

1) De ce este nevoie de nașterea din Dumnezeu?

Atunci când Adam a fost creat, el avea un corp de carne (Geneza 2:7) și un spirit (1Corinteni 2:11), un spirit neîntinat, în comuniune cu Dumnezeu; această legătură spirituală cu Dumnezeu era cea care îl lumina, călăuzea (Iov 32:8; Proverbe 20:27), iar omul vedea binele și răul din perspectiva lui Dumnezeu (comp. cu Ioan 17:3; 1Ioan 1:5-7).

Atunci când el a păcătuțit călcând pe urmele lui Satan, omul a fost legat de Satan și de stăpânirea lui, și a început să vadă binele și răul din perspectiva lui: mândră și egoistă (Geneza 3:5; Ezechiel 28:2,17; Ioan 14:30). Omul a avut în continuare în el, propriul său spirit, dar acesta a fost separat de Dumnezeu (comp. cu Isaia 59:2), el a pierdut legătura cu Dumnezeu și cu lumina divină.

Păcatul a afectat **spiritul și corpul** omului, astfel omul a ajuns să trăiască despărțit de lumina lui Dumnezeu, în întuneric, devenind orb spiritual (2Petru 1:9), cu mintea întunecată (Efeseni 4:17,18), sub conducerea lui Satan și sub puterea demonilor care îl târăște pe om tot mai mult în păcat (Efeseni 2:1-3; 1Ioan 5:19; 2Corinteni 4:4).

Iar din punct de vedere fizic, omul a ajuns să se îmbolnăvească, să îmbătrânească și să moară (comp. cu Isaia 33:24; Iov 33:24,25; vezi: Romani 6:23).

Nașterea din Dumnezeu are rolul de a **restabili legătura spirituală** a omului cu Dumnezeu!

Iar la venirea Domnului Iesus, când are loc: învierea și transformarea celor ce vor fi în viață atunci, acea lucrare de schimbare a corpului muritor într-unul nemuritor, are rolul de a **restabili pe om și din punct de vedere fizic** (1Corinteni 15:50-54).

2) Cum are loc nașterea de sus și ce este ea?

Omul prin nașterea fizică a moștenit păcatul și sclavia spirituală a celui rău. Prin auzirea Evangheliei, el este luminat de Cuvântul lui Dumnezeu și Spiritul Sfânt (Romani 8:5-9;

Efesenii 4:17-24; 5:8-21), și astfel își dă seama, de faptul că el a trăit o viață fără Dumnezeu, în păcat, în sclavia Satanei, în întuneric (Efesenii 2:1,2,12).

Apoi omul îndemnat de Evanghelie, prin Spiritul Sfânt se căiește adânc de păcate, își pune încrederea în Christos în ce privește obținerea iertării de păcate, nu în forme religioase inventate de oameni sau în faptele lui (2Timotei 1:9)!

Iar doar după ce omul a devenit discipol al lui Christos, prin faptul că calcă pe urmele lui Christos (1Ioan 2:3-6; 1Petru 2:21), atunci acel discipol este dus la apă, unde el cheamă Numele Domnului spre salvare (Fapte 22:16), și prin acea rugăciune Îl recunoaște pe Iesus ca Domn și Stăpân, apoi el este scufundat în Numele lui Iesus pentru iertarea păcatelor (Fapte 2:38; Romani 10:9,10).

Atunci are loc nașterea de sus, fiind prezent: Spiritul lui Christos în apă, omul este născut din apă și Spirit (Iona 3:5), și curățit, spălat și sfințit de sângele lui Iesus (1Corinteni 1:30; 6:11), primind spălarea de păcatele pe care deja le-a comis (Fapte 22:16), are loc o regenerare a omului launtric (Tit 3:5), o rupere a legăturilor cu Satan (Fapte 26:18), și circumcizia cărnii, o dezbrăcare de carnea păcătoasă (Romani 6:6; Colosenii 2:11,12), și are loc o înviere cu Christos (Colosenii 2:12), o îmbrăcare cu Christos (Galatenii 3:27).

Astfel omul devine o făptură nouă în Christos (2Corinteni 5:17), un om nou (Efesenii 4:24), care a fost: luminat (Evrei 6:4,5), iertat, salvat, îndreptățit.

3) Când a început lucrarea nașterii de sus?

Domnul Iesus a inaugurat lucrarea nașteri din nou, deoarece Biblia spune în Romani 8:29, SCC: **„Pentru că, pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit să fie conform imaginii Fiului Său; pentru a fi El un întâi-născut între mulți frați”**. Iată, Christos este **„un întâi-născut”**, la ce se referă această expresie, la primul dintr-o familie, la primul din familia lui Dumnezeu, căci El este **„un întâi-născut între mulți frați”**. Textul nu se referă la cel întâi născut dintre morți (primul înviat la nemurire – Colosenii 1:18; Fapte 13:30-33), nici la întâi născut din creație (primul născut sau adus în existență din creaturile lui Dumnezeu – Colosenii 1:15); ci, se referă la nașterea Lui de sus, ca să fie: **„un întâi-născut între mulți frați”**, adică să fie primul născut din familia cu mai mulți frați.

Această naștere a avut loc cu ocazia botezului în apă de la Iordan (Matei 3:16,17, SCC), atunci Dumnezeu Tatăl a declarat despre El: „**Iată! Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în care am bună plăcere!**”!

4) Cum mai este numită: nașterea din Dumnezeu?

Nașterea din Dumnezeu (1Ioan 3:9); mai este numită și: naștere de sus (Ioan 3:3), naștere din nou (1Petru 1:3,23), nașterea din Spirit (Ioan 3:8), naștere în Christos (1Corinteni 4:15), nașterea din apă și Spirit (Ioan 3:5), adăparea din Spiritul (1Corinteni 12:13); baia renașterii și înnoirea (regenerarea) Spiritului Sfânt (Tit 3:5), luminare (Evrei 6:4).

Spiritul Sfânt, pe lângă lucrarea nașterii de sus, lucrează mai multe lucrări care sunt asociate nașterii din nou, lucrări care totdeauna au loc împreună cu nașterea de sus, în botezul în apă, având ca efect, transformarea unui om din fiu al Satanei, în copil al lui Dumnezeu.

5) Ce alte lucrări ale Spiritului lui Dumnezeu au loc imediat după botez, fiind asociate cu nașterea din nou?

Aceste lucrări au loc după nașterea de sus imediat (Ioan 3:3-5), și anume: înfierea și ungerea cu Spirit Sfânt!

Conform Bibliei, cei care s-au născut ca fii sunt înfiați! În Galateni 4:6,7, SCC, se spune: „**Dar, pentru că sunteți fii, Dumnezeu a trimis Spiritul Fiului Său în inimile noastre, strigând: Abba! Tată! Astfel, nu mai ești sclav, ci fiu; dar, dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu!**”.

În primul rând, observăm că fiilor lui Dumnezeu născuți din El, Dumnezeu le trimite Spiritul Fiului Său, care strigă: Tată. Astfel, li se toarnă dragostea lui Dumnezeu prin Spiritul în inimile lor (Romani 5:5).

De ce Dumnezeu după ce naște fii, îi mai înfiază?

Deoarece, înfierea sau adopțiunea, este o **mărturie publică** și dublă a Spiritului Sfânt și a spiritului nostru, că nu mai suntem sclavi ai Satanei; ci, am devenit fii ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Christos (Romani 8:15-17).

Dacă nașterea din nou este o lucrare lăuntrică, în om, înfierea ne duce să **strigăm** cu voce tare cuvintele: „**Tată!**”, este ca un certificat exterior, care atestă că un om este fiu al lui Dumnezeu! – Romani 8:15-17.

Această lucrare are un corespondent fizic, un bebeluș nou născut după ce iese din mama sa, pentru a se vedea dacă respirația lui este normală, este lovit peste fund, iar bebelușul strigă.

În mod asemănător, strigătul: „**Tată**”, este la fel de spontan și natural ca strigătul bebelușului, este strigătul nostru de la rugăciunea de după botez, adeverește că suntem copii ai lui Dumnezeu. Înfierea are loc imediat după nașterea de sus, așa cum strigătul unui bebeluș, are loc imediat după nașterea lui din pântecul mamei!

Urmează **ungerea cu Spiritul** ce aduce bucurie (2Corinteni 1:21; Evrei 1:9), care are rolul: rânduiri ca rege alături de Iesus (2Samuel 2:4; comp. Psalm 2; cu Fapte 4:27; și Psalm 45:6-7; cu Evrei 1:8-9), ca preot alături de marele preot (comp. Exod 40:15 cu Evrei 5:4-10; 1Petru 2:9; Apocalipsa 1.5,6), și primirea cunoștinței profetice (1Ioan 2:20,27), în serviciul profetului Iesus Christos (comp. cu 1Regi 19:16, cu Luca 4:18-19; 24:19); și implicat primirii autorității în aceste lucrări (Luca 4:18; Fapte 10:38).

În concluzie, prima dată credinciosul este născut și înfiat ca fiu de Dumnezeu, apoi este rânduit ca rege, preot și primește ungera profetică!

6) Ce este botezul în Spirit Sfânt?

Primii discipoli au avut Spiritul Sfânt, fiind născuți de sus (Matei 10:20; Ioan 3:26-29,36; 4:1-2), dar Acesta urma să vină peste discipoli, printr-o manifestare nouă pentru ei, printr-un dar nou și anume: darul vorbirii în alte limbi (Fapte 2:1-4).

Expresia „**botezați în Spirit Sfânt**”, (SCC), în diferite forme ale sale, nu apare decât în 7 pasaje Biblice după cum urmează: Matei 3:11; Marcu 1:8; Luca 3:16; Ioan 1:33; Fapte 1:4,5; 11:15-17.

Aceste pasaje fac referire la două evenimente istorice: Penticosta, botezul în Spirit a celor doisprezece apostoli adunați la 50 de zile după înviere lui Iesus (Fapte 2:1-4); și botezul în Spirit din casa lui Corneliu (Fapte 10:44-48; 11:16). Din aceste versete reiese că botezul **în** Spiritul Sfânt, este botezul (scufundarea – afundarea) în care Domnul Iesus Christos este Botezătorul, sau Cel ce botează pe credincios (Luca 3:16; Ioan 1:33); substanța în care ești cufundat este

Spiritul Sfânt (Fapte 1:5; 2:2-4); iar persoanele botezate sunt cei care cred în Iesus.

După cum scufundarea în apă, duce la primirea darului vieții veșnice (Romani 6:4,23), scufundarea în Spirit, duce la primirea unui dar al Spiritului: vorbirea în alte limbi (Fapte 11:15-17).

Conform Scripturilor, întreg poporul Israel trebuia să se căiască de călcările de lege a vechiului legământ și să primească botezul în apă a lui Ioan Botezătorul (Luca 1:17,77). Din cauză că unii au zădărnicit planul lui Dumnezeu (Luca 7:29,30), Domnul Iesus urma să boteze Israelul în Spirit și foc (Luca 3:17,18), adică pe unii: cei credincioși, botezați de Ioan, Domnul avea să-i boteze în Spirit (Fapte 1:5), iar pe alții din Israel care nu s-au căit, și nu au acceptat botezul lui Ioan, urmau să sufere pedeapsa lui Dumnezeu în foc (Matei 3:12).

Conform cuvintelor lui Ioan Botezătorul rostite prin călăuzire divină, botezul în Spirit Sfânt era pentru cei botezați în apă de el, cu care el de fapt vorbește, și pe care în final îi numește: „**grâu**” (Matei 3:5-12; Marcu 1:4-8). Iar botezul în foc era pentru pleava care va arde (Matei 3:11,12).

Astfel, botezul în Spirit, este un botez pentru poporul lui Dumnezeu care-l aștepta pe Mesia (Luca 3:15,16), în mod normal poporul pregătit prin lucrarea lui Ioan Botezătorul (Luca 1:17), trebuia să experimenteze botezul în Spirit, însă doar unii dintre discipolii lui Ioan, care ulterior au devenit discipoli ai lui Iesus, au experimentat botezul în Spirit Sfânt (Ioan 1:29-40; Fapte 1:5-8; 2:1-4).

Însă, acest botez este pentru toți oamenii din orice națiune, care se căiesc, în oricât de mare număr (Fapte 2:38,39).

7) Cum mai este numit: botezul în Spirit?

Botezul cu Spirit Sfânt, mai este numit și: turnare a Spiritului (Fapte 2:33); primirea Spiritului Sfânt (Fapte 8:15); căderea Spiritului (Fapte 11:15); umplere cu Spiritul Sfânt (Fapte 2:4); darul Sfântului Spirit (Fapte 2:38; 10:45; 11:17); mărturia lui Dumnezeu prin Spiritul (Fapte 15:8); sigilare (Efeseni 1:13,14, Evrei 6:5; Fapte 1:8).

Acesta poate să aibă loc fie înainte de botezul creștin în apă (Fapte 10:47), sau după botezul în apă (Fapte 8:14-16; 19:5,6), dar neapărat după auzirea evangheliei adevărului și după credința în Domnul Iesus Christos, numai atunci poate avea

loc: **sigilarea cu Spiritul Sfânt** (2Corinteni 1:22; Efeseni 1:13; 4:31; Efeseni 4:30).

Sigilarea sau pecetluirea, este o **arvună** (avans) a moștenirii cerești (Efeseni 1:13,14), astfel guști în mod anticipat din darul ceresc, din puterea epocii viitoare (Evrei 6:4), acest acot, sau această monștră, ne dă certitudinea că exită și răsplata întregă, locul nostru din cer, pe care îl vom primi ulterior.

În plus, prin sigilare (botezul în spirit), primim: putere de sus de ai fi martori ai lui Iesus (Luca 24:49; Fapte 1:8).

8) Cum se manifestă botezul în Spirit Sfânt?

Botezul în Spirit Sfânt promis de Domnul Iesus (Fapte 1:5), și care s-a împlinit în ziua Pentecostei (Fapte 2:1-4), este descris de Petru ca fiind primirea **darului** Sfântului Spirit (Fapte 2:38; vezi și 10:45,46; 11:17), este vorba de darul vorbirii în alte limbi, limbi necunoscute de vorbitor, dar pe care le vorbește Spiritul Sfânt prin gura omului (Fapte 2:4-11).

În **Fapte 2:1-4**, cei doisprezece adunați în ziua cinzecimii au vorbit **TOȚI** în limbi, nu doar unii, iar alții să aibă alte manifestări. Pe lângă vorbirea în alte limbi, coborârea Spiritului în această lucrare nouă, a fost însoțită și de alte manifestări suplimentare față de darul limbilor, după cum urmează: *un sunet ca vâjâitul unui vânt și limbi de foc pe capul celor prezenți* (comp. Fapte 2:4 cu 2:38).

În **Fapte 8:12-18**, samaritenii au crezut și au fost botezați în apă în Numele lui Iesus. Ei cu ocazia botezului în apă, au primit Spiritul Sfânt ca renaștere (Ioan 3:5; Tit 3:5), ca sfințire (1Corinteni 6:11; Evrei 10:22), însă nu L-au primit ca lucrare a botezului în Spirit! Însă când au venit apostolii Petru și Ioan, prin rugăciunile lor și punerea mâinilor lor, s-a coborât darul Spiritului Sfânt peste cei botezați în apă chiar dacă textul nu menționează limbiile, primirea Spiritului și în cazul lor a fost primirea acestui dar (Ioan 7:38).

În **Fapte 10:44-48**, cei din casa lui Corneliu, primesc botezul în Spirit Sfânt promis de Domnul (Fapte 11:15,16), și astfel primesc darul Spiritului Sfânt (Fapte 10:45; 11:17), fiindcă și ei au vorbit în alte limbi, care este manifestarea vizibilă că au fost botezați în Spirit!

În **Fapte 19:1-6**, discipolii lui Ioan Botezătorul, au fost întrebați dacă au primit Spiritul Sfânt ca botez în Spirit, atunci când au crezut în Iesus (comp. cu Efeseni 1:13,14)? Ei au

răspuns că nu au auzit de Spiritul Sfânt! Atunci Pavel i-a întrebat cu ce botez au fost botezați? Ei i-au răspuns că au doar *botezul lui Ioan*, un botez al căinței, față de călcările legii lui Moise (Marcu 1:4,5; Luca 1:16,77).

Atunci apostolul i-a botezat în apă, în Numele lui Iesus, ei au primit Spiritul ca renaștere (comp. cu Ioan 3:5), apoi Pavel și-a pus mâinile peste ei pentru botezul în Spirit, și ei au vorbit în limbi și au profetizat. Și la aceștia botezul în Spirit (sigilarea) a implicat primirea darului limbilor, chiar dacă această revărsare de Spirit Sfânt, a adus și un alt dar în plus: profeția.

Astfel, în toate cazurile relatate în cartea „Fapte”, cei botezați în Spirit, au vorbit în alte limbi după cum au fost conduși de Spiritul Sfânt! În nici un caz, botezul în Spirit nu a însemnat la unii o manifestare fără limbi!

7) Care este rolul botezului în Spirit și cum îl putem primi?

Rolul botezului în Spirit Sfânt este umplerea cu Spiritul, și primirea darului vorbirii în alte limbi (Fapte 2:4), când ești sigilat și primești arvuna, prin care guști anticipat din puterea Regatului ceresc, și te îmbraci cu putere de sus (Luca 24:49; Fapte 1:8).

Exercitarea darului limbilor, duce la zidirea spiritului omului (1Corinteni 14:4); la rugăciunea prin Spiritul ce zidește credința (Efeseni 6:18; Iuda 1:20,21), la a mijloci după voința lui Dumnezeu, chiar când noi nu știm ce să ne rugăm (Romani 8:26,27); și poate conduce la împlinirea sfatului: „**Rugați-vă neîncetat**” (1Tesaloniceni 5:17, SCC). Numai cu spiritul te poți ruga neîncetat nu cu mintea! Iar când te rogi în limbi, mintea este fără rod adică nu este participantă la actul rugăciunii (1Corinteni 14:14-15).

Botezul în Spirit se poate primi prin: rugăciunea cu credință pentru dar, sau prin perseverența în rugăciune ca mod de viață (Marcu 11:24; Luca 11:9-13); ascultarea de Dumnezeu (Fapte 5:32); ascultarea evangheliei (Fapte 10:34-48); rugăciunea cu punerea mâinilor a lucrătorilor (Fapte 8:17; 19:6).

Cei care nu se silesc să îndeplinească aceste condiții, ei nu doresc să primească promisiunea Tatălui (Fapte 1:4,5), nu doresc darul Spiritului Sfânt care este pentru toți (Fapte 2:38,39), nu doresc să se umple cu Spiritul Sfânt (Fapte 2:4), nu vreau să devină martori ai lui Iesus (Luca 24:49; Fapte 1:8),

nu-L doresc pe Iesus ca Botezător (Matei 3:11). Ne întrebăm atunci, dacă ei vor ajunge în cer?

Nu, doar “**grâul**” ajunge în hambarul ceresc (Matei 13:36-43), și acesta este botezat de Domnul în Spirit (Luca 3:16,17), este sigilat pentru ziua răscumpărării (Efeseni 4:31). Astfel doar cei ce au gustat în mod anticipat din darul ceresc, și din puterea epocii viitoare (Evrei 6:4), vor ajunge în cer!

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Ce este nașterea din apă și Spirit?
- (2) Ce alte lucrări ale Spiritului lui Dumnezeu au loc cu ocazia botezului în apă?
- (3) Ce este botezul în Spirit și cum se manifestă?
- (4) Care este rostul botezului în Spirit, și cum putem să-l primim?

PE DE ROST: Ioan 3:5.

Capitolul 13 - Adunarea lui Dumnezeu

1) Cine a fost adunarea lui Dumnezeu înainte de Christos?

Din toate timpurile, poporul lui Dumnezeu se aduna pentru închinare, părtășie și învățătură, fie ca popor dintr-o localitate sau ca popor în întregime. Astfel, în poporul Israel era obiceiul acesta să se adune cu toți cu ocazia unor sărbători importante pentru a se închina lui Iehova Dumnezeu și a asculta citirea și ascultarea legii (Exod 34:23; Levitic cap. 23; Neemia cap. 8). Centrul închinării era în jurul cortului întâlnirii, mai târziu la templul din Ierusalim (Exod 30:36; 33:7; Fapte 7:44; 1Regi cap. 6; Psalm 5:7; 27:4).

Cu timpul, evreii au început să construiască în fiecare localitate: sinagogi! Cuvântul: sinagogă, provine de la un cuvânt grecesc: „synagein” care înseamnă: „a reuni”, sau „strângere într-un loc”. În ebraică: „bet kneset”: casă de adunare. Și aceste clădiri pentru închinare, învățare, au existat și în vremea lui Iesus atât în Israel (Luca 4:15,44) cât și în alte centre evreiești din diasporă (Fapte 9:2; 13:5). Acestea erau locuri de întrunire, unde evreii se rugau și ascultau Cuvântul lui Dumnezeu citit și explicat.

Termenul din ebraică pentru adunare (Exod 16:22; 34:31; Levitic 4:15; 8:5; 10:17; Numeri 20:6), cu referire la „adunarea lui Israel”, este: „gahal” sau „edhah”, care înseamnă: „a chema împreună”, și este tradus în Septuaginta cu „ekklesia” iar Bibliile noastre cu „adunare”.

Totuși el nu se referă în toate cazurile la adunarea lui Israel (Geneza 28:3; 49:6; Psalm 26:5), el se poate referi, chiar la o adunare de sfinți îngeri (Psalm 89:5-7).

2) Face parte adunarea lui Israel, din adunarea lui Christos?

Adunarea pe care Christos a zidit-o, a fost o formă nouă de închinare (Ioan 4:20-24), neînțeleasă clar de sfinții din vechiul legământ (Efeseni 3:1-7).

Casa zidită de Moise (poporul iudeu) și casa zidită de Christos (adunarea creștină) sunt două case diferite (Evrei 3:1-6), și nu două camere în aceeași casă.

Israelul a fost o adunare, dar nu în sensul noului legământ, din următoarele motive: Adunarea creștină s-a fondat pe piatra de temelie care este Christos (1Petru 2:6-8), și pe apostoli (Efeseni 2:20), în frunte cu apostolul Petru (Matei 16:18). Scripturile creștine fac o diferență între iudei (Israel) și adunare (vezi 1Corinteni 10:32).

Domnul Iesus nu a fost cap (conducător) peste Israel, ci Moise (Evrei 3:2-6), și nici nu este conducător peste Israel nici în prezent, căci aceștia încă nu îl acceptă ca Fiu al lui Dumnezeu. Evreii ca popor nu formau corpul lui Iesus, căci discipolii au devenit corpul Lui, mireasa Lui când au crezut și s-au botezat în apă (Ioan 3:28,29; 15:1-4; 16:27; 1Corinteni 12:12-30). Adunarea creștină este sub incidența Noului Legământ (Evrei 8:6-13), cei din vechime erau sub alte legăminte, sub legământul cu Avraam (Geneza 17:1-14); iar mai târziu sub incidența legământului cu Israel prin Moise (Exod 24:1-8).

3) Când a venit în existență adunarea lui Christos?

Piatra principală de temelie a adunării a fost pusă când Ioan L-a botezat pe Iesus în Iordan, și astfel Iesus a devenit piatra de temelie a adunării, fiind născut din apă și Spirit (Marcu 1:9; 1Corinteni 3:11; Efeseni 2:20). Cel întâi născut din mulți frați (Romani 8:29). Apoi, în Evanghelia după Ioan capitolul 1, Îl vedem pe Domnul Iesus Christos adăugând alte pietre (Efeseni 2:20; Apocalipsa 22:14).

Cu siguranță că toți aceștia nu au rămas la botezul lui Ioan; ci, s-au botezat și *în Numele lui Iesus*, cu botezul noului legământ, spre a fi discipoli ai lui Iesus, înainte de a boteza pe alții discipoli ai Domnului Iesus (Ioan 3:22-30; 4:1,2).

Apoi, ei au fost îndemnați de Domnul prin cuvintele: „**rămâneți în Mine**”, acest îndemn era inutil dacă ei nu erau în El, nu erau corpul Lui! Apoi Domnul îi descrie pe discipoli, ca fiind mlădițele din butucul de vie care era Însuși Domnul Iesus, chiar înainte de Pentecostă (Ioan 15:1-10), ca fiind frații Lui (Matei 12:48-50; Marcu 3:35), iar frații lui Iesus sunt mădulare din corpul Lui (Evrei 2:11), mădulare ce se nasc în botez (1Corinteni 12:12,13).

Acest grup loial de disipoli botezați, a constituit prima adunare de pe fața pământului, ei fiind numiți: mireasa lui Christos (Ioan 3:22,29), la începutul serviciului pământesc al lui Iesus!

4) Care este sensul cuvântului ekklesia?

Termenul grecesc pe care scriitorii Bibliei îl folosesc este „**ekklesia**”, acest cuvânt înseamnă: „*a aduna din*”, și se referă la cei chemați din lume, pentru a-L urma pe Domnul Iesus și a se aduna în jurul Lui (Matei 16:18,24; 18:20).

Termenul „**ekklesia**”, în antichitate, la greci, avea înțelesul de „*adunare*”, și se referă la adunarea de justiție legală din orașele-stat democratice grecești (Fapte 19:39). Adică grecii care erau cetățeni într-un oraș, se conduceau prin democrație, și astfel se adunau pentru a discuta anumite probleme și de a stabili pe baza majorității o decizie în legătură cu anumite chestiuni sau probleme din orașul lor.

Dar termenul este aplicat prin adaptare și la o întrunire dezorganizată (Fapte 19:32,41), ideea de bază rămâne aceea de adunare. De asemenea, termenul **ekklesia**, mai este folosit în Fapte 7:38, referindu-se la adunarea lui Israel (din vechime).

Termenul „*biserică*”, provine din cuvântul vechi românesc „*băsearecă*”, care provine din numele „*basilica*”, pe care creștinii apostatați din sec IV d.Ch. l-au dat caselor lor de închinare construite în stilul bazilicilor romane; care erau (la romani) niște edificii publice mari și impunătoare, având interiorul împărțit prin șiruri de coloane, în trei sau în cinci părți și în care se făceau judecăți și unde neguțătorii tratau despre afacerile lor.

Traducerea corectă a expresiei: „**ekklesia**” este: „**adunare**” (cum apare în traduceri: CLV, SCC, etc.) și nu *biserică* sau *congregație*.

5) Ce este adunarea creștină?

Adunarea creștină este un grup de oameni, născuți din Dumnezeu (1Corinteni 12:12,13,27; Efeseni 1:22,23), care sunt frați cu Iesus (Evrei 2:10-12). Adunarea este un organism spiritual viu, este corpul Domnului Iesus, iar El este Capul ei (Coloseni 1:18).

Adunare creștină se separă de tot ce este: necurat, fals sau lumesc (2Corinteni 6:14-18), și ea este ceva diferit de un cult, o asociație, organizație, prin însăși natura ei: cerească, adunarea fiind plasată în cele cerești (Efeseni 2:6), ea nu are nevoie de aprobare de la oameni pentru a funcționa (Matei 22:21; Galateni 1:10)!

Iar prin învățatura ei (1Petru 2:2-4; 3:15), și prin viața ei sfântă trăită în Domnul (1Petru 2:21; 2Petru 3:11,14), ei se supun doar lui Christos, nu oamenilor.

Astfel, adunarea fiind un organism viu, subordonat lui Christos și autorității rânduite de El (1Corinteni 12:12-30; Coloseni 1:18; 2:8-23; 1Petru 2:5-10) ea diferă de orice cult, asociație religioasă, de orice fundație, organizație, care sunt lucrări omenești supuse oamenilor și care vor pieri cu lumea aceasta (comp. cu Isaia 2:17-22).

În contrast, adunarea lui Christos care este corpul Lui, este veșnică, ca și Capul și Domnul ei (Evrei 5:9; 12:22-29).

Domnul Iesus este prezent în ea, acolo unde doi sau trei se adună pentru Numele Lui, El o hrănește și o îngrijește cu drag (Matei 18:20; Efeseni 5:25-27), dar nici un cult, asociație, fundație sau organizație nu poate avea harul acesta, căci Christos este Cap doar al corpului Său și nu și altor grupuri religioase, El este Salvatorul corpului (Efeseni 5:23), și nu Salvatorul corpului plus alte grupuri!

Iubite cititor, faci tu parte din corpul Lui? Ești tu mădular în corpul lui Christos? Ai fost adăugat de Domnul în adunarea Sa (Fapte 2:47)?

6) Cum este numită și descrisă adunarea?

Adunarea creștină este numită în Sfintele Scripturi astfel: adunarea lui Dumnezeu (1Corinteni 1:2), adunarea lui Christos (Romani 16:16; vezi și Matei 16:18), adunarea care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Iesus Christos (1Tesaloniceni 1:1), adunarea lui Dumnezeu în Christos Iesus (1Tesaloniceni 2:14), adunarea sfinților (1Corinteni 14:33).

Adunarea, este descrisă ca fiind: un lampadar ce luminează (Apocalipsa 1:20), templul lui Dumnezeu și al Spiritului Sfânt (1Corinteni 3:16; 2Corinteni 6:16), o locuință a lui Dumnezeu prin Spiritul (Efeseni 2:22), casa lui Dumnezeu, cât și stâlpul și susținerea adevărului (1Timotei 3:15). Ea este o casă spirituală (1Petru 2:5), căci acei credincioși au devenit pietre vii în construcția adunării și au ca temelie și piatră din capul unghiului pe Iesus Christos (1Petru 2:3-10), dar ea mai este zidită pe și pe temelia apostolilor și a profeților (Efeseni 2:20).

7) În câte forme există adunarea?

Adunarea creștină are două sensuri după cum urmează:

Adunarea mondială a creștinilor, adică a tuturor creștinilor care sunt pe pământ la un moment dat și formează: corpul lui Christos de pe tot pământul (Coloseni 1:18; Efeseni 1:20-23; 5:27-29).

Adunarea locală, adică adunarea care există într-o localitate (1Corinteni 11:18; 14:19,28). Aceste adunări au fost numite în Biblie după numele localității, exemple: adunarea din Antiohia (Fapte 13:1), sau adunarea din Corint (1Corinteni 1:2); etc.

Chiar dacă într-o localitate mai mare, din anumite motive se adună pe grupe, și nu toți la un loc, însă toate grupele dintr-o localitate, fac parte din aceeași adunare, chiar dacă ei se închină în locații diferite, dar ei spiritual sunt una (1Corinteni 1:2,10; Efeseni 4:4-6), căci există doar o singură conducere a adunării pe localitate (Filipeni 1:1)!

În Scripturi, nu există adunări sublocale; ci, cea mai mică expresie a corpului lui Christos este adunarea locală, care îi cuprinde pe toți creștinii dintr-o localitate (comp. cu Apocalipsa cap. 2,3)!

8) Cui aparține Adunarea și care sunt principiile de organizare?

Adunarea îi aparține lui Dumnezeu (Fapte 20:28; 1Petru 5:2; Fapte 4:24 GBV 1989, n.s.). Dumnezeu i-a încredințat și l-a numit pe Christos cap al adunării (Efeseni 1:22). El o conduce în mod activ și o inspectează (Apocalipsa 1:16,20; 2:23).

Domnul Iesus prin Spiritul Sfânt (Ioan 15:13; Fapte 13:1-3; 16:6,7) și prin oamenii rânduiți de El (Efeseni 4:7-13), o conduce și o dirijează, ca adunarea să ajungă în final, să fie, fără zbârcitură, fără defect, curată și fără pată (Efeseni 5:26,27).

Principiile de bază ale funcționării corpului lui Christos le găsim în Scripturile Creștine (citește de exemplu: 1Corinteni cap. 14), Domnul își ghidează adunarea prin călăuzirea Spiritului Sfânt (Fapte 15:28; 16:6-10), și prin frații rânduiți să conducă (Fapte 15:22,23; 1Tesaloniceni 4:12; Evrei 13:17).

9) Care sunt serviciile din adunarea creștină?

În Noul Legământ, toți creștinii sunt preoți, ei nu au o clasă preoțească aparte (1Petru 2:5,9; Apocalipsa 1:5,6), însă Biblia descrie mai multe servicii (1Corinteni 12:28-30; Efeseni 4:11; Romani 12:7,8), le voi descrie după cum urmează: apostoli,

profeți, păstori⁵, învățători⁶, evanghelizatori, diaconi (Efeseni 4:11; 1Timotei 3:8), etc.

Aceste servicii aveau menirea să echipeze celelalte mădulare, spre zidirea corpul lui Christos și aceste servicii, aveau să rămână active până vor ajunge toți creștinii la cer, la perfecțiune, la statura plinătății lui Christos (1Corinteni 13:8-11; Efeseni 4:11-13).

Astfel, cei 12 apostoli împreună cu bătrânii din Ierusalim, aveau menirea să supravegheze poporul lui Dumnezeu, rezolvând problemele doctrinare (Fapte 1:20-26; 6:1-6; 15). Pe lângă cei 12, mai erau și alți apostoli care aveau rolul de a evangheliza și a întemeia adunări, vizitându-le din când în când, pentru a le întări și îndruma (Fapte 14:1,14; 15:36; 3Ioan 6-8).

Profeții, ghidau prin revelații, dar și mângâiau, muștrău și încurajau adunările, ajutându-i astfel pe apostoli în a zidi adunarea (Fapte 15:32; 1Corinteni 14:3).

Evanghelizatori erau în fruntea lucrării de predicare, având darul de a predica evanghelia spre convertirea oamenilor (Fapte 8:12; 21:8; 2Timotei 4:5).

Păstori păstoreau turma, o hrăneau, o apărau de eretici (1Petru 5:2; Tit 1:9), îi mângâiau pe cei căzuți, îi sprijineau pe cei slabi și îi consolau pe cei deprimăți (1Tesaloncieni 5:12-14). Învățătorii instruiau poporul lui Dumnezeu, ajutându-i astfel pe bătrâni (Fapte 13:1,2; Romani 12:7).

Iar diakoni slujeau în special în domeniul material, și serveau cu ceea ce mai trebuia în adunare, pentru perfecținarea întregului corp a lui Christos (Romani 12:7; 1Timotei 3:10).

Rânduirea publică în adunare, cu punerea mâinilor, se face doar la apostoli, păstori și diakoni (Fapte 1:21-26; 13:1-4; 6:3-6; 14:23; 1Timotei 5:17,22), ei sunt puși de Spiritul Sfânt (Fapte 20:28; 1Timotei 4:14), iar în cazul diaconilor, aceștia sunt și recomandați de adunare (Fapte 6:3-6; 14:22,23; Numeri 27:18-23). În celelalte servicii sunt numiți frații, care au servit cu darul Spiritului, corespondent pentru serviciul respectivă și s-au calificat pentru a primi serviciul respectiv.

⁵ Păstoriile sunt numiți și supraveghetori, bătrâni, conducători.

⁶ Învățătorii sunt numiți și predicatori (1Timotei 2:7).

10) Care trebuie să fie atitudinea noastră față de autoritatea din Adunarea creștină?

Biblia precizează clar, atitudinea pe care creștinii autentici trebuie să o aibă față de autoritatea din poporul lui Dumnezeu, prin cuvintele din Evrei 13:17, SCC: **„Ascultați de conducătorii voștri, și fiți-le supuși...”**. Această înseamnă să ne supunem deciziilor pe care ei le iau în adunare, să nu fim critici și rebeli; ci, supuși și ascultători, înțelegând, că au fost puși de Spiritul lui Dumnezeu (Fapte 20:28), și fac lucrurile în armonie cu Capul: Christos (comp. cu Efeseni 4:11-16).

Bineînțeles că și din partea Supraveghetorilor se cere să aibă atitudinea descrisă în 2Corinteni 1:24, SCC, unde se spune: **“Nu că domnim peste credința voastră; ci, suntem colaboratori cu voi ai bucuriei voastre, pentru că stați prin credință”**, astfel bătrânii nu sunt niște dictatori, ci ei trebuie să aibă atitudinea de servitori smeriți, descrisă în Matei 20:25-27; 23:8-12; Marcu 9:35; 10:42-45; Luca 9:46-48.

Pe lângă serviciile de conducere, o autoritate în adunare este și orice bărbat botezat, care este capul femeii (1Corinteni 11:3).

11) Unde trebuie să aibă loc strângerea adunării?

Primii creștini se adunau în **case particulare** ale fraților (Romani 16:5), dar și în **clădiri publice**.

În acest sens, găsim scris de adunări în templul lui Iehova din Ierusalim (Fapte 2:46; 5:12), în sinagogi, atunci când comunitatea evreilor dintr-o localitate devenea creștină, ei foloseau mai departe sinagoga ca și casă de închinare (Iacob 2:2), și în școli, un exemplu este școala lui Tiran (Fapte 19:9).

Prin urmare, fie că un creștin va pune la dispoziție întreaga casa sau doar o încăpere pentru adunare, fie se va închiria o sală (comp. cu Fapte 19:9), însă nu este greșit să se construiască o casă pentru întrunirile adunării (comp. 2Samuel 6:17, cu Fapte 15:14-17), atunci când numărul membrilor este prea mare ca să mai aibă loc într-o cameră (comp. cu Isaia 54:2). Aceea clădire, va fi casa lui Dumnezeu în sensul că ea va fi dedicată lui Dumnezeu (comp. cu 2Cronici 6:1-7, 18-21), dar nu în sensul că ea este adunarea, corpul lui Christos, templu spiritual!

12) Ce trebuie să conțină întrunirile creștine și unde trebuie să aibă loc ele?

În Scripturi găsim că în primul secol, cu ocazia adunărilor creștine se făceau următoarele: în primul rând: rugăciunea (1Timotei 2:1-3; 3:15), lauda, mulțumirea, închinarea cu aceasta se începe (Psalm 100:4; Romani 15:6; Efeseni 3:21); care include și cântări de laudă și spirituale (Efeseni 5:19).

Apoi profeția (1Corinteni 14:1-5), apoi învățătura sănătoasă dată prin Domnul și apostoli (1Timotei 4:6,16), uneori se primeau unele directive doctrinare de la apostoli (Fapte 16:4,5). Apoi se prezentau experiențe din lucrarea de Evanghelizare (Fapte 14:27), se stăruia în legătura frățească, în frângerea pâinii adică în luarea regulată a Cinei Domnului (Fapte 2:42; 20:7). De fapt în esență întrunirile trebuie să fie un stâlp și o susținere a adevărului (1Timotei 3:15).

Surorile și musafirii (nebotezați), au dreptul să participe doar la rugăciunea și cântarea la care participă toți împreună (Fapte 1:14; 21:5), casa lui Dumnezeu fiind o casă de rugăciune pentru toate popoarele (Isaia 56:7). Închinarea prin cântare o pot face, fie toți cei prezenți (Exod 15:1; Psalm 34:3; Marcu 14:26), poate fi implicat doar un grup dintr-o adunare, format din femei și bărbați (Exod 15:1-21; Judecători 5:1; 1Cronici 25:1-8; Ezra 2:65; Neemia 7:67), sau doar din bărbați (1Cronici 6:31-47; 15:16-22; 2Cronici 5:12; 20:21,22; Neemia 12:46).

Surorile nu au voie să profesească, să i-a cuvântul, să învețe, să reprezinte adunarea în rugăciune, sau să servească individual prin cântece, care de fapt au și rolul învățării și sfătuirii (Efeseni 5:19-21; Coloseni 3:16); ci, ele trebuie să rămână în tăcere, fiind supuse (1Corinteni 14:34,37; 1Timotei 2:11,12). Dacă nu înțeleg ceva pot întreba pe soții lor acasă (1Corinteni 14:35), sau dacă sunt necăsătorite pe conducători după adunare. Dacă au un dar, îl pot utiliza, fie la întâlniri spontane, unde nu este prezent toată adunarea (Fapte 21:8,9), sau în afara întrunirilor (Fapte 21:5,6).

Femeile pot fi implicate, în afara întrunirilor adunării, cum ar fi în domeniul servirii: săracilor, orfanilor, văduvelor, bolnavilor, curățenia sălii de închinare, rugăciunea, mijlocirea (Luca 2:36), ospitalitatea (1Timotei 5:10), evanghelizarea femeilor din lume, și învățarea altor femei (Luca 8:1-13; Filipeni 4:3; Romani 16:1,2,12; Fapte 9:36-40; Tit 2:3-5).

13) Cum disciplinează Dumnezeu prin adunare și cu ce scop?

În Biblie găsim diferite forme de disciplină (pedeapsă) a celor care au păcătuit după cum urmează:

Mustrare: Astfel un creștin care păcătuiește trebuie mustrat cu Spiritul blândeții (Galateni 6:1), astfel cei spirituali trebuie să ia inițiativa în a corecta pe un frate care a greșit (1Petru 5:1-3; 1Tesaloniceni 5:14; Proverbe 6:23; Matei 18:15).

De asemenea, cel mustrat nu trebuie să disprețuiască disciplina dreaptă, deoarece ea vine de la Iehova, indiferent dacă ea este transmisă prin cel din urmă frate (Evrei 12:5-11).

În general prima mustrare se face în particular, dacă fratele sau sora nu ascultă, se mai cheamă unul sau doi frați, și dacă nu ascultă nici de ei, atunci mustrarea trebuie făcută în public (Matei 18:15-17; 1Timotei 5:20), uneori situația cere ca de la început mustrarea să fie făcută în public (comp cu Galateni 2:11-14), uneori trebuie multă fermitate în mustrare (2Timotei 4:2; 2Corinteni 13:10; Tit 1:13; Psalm 118:18).

Însemnarea: O altă măsură disciplinară este *însemnarea*, care se aplică la cei ce trăiesc în neorânduială sau la cei care profită de bunătatea fraților, aceștia trebuie însemnați. Aceasta poate fi o decizie particulară a unui frate sau soră care se va feri să aibă legături strânse cu frații dezordonați, fie va fi o decizie a întregii adunări să însemne pe un frate sau soră ce trăiesc în neorânduială, care profită de bunătatea fraților trăind pe spatele lor din punct de vedere material.

Când decizia este a adunării, se va anunța acest lucru în public pentru ca frații să evite o asociere strânsă cu el, dar cu toate acestea, El va rămâne tot frate (2Tesaloniceni 3:6-15).

Excluderea: Forma cea mai drastică de disciplină este excluderea, astfel dacă un membru al adunării, practică păcatul, nu se căiește și are o atitudine de răzvrătire față de Cuvântul lui Dumnezeu ne-ascultând, trebuie exclus pentru a nu influența și pe alți frați spre neleguire (1Corinteni cap. 5). Acesta mădular este amputat (tăiat) din corpul lui Christos, el își pierde dreptul la părtașia frățească, adică nu vom mai vorbi cu el și vom evita compania lui, nu va mai putea mânca cu noi, nici nu-l vom mai saluta (1Corinteni 5:9-11; 2Ioan 1:9-10).

O persoană poate fi exclusă din cauza unui păcat ca de pildă: apostazia, erezia, omuciderea, imoralitatea sexuală sub toate

formele ei, furtul, defăimarea, beția, idolatria, etc. Cei ce iau decizia de excludere trebuie să fie întreaga adunare ca și în primul secol, însă sub coordonarea păstorilor (Matei 18:15-20; 2Cronici 19:6; 1Corinteni 5:1-2; 2Corinteni 2:6; 1Timotei 5:20; 2Ioan 9-11).

În cazul în care adunarea este imatură, excluderea o poate face și apostolul care a înființat adunarea sau ceata bătrânilor (1Timotei 1:19-20; 2Timotei 2:17-18; 1Corinteni 4:21; 2Corinteni 10:2,8-11; 13:2,10; Evrei 13:17).

Reprimirea: Totuși dacă cel exclus se căiește sincer, făcând roade vrednice de pocăință, și dovedind că și-a îndreptat viața, poate fi reprimat pe baza hotărârii adunării (2Corinteni 2:5-11), după care se face un anunț la prima întrunire cu reprimirea în sânul comunității creștine a celui în cauză (Luca 16:11-24; 17:4; Iacob 5:19-20; Filimon 1:10-11,15).

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Cine a fost adunarea lui Dumnezeu înainte de Christos?
- (2) Care este sensul cuvântului ekklesia?
- (3) Ce este adunarea creștină, cum este descrisă și când s-a înființat?
- (4) În câte forme există adunarea creștină?
- (5) Care este autoritatea în adunare, și care trebuie să fie atitudinea ta față de ea?
- (6) Ce trebuie să conțină întrunirile creștine și unde trebuie să aibă loc?
- (7) Care sunt formele de disciplină în adunare?

PE DE ROST: Evrei 10:24-25.

Capitolul 14 - Lucrări sfinte

1) Care sunt lucrările sfinte lăsate de Domnul?

Biblia ne învață: poruncile lui Christos și ale apostolilor Săi, ea descrie: lucrările sfinte date de Domnul (Evrei 6:1-2). Dintre acestea putem menționa: **botezul în apă, punerea mâinilor, cina Domnească și spălarea picioarelor din cadrul cinei, ungerea cu undelemn, spălarea picioarelor ca ospitalitate, sărutul frățesc, mesele de dragoste.**

Aceste lucrări, cuprind o parte fizică dar și una spirituală și de aceea le putem numi: mistere (comp. cu Efeseni 5:23-32).

2) Ce este botezul și ce realizează el?

Botezul este o scufundare completă în apă, pentru o clipă, care se face ‘în numele lui Iesus Christos’ mediatorul Noului Legământ, de către cei care s-au căit de păcate și au crezut în Domnul Iesus Christos (Fapte 2:38; 8:12,16; 10:48; 19:5; Romani 6:3; Galateni 3:27).

Botezul în Numele lui Iesus înseamnă o scufundare în persoana lui Iesus (comp. Fapte 10:48 cu Romani 6:3). Misterul botezului constă că omul este scufundat nu doar în apă, ci în Christos (Romani 6:3-4).

Credinciosul astfel este plasat spiritual în Christos, este adăugat la corpul lui Christos ca mădular (1Corinteni 12:12-13), astfel prin botez credinciosul intră în adunarea lui Dumnezeu (Fapte 2:38-47).

Botezul este *cererea* unei conștiințe bune către Dumnezeu, pe baza învierii lui Christos, cu scopul de a învia și el împreună cu Christos (1Petru 3:21).

În botez are loc următoarele lucrări: în momentul scufundării, omul ca întreg fiind scufundat în apă, prin aceasta se arată că el a murit și a fost îngropat împreună cu Christos (Romani 6:4-5), el a fost scufundat în moartea lui Iesus, omul cel vechi a fost crucificat (Romani 6:6), carnea a fost circumcisă (Coloseni 2:11), și astfel credinciosul a murit față de păcat (Romani 6:2). Este ca și cum omul cel vechi al nostru, a fost dus pe crucea lui Christos și pironit, și apoi a fost îngropat în mormânt lui Iesus!

Spiritul Sfânt lucrează plantarea noastră în învierea lui Christos (Romani 6:5), fiind înviați în mod asemănător cu El

(Coloseni 2:12; Romani 8:11), atunci când suntem ridicați din apă, primul Spiritul Sfânt care ne înviază, ne înnoiește la o viață pentru Dumnezeu, atunci are loc și iertarea păcatelor celui botezat conform cu Coloseni 2:13.

În botez împreună cu apă, lucrează Spiritul și sângele lui Iesus Christos (comp. cu Ioan 5:6-8). Astfel, spiritul omului și conștiința lui, este curățită de vina păcatelor deja făptuite (Evrei 10:22; 1Petru 1:2), el este iertat pe baza harul lui Dumnezeu și spălat de Spiritul Sfânt prin sângelui lui Iesus (Evrei 9:14; Fapte 2:38; 22:16).

Această înviere împreună cu Christos, este cu scopul de a trăi pentru Dumnezeu în Christos (Romani 6:10-11), de a nu mai da mădularele corpului nostru: păcatului, ca el să mai domnească în corpul nostru, ca să mai fim sclavii lui; ci, a face din mădularele corpului nostru, niște unelte ale dreptății (Romani 6:12-13).

Astfel, botezul este o dezbrăcare de carne (natura păcătoasă) și omul cel vechi, și o îmbrăcare cu Christos (Galateni 3:27), o îmbrăcare cu omul cel nou (Efeseni 4:22-24).

Prin botez, credinciosul a înviat împreună cu Christos și a fost plasat spiritual în locurile cerești pentru a domni împreună cu Christos (comp. Efeseni 2:6 cu 1:20-21).

În botez are loc astfel sfințirea, renașterea, înnoirea (2Corinteni 5:17; Efeseni 5:26,27; Tit 3:5; Evrei 10:22).

3) Cine se poate boteza, și care trebuie să fie atitudinea omului față de botezul în apă?

Vedem în Scripturi că au fost botezați: „bărbați” sau „atât bărbați cât și femei” (Fapte 2:22; Fapte 8:12), nu vedem în Scriptură să fie botezați bebeluși, cum practică religiile tradiționale, sau copii de 8, 10, 14 ani, așa cum parctică neoprotestanții sau alte secte, nici chiar tineri de 16-20 de ani, nu vedem în Scriptură! Nu, în creștinismul primar au fost botezați: **bărbați și femei**, oameni maturi, oamenii care au depășit perioada de pubertate, stadiu de adolescent, și au devenit oameni maturi care pot decide fiind într-un echilibru mintal și emoțional, în cunoștință de cauză, să Îl urmeze pe Christos, fără a fi manipulați de nași, de lideri, de părinți, etc.

Doar oameni conștienți care își dau seama de importanța urmării lui Christos, și de implicațiile ei, nu copii, care gândesc ca niște copii (comp. cu 1Corinteni 13:11) și sunt

sub părinți sau tutori (Galateni 4:1-3), nu oameni muribunzi, semi-conștienți, pe pat de moarte, pe paturi de spital, când sunt la un pas de a pleca din lumea aceasta, etc. căci ei nu pot să Îl urmeze pe Christos să facă lucrarea Lui! – I Ioan 2:5,6.

Conform Bibliei, un bărbat din tribul lui Levi, doar de la treizeci de ani putea servi la cortul întâlnirii: Numeri 4:3, GBV 2001: **“de la vârsta de treizeci de ani în sus, până la vârsta de cincizeci de ani, pe toți cei care intră în serviciu, ca să lucreze în cortul întâlnirii”** (citește și Numeri 4:23-47).

Astfel Domnul Iesus s-a botezat și a început serviciul pentru Dumnezeu, la vârsta de treizeci de ani, conform cu Luca 3:21-23, SCC: **“Iar când a fost botezat tot poporul, fiind botezat și Iesus, și rugându-Se, s-a deschis cerul; Și spiritul Cel Sfânt a coborât peste El în formă unui corp de porumbel; și s-a făcut o voce din cer, zicând: Tu ești Fiul Meu Cel iubit, în Tine am bună plăcere. Și Iesus, începând, El era cam de treizeci de ani...”**

În Noua Traducerea românească la Luca 3:23, la nota de subsol se explică: *“Era vârsta la care un levit își începea lucrarea (Num. 4:47) și la care un bărbat era considerat matur”*.

Astfel, un evreu era considerat matur la vârsta de treizeci de ani. La această vârstă când bărbatul sau femeia ajunge la o stabilitate: spirituală, emoțională, fizică, atunci poate să se decidă în cunoștință de cauză și fără a fi manipulat ca copil sau tânăr, să facă cererea către Dumnezeu a unei conștiințe bune și astfel poate învia cu Christos în apa botezului (1Petru 3:21; Romani 6:2-5).

Noi trebuie să urmăm exemplul lui Iesus (1Corinteni 11:1; 1Petru 2:21), și astfel doar de la vârsta de 30 de ani în sus este potrivit să botezăm, pe baza faptului că acel bărbat sau femeia, s-a căit sincer de toate păcatele lui (Luca 19:7-10; Fapte 17:30), iar aceea căință este rezultatul lucrării Spiritului Sfânt care l-a convins de păcătoșenia lui (Ioan 16:8), aceea persoană crede din inimă în Iesus Christos ca Domn (Romani 10:9), aceea persoană și-a însușit adevărul și se silește să calce pe urmele lui Iesus, lepădându-se de sine și ducându-și crucea (Matei 16:24; 1Petru 2:21). Este recomandat să citească în întregime Scripturile Creștine înainte de botez.

4) Ce este punerea mâinilor și cu ce scop a fost instituită?

O altă doctrină și practică creștină este: „punerea mâinilor”, ea este prezentată de apostolul Pavel ca fiind o doctrină elementară (Evrei 6:1,2).

Misterul punerii mâinilor constă în faptul că în timp ce la nivel vizibil un lucrător a lui Dumnezeu își pune mâinile și cere în rugăciune, la nivel invizibil Christos își pune mâinile și îi transmite lucrul cerut (Ioan 14:12-14).

Punerea mâinilor pe capul cuiva se face pentru mai multe scopuri după cum urmează:

a) Transmiterea darului vorbirii în alte limbi (Fapte 8:17-19; 19:6; 2Timotei 1:6).

b) Transmiterea de alte daruri spirituale ca: apostolatul (Fapte 13:1-4; 1Timotei 4:11-14), păstoria (1Timotei 5:17-22), diakonia (Fapte 6:1-6). Transmiterea acestor daruri și investirea în serviciile respective a oamenilor rânduiți de Spiritul Sfânt și descoperiți prin profeți sau adunare (1Timotei 4:14; Fapte 6:3; 13:1,2).

Punerea mâinilor poate fi făcută de mai mulți oameni (1Timotei 4:14) sau doar de unul (Romani 1:11).

De pildă, în rânduirea unui apostol își pun mâinile bătrânii adunării, care sunt și profeți (1Timotei 4:14), sau profeții-învățători, care au primit această dezvăluire a chemării unor frați ca apostoli (Fapte 13:1-3).

Bătrânii (păstoria) sunt rânduiți prin punerea mâinilor unui apostol (ex. Timotei, Tit - 1Timotei 5:17-22; Tit 1:5), sau a doi apostoli (ex. Pavel și Branaba - Fapte 14:22,23).

Diakonii sunt rânduiți prin punerea mâinilor apostolilor (Fapte 6:1-6), sau a unui apostol (1Timotei 3:8-15).

c) Pentru transmiterea: unui spirit de viață și vindecare.

Punerea mâinilor era practică de Domnul Iesus și pentru vindecarea bolnavilor (Marcu 5:23; 6:5; Luca 4:40), dar și apostolii au folosit-o în acest scop (Fapte 5:12; 14:3; 19:11; 28:8) dar nu numai apostolii ci și alți discipoli (Fapte 9:12).

d) Pentru binecuvântarea copiilor (Matei 19:13-15; Marcu 10:16).

Este potrivit ca binecuvântarea băieților să fie făcută după 40 de zile, și cea a fetițelor după 80 de zile (Levitic 12.1-6).

Astfel copilașul de parte bărbătească sau femeiască este adus la adunare, (sau în alte situații pot merge chiar reprezentanții adunării la copilaș), unde copiii vor fi binecuvântați prin

rugăciunea cu punerea mâinilor, și se va citi și textul din Numeri 6:24-27, aplicându-se cuvintele textului la copilaș, după cum ne îndemnă Numeri 6:23.

Bineînțeles că în toate aceste lucrări, trebuie făcută cu grijă și ca urmare a conducerii Spiritului Sfânt (comp. Romani 8:14; cu 1Timotei 5:22).

5) Ce înseamnă sărutul frățesc?

Sărutul frățesc este o manifestare a dragostei frățești curate, o dragoste ce se exprimă prin gesturi ca îmbrățișare și sărut (Fapte 20:37; 21:6).

Sărutul frățesc face parte din salutul creștin (Romani 16:16; 1Corinteni 16:20; 2Corinteni 13:12; 1Tesaloniceni 5:26; 1Petru 5:14).

Trebuie vegheat că această practică să nu fie făcută de formă, să se cadă în obișnuință fără a fi implicată iubirea frățescă sinceră. Este potrivit ca frații să se sărute pe obraji între ei, iar surorile între ele.

Misterul sărutului frățesc, constă în faptul că îi iubim pe frați ca și pe Christos, îi sărutăm ca și cum L-am săruta pe Christos și îi primim pe frați ca pe Christos (Matei 10:40; Romani 15:7).

6) Ce este Cina Domnească?

Cina Domnească este o împărtășire cu corpul și sângele Domnului. Creștinii au porunca de a ține CINA rânduită de Domnul Iesus, descrisă în următoarele texte biblice: Matei 26:26-29; Marcu 14:22-25; Luca 22:17-20; 1Corinteni 11:23-29. Ea mai este numită: „**cina Domnească**” (1Corinteni 10:20, în greacă este adjectiv nu substantiv), „**împărtășire**” (1Corinteni 10:16); „**masa Domnului**” (1Corinteni 10:21); „**frângerea pâinii**” (Fapte 2:42).

7) Când trebuie dată cina Domnească?

La început în adunare, Cina se lua zilnic (Fapte 2:42-48). Expresia: „**frângerea pâinii**”, referindu-se la Cina Domnului, descriind prin această expresie prima parte a cinei.

Dacă în Fapte cap. 1-7, se adunau zilnic, și frângeau pâinea zilnic, din Fapte 8, ei au trecut la un creștinism, în care nu mai aveau lucrurile materiale în comun. Ei au început să pună accent pe „ziua întâi a săptămânii”, care începea de sâmbăta la

apusul soarelui până duminica la apusul soarelui. Vedem din exemplul lui Pavel, care în „ziua întâi a săptămânii” era în adunare să frângă pâinea (Fapte 20:7), când banii pentru ajutoare se strângeau tot în „ziua întâi a săptămânii”, când se adunau (1Corinteni 16:2). Apoi apostolul Ioan spre sfârșitul secolului I d.Ch., fiind sub inspirație numește această zi: „ziua Domnească” (Apocalipsa 1:10 SCC).

Astfel pe baza precedentul relatat în Fapte 20:7, unde învățăm că Pavel potrivit obiceiului său (comp. cu 1Corinteni 4:17) a dat cina Domnească, ce cuprindea și frângerea pâinii: sâmbătă seara după apusul soarelui, după ce a început ziua întâi a săptămânii, apoi el și-a prelungit vorbirea până la miezul nopții dintre sâmbătă și duminică, și noi vom urma acest model!

8) Ce conține Cina Domnească, și cum trebuie dată?

Domnul Iesus în acea seară, a ținut paștele cu ucenicii Săi (Luca 22:15), ori cu ocazia paștelui se mânca pâine ne-dospită (Exod 12:15-20), de asemenea, în Biblie păcatul este simbolizat prin aluatul dospit, aluatul cu drojdie (Matei 16:6,12), de aceea cina Domnească, trebuie să se țină cu pâine ne-dospită, căci aceasta indică curăția corpului lui Christos fără de păcat (Luca 22:15,19; comp. cu Exod 12:18,19).

Biblia ne spune că Iesus le-a dat un pahar ce conținea *rodul viței*, fără a preciza dacă conținutul lui era vin sau must (Matei 26:29; Marcu 14:25; Luca 22:18). Însă toate dovezile indică că era vorba de vin și nu de must, căci de toamna până primăvara când a avut loc paștele, mustul a fermentat transformându-se în vin. Din Scripturile creștine, reiese limpede că primii creștini au folosit vinul la cina Domnului, căci unii din păcate sau și îmbătat (1Corinteni 11:21), ceea ce indică consumarea vinului la Cină, acesta fiind sângele ispășitor vărsat pentru noi (Matei 27:27-29). În concluzie, la cina Domnului se servește: pâine ne-dospită și vin roșu.

Mai este un lucru important, și anume să mâncăm o singură pâine, și să bem dintr-un singură potir (cupă, pahar), deoarece Iesus a spus: „**Iar mâncând ei, luând Iesus o pâine, și binecuvântând, a frânt; și dând discipolilor, a zis: luați, mâncați; acesta este corpul Meu. Și luând un potir, și mulțumind, le-a dat, zicând: beți din el toți. Pentru că acesta este sângele Meu, al legământului; cel fiind vărsat**

pentru mulți, spre iertare a păcatelor.” (Matei 26:26-28; vezi și: 1Corinteni 10:16,17). A lua cina cu mai multe pâini și cu mai multe pahare, denotă mai multe corpuri ale lui Christos, și sângele a mai multor corpuri, ceea ce ar fi nepotrivit, ar fi o mărturie falsă, ar fi chiar o hulă, o blasfemie la adresa Domnului care nu are decât un singur corp (Efeseni 4:4).

9) În ce sens, pâinea și vinul sunt corpul și sângele lui Iesus?

Domnul Iesus a spus: „**Și mâncând ei, luând Iesus o pâine, și binecuvântând, a frânt; și le-a dat și a zis: luați! Acesta este corpul Meu. Și luând un potir, mulțumind; le-a dat și au băut toți din el. Apoi le-a zis: acesta este sângele Meu, al legământului; cel vărsat pentru mulți.**” (Marcu 14:22-24, SCC). Deci pâinea și vinul nu sunt simboluri cum cred unii; ci, este corpul și sângele Domnului.

Pavel care comentează ulterior cuvintele Domnului prin inspirație divină, el nu a spus că pâinea și vinul este o împărtășire cu simbolul corpului și al sângelui; ci, a spus: „**Potirul binecuvântării, pe care îl binecuvântăm, nu este o împărtășire cu sângele lui Christos? Pâinea pe care o frângem, nu este o împărtășire cu corpul lui Christos? Pentru că este o pâine, noi cei mulți suntem un corp; fiindcă toți ne împărtășim dintr-o pâine.**” (1Corinteni 10:16,17).

Ba mai mult, Dumnezeu îl inspiră pe Pavel să scrie că cel ce i-a masa Domnului în chip nevrednic, amestecând pâinea de la prima parte a cinei (frângerea pâinii) cu pâinea care este corpul Domnului, că acel om nu deosebește „**corpul**” lui Christos! Astfel Pavel nu spune că nu deosebesc ‘simbolul’ corpului; ci, nu deosebesc „**corpul**” Domnului (1Corinteni 11:27-29, SCC).

Conform Scripturilor, pâinea și vinul nu se transformă în trupul și sângele Fiului în sens metafizic, așa cum susține cultul catolic, prin învățătura transsubstanțierii; dar nici nu este doar un simbol, așa cum învață neoprotestanții!

Conform Scripturilor pâinea și vinul, rămâne pâine și vin și după ce se binecuvântează și se mulțumește pentru ele (vezi: 1Corinteni 11:27,28), dar tot conform Scripturilor, după mulțumire, pâinea este corpul Domnului, iar rodul viței este sângele Domnului (1Corinteni 11:27,29)!

Această realitate dublă a pâinii și vinului, este adevărul Scripturii! Și anume din punct de vedere material, fizic, și după binecuvântare pâinea și vinul, rămân pâine și vin, dar din punct de vedere spiritual, pâinea și vinul este corpul și sângele Domnului! Acesta este misterul Cinei Domnului!

10) Din câte părți este compusă Cina?

Cina Domnului, a fost efectuată de Domnul și apostolii, după cum urmează:

I. Masa de dragoste și frângerea pâinii: Cu ocazia paștelui se frângea pâinea nedospită și se consuma alături de ierburi amare și de mielul fript, potrivit porunci divine (Exod 12). Cu ceva timp înainte de a veni Domnul pe pământ, evreii au adăugat la masa pascală și vinul.

În noaptea aceea, Iesus a frânt pâinea și au băut vin, împreună cu ucenicii, conform cu Luca 22:14-18, în cadrul mesei de paște. Apoi Iesus i-a spălat pe picioare. Apoi, El a înmuiat bucățile de azimă în bolul cu vin și i-a dat-o lui Iuda, acesta a ieșit afară, era noapte (Ioan 13:26-30).

Iar după plecarea lui Iuda, Domnul Iesus a dat pâinea care era corpul Său și vinul care era sângele Său, sângele Noului legământ: discipolilor fideli (Matei 26:26-28).

Adunarea creștină imitând exemplul Domnului Iesus din aceea noapte, și consideră că din Cina Domnului, face parte și aceea masă pascală care în adunare a fost numită: masă de dragoste (2Petru 2:13; Iuda 1:12) în cadrul căreia se frânge pâinea (azima) și se mănâncă cu mâncare (Fapte 2:42) și se bea vin. Nici azima, nici vinul de la masa de dragoste nu sunt corpul și sângele Domnului, de aceea trebuie să nu le amestecăm (1Corinteni 11:29).

II. Pregătirea inimilor prin Cuvânt și spălarea picioarelor: Domnul Iesus, le spune discipolilor în aceea seară: **“Iesus îi zice: cel spălat, nu are nevoie să fie spălate decât picioarele, pentru că el întreg este curat; și voi sunteți curați, dar nu toți”** (Ioan 13:10, SCC). Dar nu toți erau curățiți, Iuda, fiind excepția, ceilalți apostoli erau curați prin botezul lor în apă, dar după botez, un spirit de mândrie s-a instalat pe picioarele lor, iar ei aveau nevoie să fie spălați pe picioare, de acel spirit de mândrie!

Spălarea picioarelor are rolul de a curăța frații și surorile de spirite necurate, care pot fi: spirit de mândrie ca și

în cazul discipolilor care s-au certat chiar în acea seară, care să fie mai mare între ei (Luca 22:24-27), iar spălarea picioarelor i-a smerit și a alungat spiritul de mândrie.

În alte cazuri poate fi spirit de moarte, dar noi știm că frații au trecut de la viață la moarte dacă iubesc (1Ioan 3:14), astfel dacă facem spălarea de picioare din iubire ca și Domnul (Ioan 13:1) vom alunga spiritul morții!

Sau poate fi spirit de iubirea de sine, însă prin servire căci spălarea este o servire (Luca 22:27,28), are loc lepădarea de sine și căutarea folosului fraților ca și Domnul (Ioan 13:4), și astfel iubirea de sine este alungată.

Sau poate fi înțelepciunea demonică care este în opoziție cu credința și se bazează doar pe înțelegerea fizică a lucrurilor (Ioan 13:7), ea se împotrivesc lucrării fizică a spălării picioarelor, însă prin credință și ascultare ea este înlăturată (2Corinteni 5:7).

Astfel, prin spălarea picioarelor înainte de împărtășirea cu corpul și sângele lui Iesus, are loc o lucrare spirituală, de curățire, în care Domnul Iesus este prezent și ne spală de spirite necurate, ca să fim curați pe deplin, și să putem să ne împărtășim în curăție cu coprul și sângele lui Iesus Christos (comp. cu 1Corinteni 5:7-8).

III. Pâinea și vinul – corpul și sângele Domnului:

După splarea picioarelor, după curățire, are loc: împărtășirea cu corpul și sângele Domnului prin a urma exemplul lui iesus care: (1) „**a luat o pâine**” (1Corinteni 11:23, SCC); (2) „**mulțumind**” pentru ea Tatălui ceresc (1Corinteni 11:24, SCC); (3) „**a frânt**” (pâinea ce a devenit corpul lui Christos - 1Corinteni 11:24, SCC); (4) Matei 26:26, SCC: „**dând discipolilor, a zis: luați, mâncați; acesta este corpul Meu**”.

Apoi: (1) „**luând un potir**” (Matei 26:27, SCC); (2) „**mulțumind**”, Tatălui pentru el (Matei 26:27); (3) „**le-a dat, zicând: beți din el toți. Pentru că acesta este sângele Meu, al legământului; cel fiind vărsat pentru mulți, spre iertare a păcatelor**” (Matei 26:27-28, SCC).

IV. Cântări de laudă: În cele din urma ceremonia s-a încheiat cu o cântare de laudă (Matei 26:30), cu unul dintre psalmii pe care evreii îi cântau de obicei cu ocazia Pesahului, unul din Psalmii de lauda obișnuiți pentru aceasta perioada a Pesahului cum ar fi Psalmii de la 113 la 118.

Este potrivit ca și creștinii să cânte cântări de laudă la sfârșitul Cinei Domnului.

11) Cine nu se poate împărtăși din Cina Domnească?

Să vedem în primul rând, cine are voie să se împărtășească:

Doar persoanele născute din apă și din Spirit, sunt introduse în corpul lui Christos (1Corinteni 12:12-13) și doar cei ce fac parte din corpul Domnului, pot să ia parte la Cina Domnului (1Corinteni 10:16-17).

Astfel, doar credincioșii care sunt membri ai corpului lui Christos și părtași la Noul Legământ, se pot împărtăși din pâine și vin (1Corinteni 10:16-18; Evrei 2:11; 3:1; 10:14-22).

Dar cine nu se poate împărtăși: (1) **Cel care nu a experimentat nașterea din apă și Spirit** nu are voie să se împărtășească la Cina Domnească, pe care o consumă doar familia Domnului. Vedem în cartea „Fapte”, cum credincioșii botezați în apă, au primit Spiritul, au intrat astfel în comunitatea locală de creștini, și ei stăruiau în frângerea pâinii, împreună cu apostolii (Fapte 2:38-47). (2) **Este dat afară din adunare:** există situații în care cineva a păcătuit grav, sau nu s-a căit, în această situație, acel om este exclus din adunare (1Corinteni cap. 5; 2Ioan 1:9-11), iar cât timp acea persoană este exclusă, el este aluat al păcatului și nu poate lua parte la cina Domnească (1Corinteni 5:1-11).

12) Ce este ungera cu undelemn și în ce scop se face?

În Scripturile creștine, găsim două pasaje despre ungera cu undelemn, în pasajul din Marcu 6:12-13, se spune despre discipolii Domnului: „**Și ieșind, predicau ca să se căiască; și scoteau mulți demoni, și ungeau cu ulei pe mulți bolnavi, și vindecau.**” În acest caz, este vorba de lucrarea adevărată prin puterea divină care prin intermediul ungerii cu undelemn, vindeca bolnavii pe care îi întâlneau în lucrarea de predicare, și care nu făceau parte din adunare.

În Iacob 5:12-14, se descrie o lucrare similară, dar de data aceasta a bătrânilor (păstorilor) unei adunări locale, când Iacob afirmă fiind inspirat: „**Este cineva bolnav între voi? Să cheme bătrânii adunării la el, și să se roage pentru el; uns fiind cu ulei în Numele Domnului. Și rugăciunea credinței va scăpa pe cel bolnav, și Domnul îl va ridica; și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate. Mărturisiți-vă unul altuia**

păcatele, și rugați-vă unul pentru altul; ca să fiți astfel vindecați. Mult poate o rugăciune energetică a unui drept”.

Conform textului din Iacob, atunci când un creștin dintr-o adunare locală este bolnav, are nevoie de următoarele lucruri pentru a se produce vindecarea: să cheme pe bătrânii adunării, bolnavul să-și mărturisească păcatele ce au dus la boala lui, cu sinceritate și căință, bătrânii să se roage cu credință și să-l ungă cu undelemn în Numele Domnului. Undelemnul folosit, poate fi ulei comestibil de măsline sau de floarea soarelui. Iar Domnul Iesus îi va da iertare de acele păcate și vindecare!

Aceasta este de fapt misterul ungerii cu undelemn! Este clar că nu undelemnul în sine vindecă; ci, Domnul Iesus, dar ungera cu undelemn (în greacă „**aleipho**” = *a unge prin frecare sau frecționare*) arată la nivel vizibil, ungera vindecătoare a Spiritului ce o săvârșește Iesus Christos la nivel spiritual, invizibil ochiului omnesc.

13) Când și cum se face: spălarea picioarelor ca ospitalitate?

Conform obiceiurilor evreiești, uneori musafirii erau spălați pe picioare, de sclavii stăpânului (Geneza 18:4; 1Samuel 25:41), alteori se spălau singuri pe picioare (Geneza 19:2; 24:32; 43:24; Judecători 19:16-21; Luca 7:44).

Dragostea exprimată de Iesus este superioară cele din vechiul legământ, de aceea, în noul legământ, frații musafiri, care vin în vizită și stau peste noapte, sau mai multe zile la noi, trebuie să fie spălați pe picioare de gazdă (1Timotei 5:10), ca să se împlinească cuvântul care spune: „**iubindu-vă cu amabilitate unul pe altul în dragostea frățească; dând întâietate unul la altul, în onoare**” (Romani 12:10, SCC).

Un alt îndemn Scriptural este: „**având înaintea de toate o dragoste fierbinte între voi, pentru că dragostea acoperă o mulțime de păcate. Fiți ospitalieri unii cu alții, fără murmur**” (1Petru 4:8-9 SCC).

Iar apostolul Pavel vorbește despre spălarea picioarelor ca făcând parte din ospitalitate, când vorbește despre criteriile pentru adevăratele văduve, când spune: „**O văduvă să fie înscrisă pe listă...dacă a fost ospitalieră, dacă a spălat picioarele sfinților...**” (1Timotei 5:9,10, SCC).

La Cina Domnească, frații se spală între ei, iar surorile între ele, doar în cadrul primirii de oaspeți, o soră văduvă are ocazia

să spele picioarele musafirilor creștini, cum ar fi o familie care a venit în vizită la ea, sau o echipă de lucrători.

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Care sunt lucrările sfinte și de ce le putem numi pe acestea mistere?
- (2) Ce este botezul și ce realizează el în viața credinciosului?
- (3) Pentru ce este lucrarea punerii mâinilor?
- (4) Ce înseamnă sărutul frățesc?
- (5) Ce este cina Domnului, când și cum se mănâncă din ea?
- (6) Cine se poate împărtăși de la cină și care sunt părțile componente ale cinei?
- (7) Ce sunt mesele de dragoste, când și cum se dau acestea?
- (8) Ce este ungerea cu undelemn și în ce scop se aplică ea și de către cine?
- (9) Când și cum se face: spălarea picioarelor ca ospitalitate?

PE DE ROST: Evrei 6:1,2.

Capitolul 15 - Noul Legământ și legea lui Christos

1) De câte legăminte vorbește Biblia și ce este un legământ?

Biblia vorbește de mai multe legăminte, de fapt Biblia este o carte a legămintelor. Legământul este forma în care Dumnezeu face o înțelegere (convenție) cu omul. În Scripturi găsim următoarele legăminte importante:

- Legământ cu Noe (Geneza 9:8-17).
- Legământ cu Avraam (Geneza 15:18).
- Legământ cu poporul Israel la Muntele Sinai (Exod 24:1-8).
- Noul Legământ (Matei 26:28).

Un legământ este **un angajament între două părți**, făcut prin jurământ (Deuteronom 29:12-14), în care Dumnezeu dă un set de legi, dar și promisiuni de binecuvântare, iar partea umană: ascultarea (Exod 24:3-8); în caz de neascultare veneau: pedepsele, blestemul, iar în caz de ascultare: binecuvântarea (Deuteronom cap. 28).

Legământul este asemănat cu o căsătorie, când israeliții mergeau după alți dumnezei, lucrul acesta era considerat de Iehova drept adulter (Judecători 2:17; 1Cronici 5:25; Ieremia 3:1-6).

2) Care este diferența dintre Vechiul și Noul Legământ?

Vechiul Legământ era o înțelegere (convenție, angajament) pe care Dumnezeu l-a făcut cu Israelul, scopul acestui legământ era ca națiunea Israel să devină națiunea lui Iehova (Deuteronom 29:12,13), să devină **o națiune de regi și preoți** pentru celelalte națiuni de pe pământ (Exod 19:5,6), adică această națiune urma să-l reprezinte pe Dumnezeu și să fie mijlocul de salvare pentru ceilalți oameni și să fie o binecuvântare pentru ei.

Israelul dacă asculta, urma să fie înălțat mai presus de toate națiunile pământului (Deuteronom 28:1).

Prin acest legământ ei au primit ca moștenire țara în care curge laptele și mierea, țara Canaanului (Levitic 20:24), așa cum Dumnezeu i-a promis lui Avraam (Geneza 17:8).

Acest legământ implica să primească iertarea de păcate prin intermediul sistemului de jertfe și prin mijlocirea preoților (Levitic cap. 1-5; Exod 40:15).

În acest legământ era implicat **un mijlocitor** sau mediator, care a fost Moise (Galateni 3:19). El a primit **cuvintele legământului** pe care el le-a transmis poporului Israel. Iar acest legământ a fost întărit **prin sângele** unor animale jertfite și pe **baza mărturiei** poporului care a spus: „**Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.**” (Exod 24:1-8).

Dar ce a implicat un Nou Legământ?

După cum vechiul legământ implica un angajament între două părți, tot așa și acest legământ implică **angajamentul** între Dumnezeu și oameni din orice națiune (Galateni 3:26-29).

Dumnezeu a promis că va face un nou legământ cu Israelul (Ieremia 31:31-33; Fapte 13:24-26; 18:4-6), însă datorită împietririi lor spirituale, și oameni din orice națiune au fost invitați să intre în acest Nou Legământ (Fapte 3:24-26; Fapte 18:5,6; Romani 11:7-24). Astfel orice persoană din orice națiune, care crede în Iesus și ascultă de poruncile acestuia (Evrei 5:9,10), poate intra în acest Nou Legământ (Evrei 10:14-22).

Mijlocitorul Noului Legământ este Fiul lui Dumnezeu, **Iesus Christos**, care s-a dat ca jertfă pentru toți oamenii (1Timotei 2:5,6).

Scopul acestui legământ este ca cei ce devin părtași la el, să le fie **iertate păcatele**, să devină **poporul lui Dumnezeu**, să aibă **legea lui Dumnezeu scrisă** nu pe table sau pe hârtie; ci, în **minte și inimă**, ca ei să-L cunoască pe Dumnezeu, astfel acest legământ ne duce într-o părtășie apropiată cu Dumnezeu, care ne învață prin Spiritul său, nu printr-o clasă preoțească ca și în Vechiul Legământ.

De asemenea, cei din Noul Legământ au perspectiva de **a intra** în locul preasfânt adică **în cer**; nu într-o țară pământească cum a fost Canaan (Evrei 8:8-12; 10:14-20) și de a deveni o națiune de preoți (1Petru 2:9).

3) Cui s-a dat legea și cu ce scop, însă se află creștinii sub legea lui Moise?

Pentru a afla răspunsul la această întrebare, trebuie să știm cui s-a dat legea și cu ce scop. Legea este compusă din cele 10 porunci, plus alte 603 porunci. Și ea este numită atât legea lui

Dumnezeu (Ezra 7:10), precum și legea lui Moise (Ezra 7:6,10).

Această lege a fost dată poporului Israel cu care s-a încheiat un legământ numit mai târziu Vechiul Legământ (Deuteronom 5:1; Psalm 147:19,20; Exod 24:4,7). Chiar și cele 10 porunci erau din vechiul legământ (Evrei 9:4; Exod 34:27,28).

Legea a fost dată cu scopul de a-i conștientiza pe oameni de faptul că sunt păcătoși și au nevoie de un Salvator, iar legea le-a fost îndrumătorul spre Christos. În consecință, o dată cu venirea și moartea lui Christos, s-a pus capăt legii introducându-se Noul Legământ (Galateni 3:23-25; Romani 10:4; Fapte 15:5-11; Efeseni 2:15,16). De fapt, schimbându-se preoția aronică, s-a schimbat și legea (Evrei 7:11,12).

Biblia nu face o diferență între cele 10 porunci și celelalte 603 porunci, de exemplu, Iesus în predica de pe munte nu a făcut nici o diferență între decalog (cele 10 porunci) și celelalte porunci (Matei 5), tot la fel Evanghelistul Luca numește legea Moise ca fiind legea lui Dumnezeu (Luca 2:22-24). Deoarece legea vine de la Dumnezeu, este a Lui, însă pentru că s-a dat prin Moise, este numită și legea lui Moise.

În consecință, în vechiul legământ nu există două sau mai mult legi cum susțin unii; ci, o singură lege care cuprinde toate poruncile lui Dumnezeu și pe temeiul **tuturor** acestor porunci Dumnezeu a încheiat legământul cu Israelul (Exod 24:1-8; Psalm 147:19,20).

Această singură lege a vechiului legământ, care cuprinde toate poruncile lui Dumnezeu, s-a abrogat la crucea lui Christos (Romani 7:6; 10:4), prin moartea Domnului Iesus, ea a fost ștearsă (Efeseni 2:14-16; Coloseni 2:13-17; Galateni 3:19-26). Deci nici chiar sabatul, care era un semn între Dumnezeu și Israel (Exod 31:12,13), nu a rămas ne-abrogat, ca și cele 10 porunci (Evrei 7:18,19,22); Romani 7:4-6; Coloseni 2:14,16,17; 2Corinteni 3:7-11). Creștinii se află sub Noul Legământ și sub legea acestuia (Evrei 8:6-13).

4) Care sunt cele mai mari porunci din lege și profetii?

Primele două porunci ale legii lui Moise au fost: să-L iubim pe Iehova Dumnezeu (Deuteronom 6:5), și pe aproapele nostru ca pe noi înșine (Levitic 19:18), cuprind (concentrează) legea lui Moise și cărțile profeților din Scripturile Ebraice, după cum

a precizat Iesus: **“De aceste două porunci depind toată legea și profetii”** – Matei 22:37-40.

Astfel Iesus a precizat aceste porunci din legea lui Dumnezeu dată prin Moise când a spus: **„Iesus a răspuns: prima este: „ascultă Israele! Iehova, Dumnezeul nostru Iehova; este Unu. Și: Să iubești pe Iehova, Dumnezeul tău; din întreagă inima ta, și din întreg sufletul tău, și din întreagă mintea ta, și din întreagă tăria ta”. Și al doilea este acesta: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”**. Nu este altă poruncă mai mare decât aceasta“ – Marcu 12:29-34, SCC.

5) Cum este numită legea Noului Legământ și ce cuprinde ea?

Biblia numește legea Noului Legământ după cum urmează: legea lui Dumnezeu (1Corinteni 9:21), legea lui Christos (Galateni 6:2), legea Spiritului de viață (Romani 8:2), legea credinței (Romani 3:27), legea libertății (Iacob 2:12); legea desăvârșită a libertății (Iacob 1:25); legea regală (Iacob 2:8), poruncile lui Dumnezeu (Apocalipsa 12:17; 14:12); poruncile lui Christos (Ioan 14:15, 21; Ioan 15:10; 1Ioan 2:3).

Iar legea Noului Legământ, cuprinde toate poruncile date de Dumnezeu prin Domnul Iesus (Ioan 8:38; 10:18; 12:49; 15:15) și care sunt prezentate în Evangheliile.

Legea Noului Legământ, cuprinde și poruncile date de Domnul prin apostoli, fie cele transmise verbal (Fapte 1:2; 10:42; 20:35; 1Ioan 3:23), fie prin inspirația Spiritului Sfânt, toate acestea consemnate în cărțile Scripturilor creștine (1Tesaloniceni 4:2; 2Tesaloniceni 3:6; 2Timotei 3:16,17).

Aceste porunci ale Noului Legământ, sunt peste 100, și le găsim în Scripturile creștine, unele dintre ele au fost și în vechiul legământ (comp. Levitic 19:18 cu Matei 22:39), și au fost reintroduse și în legea Noului Legământ.

6) Care sunt poruncile cele mai mari, și care cuprind: legea Noului Legământ?

Legea Noului Legământ are trei părți, sau poate fi concentrată în aceste trei porunci:

I. Să Îl iubim pe Dumnezeu, arătând aceasta prin împlinirea poruncilor (1Ioan 5:2,3).

II. Să Îl iubim sincer pe Iesus ca Domn al nostru (Efeseni 6:24; 1Corinteni 16:22).

III. Să iubim aproapele, ca pe noi înșine (Romani 13:8-10; Galateni 5:14). Porunca de a ne iubi aproapele, adică pe toți oamenii, implică și a ne iubi: **a)** frați de credință (Galateni 6:10; 1Tesaloniceni 4:9-11; Evrei 13:1), **b)** familia (Efeseni 6:1-4; Coloseni 3:18-20; 1Timotei 5:3,4), **c)** oamenii în general (2Petru 1:7), **d)** pe dușmani (Matei 5:38-48).

În componența acestei legi a iubirii, sunt implicate și alte legi după cum urmează, vezi: Matei 7:12; Romani 13:9-10; Galateni 6:2; Efeseni 6:2; Iacob 2:8.

Însă în legea Noul Legământ, pe lângă porunci există și: sfaturi, îndemnuri, exemple, de toate acestea trebuie să ascultăm!

Aceste trei porunci cuprind toată legea Noului Legământ! Adică de cele trei porunci depind cele peste 100 de porunci pe care le vom citi în continuare și sunt un sumar a lor.

7) Care sunt alte porunci ale Noului Legământ?

Menționați câteva porunci pe care le-ați călcat?

În acest paragraf, voi trece în revistă, legile Noului Legământ, care sunt peste 100 de porunci, învățați-le, și analizați-vă în lumina lor, pentru a vedea care le-ați încălcat, pentru ca apoi să vă căiți și să vă schimbați viața și să vă bucurați de pace cu Dumnezeu: Să nu te mânii pe fratele tău (Matei 5:22-23); Să nu poftești o persoană de sex opus (Matei 5:28); să dai morții mădularele tale păcătoase (Matei 5:29,30 comp. cu Coloseni 3:5); să nu divorțezi din alt motiv decât curvia (Matei 5:32; 19:9); să nu faci jurăminte (Matei 5:34); să nu vă împotriviți celui care vă face rău (Matei 5:39); fă mai mult bine decât ți se cere (Matei 5:40,41); celui ce-ți cere dă-i; nu te întoarce de la cel care îți cere împrumut (Matei 5:42); iubește-ți dușmanul (Matei 5:44); practică milostenia și rugăciunea în ascuns, nu una fățarnică (Matei 6:1-6), postește în ascuns (Matei 6:16-18); nu vă strângeți comori pe pământ, ci în cer (Matei 6:19,20); nu vă îngrijorați, căutați mai întâi Regatul lui Dumnezeu (Matei 6:25-34); nu judecați (Matei 7:1-5); nu risipiți lucrurile sfinte la oamenii care nu le prețuiesc (Matei 7:6); nu vă îngrijorați, cu privire la ce veți vorbi când ajungeți în față stăpânilor (Matei 10:19-20); cine voiește să vină după Iesus, trebuie să se lepede de sine și să-și i-a crucea și să-l urmeze încontinuu (Matei 16:24; Marcu 8:38); să dăm cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al Lui (Matei 22:21; Marcu 12:17; Luca 20:25); să nu numim pe

nimeni tată sau învățător (Matei 23:8-11); faceți ucenici și învățații (Matei 28:19-20); iubiți pe vrășmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, nu întoarce rău pentru rău (Luca 6:27-29); fi darnic (Luca 6:30); dați cu împrumut fără să nădăjduiți să mai primiți înapoi (Luca 6:34,35); să țineți Cina Domnului în amintirea jertfei lui Iesus (Luca 22:19,20; 1Corinteni 11:23-34); să se predice în Numele lui Iesus pocăința și iertarea păcatelor către toate popoarele (Luca 24:47); ne-a poruncit să ne spălăm unii altora picioarele (Ioan 13:1-17), El ne-a dat o poruncă nouă, de a-i iubi pe frați cum ne-a iubit Iesus, o iubire care nu a fost poruncită în legea vechiului legământ (Ioan 13:34,35; 15:12-14); să ne ferim de lucrurile jertfite idolilor, de desfrânare, de animale sugrumate și de sânge (Fapte 15:20,28,29; 21:25); să nu avem gânduri înalte, ci ceea ce se potrivește (Romani 12:3); dragoste fără prefăcătorie (Romani 13:9); fiți plini de afecțiune, dați cinste și întâietatea altora (Romani 12:10); în activitatea slujirii Domnului nu fiți leneși, ci fierbinți (Romani 12:11); Bucurați-vă în nădejde, fiți răbdători în necaz, stăruțiți în rugăciune (Romani 12:12); Ajutați pe sfinți, când sunt în nevoie, fiți primitori de oaspeți (Romani 12:13); Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc: binecuvântați și nu blestemați (Romani 12:14); bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng (Romani 12:15); nu întoarceți nimănu rău pentru rău (Romani 12:17-21). Supunerea față de autorități (Romani 13:1-7; Tit 3:1; 1Petru 2:13-17); umblarea ca în timpul zilei și îmbrăcarea cu Christos (Romani 14:11-14); excluderea din adunare (1Corinteni 5; 2Ioan 9-11); a nu ne judeca prin tribunale lumești (1Corinteni 6:1-10); a nu curvi (1Corinteni 6:18; 10:8; 1Tesaloniceni 4:2-8); datoria celor căsătoriți (1Corinteni 7:3-5); cei căsătoriți să nu divorțeze, ci să se împace (1Corinteni 7:10-11); re-căsătoria se face doar în Domnul (1Corinteni 7:39); porunca de a nu poticni prin mâncare (1Corinteni 8); să nu poftim lucruri rele (1Corinteni 10:6); să nu ne închinăm la idoli (1Corinteni 10:7); să nu ispitim pe Domnul (1Corinteni 10:9); să nu murmurăm contra lui Dumnezeu (1Corinteni 10:10); se poate mânca din tot ce se vinde în măcelărie, sau din tot ce ne pune pe masă un necredincios, cu condiția să nu fie din lucrurile jertfite idolilor (1Corinteni 10:25-28); bărbatul trebuie să se roage și să profețească cu capul descoperit, femeia va trebui să se roage și să profețească cu capul acoperit

(1Corinteni 11:1-13); femeia trebuie să poarte părul lung, iar bărbatul părul scurt, ca o diferențiere între sexe (1Corinteni 11:14-16); darurile spirituale se exercită în dragoste (1Corinteni 12:31; cap. 13); în slujirea pe rând, nu se poate vorbi decât maxim trei persoane și cu tălmăcire (1Corinteni 14:27,28); în vorbirea profeților pot vorbi trei, dar după aceea se dă timp pentru judecarea profețiilor (1Corinteni 14:29-31); ne-înjugarea la un jug nepotrivit cu cei necredincioși și despărțirea de tot ce este necurat (2Corinteni 6:14-18); să ne curățim de orice întinăciune a spiritului și a corpului (2Corinteni 7:1); purtarea reciprocă a sarcinilor (Galateni 6:2); dărnicia pentru învățătorii Bibliei (Galateni 6:6); să facem bine la toți dar mai ales fraților de credință (Galateni 6:10); să nu mințim (Efeseni 4:25); să nu ținem mânia (Efeseni 4:26); să nu furăm (Efeseni 4:28); să nu avem o vorbire murdară; ci, spre zidire (Efeseni 4:29; 5:3-5); să nu avem nici o atitudine rea, ci una bună și miloasă (Efeseni 4:31,32); să urmăm exemplul lui Dumnezeu (Efeseni 5:1); să umblăm în dragoste (Efeseni 5:2); să răscumpărăm timpul (Efeseni 5:15-17); datoria soțiilor (Efeseni 5:22-24; Coloseni 3:18; 1Petru 3:1-6); datoria soților (Efeseni 5:25-29; Coloseni 3:19; 1Petru 3:7); datoria copiilor (Efeseni 6:1-3; Coloseni 3:20); a taților (Efeseni 6:4; Coloseni 3:21); a sclavilor (Efeseni 6:5-8; Coloseni 3:22-25; 1Timotei 6:1; Tit 2:9,10; 1Petru 2:18); a stăpânilor (Efeseni 6:9; Coloseni 4:1; 1Timotei 6:2); porunca iubirii și a umilinței (Filipeni 2:1-4); interzicerea: desfrânării, necurăției, poftelor rele, mâniei, iuțimii, răutății, defăimării, minciunii etc. (Coloseni 3:5-9); disciplina celor leneși (2Tesaloniceni 3:6-15); porunca de a munci pentru a ne întreține (2Tesaloniceni 3:10); interzicerea uciderii, desfrânării, homosexualității, răpirii de oameni, minciunii, și jurămintelor strâmbe (1Timotei 1:9-11); interzicerea purtării de podoabe, sau ca femeile să învețe în adunare (1Timotei 2:9-14); femeile căsătorite sunt încurajate să aibă copii (1Timotei 2:15); porunci în ce privește caracteristicile supraveghetorilor (1Timotei 3:1-7; Tit 1:5-9); a diakonilor (1Timotei 3:8-13); cum să ne raportăm la frați și surori de diferite vârste (1Timotei 2:1,2); comportarea față de văduve, și caracteristicile adevăratelor văduve (1Timotei 5:3-10), porunci pentru văduve tinere (1Timotei 5:11-14); comportarea față de bătrânii adunării (1Timotei 5:17-20); abținerea de la iubirea de bani (1Timotei 6:7-11); îndemn la

dărnicie (1Timotei 6:17-19); comportarea robului Domnului (2Timotei 2:22-26); porunci pentru bărbați în etate (Tit 2:2); femei în etate (Tit 2:3,4); femei tinere (Tit 2:5); pentru tineri (Tit 2:6-8); să nu părăsim adunarea (Evrei 10:24,25); urmărim pacea și sfințirea (Evrei 12:14); căsătorie fără adulter (Evrei 13:4); ascultarea de mai marii adunării (Evrei 13:17); să fim înceți la vorbire și mânie (Iacob 1:19); lepădați necurăția și răutatea (Iacob 1:20); să ne înfrânăm limba (Iacob 1:26; 1Petru 3:10); ajutorarea orfanilor și a văduvelor (Iacob 1:27); să nu facem părtinire (Iacob 2:1-9); nu vorbiți unul împotriva altuia (Iacob 4:11,12); nu faceți planuri fără a implica voința lui Dumnezeu (Iacob 4:13-16), a putea să facem binele și a nu-l face e un păcat (Iacob 4:17); fiți sfinți (1Petru 1:15,16); să lepădăm orice răutate, vicleșug, prefăcătorie, invidie, defăimare (1Petru 2:1); nu întoarceți rău pentru rău (1Petru 3:9); să căutăm pacea (1Petru 3:11); să nu iubim lumea, nici lucrurile din lume (1Ioan 2:15-17); să credem în Numele lui Iesus și să ne iubim unii pe alții (1Ioan 3:23; 4:21); să nu scoatem și să nu adăugăm la Cuvânt (Apocalipsa 22:18-19).

8) Care porunci din cele 10, au fost reintroduse în legea lui Christos?

În poruncile noului legământ, au fost re-introduse 9 din cele 10 porunci, ca porunci literale, după cum urmează: porunca I (Exod 20:3, reintrodusă: 1Corinteni 8:5,6); porunca II (Exod 20:4,5, reintrodusă: Romani 1:22-25; 1Ioan 5:21); porunca III (Exod 20:7, reintrodusă: Matei 6:7); porunca IV - sabatul (Exod 20:8-11, nu a fost reintrodusă literal, doar spiritual: Evrei 4); porunca V (Exod 20:12, reintrodusă: Efeseni 6:2); porunca VI (Exod 20:13, reintrodusă: Romani 13:9); porunca VII (Exod 20:14, reintrodusă: 1Corinteni 6:9; Evrei 13:4); porunca VIII (Exod 20:15, reintrodusă: 1Tesaloniceni 4:6; Efeseni 4:28; 1Petru 4:15); porunca IX (Exod 20:16, reintrodusă: Matei 19:18); porunca X (Exod 20:17, reintrodusă: Fapte 20:33-35; 1Corinteni 10:6).

Având în vedere că nu vom ține un sabat săptămânal; ci, unul zilnic, spiritual, de odihnă în Christos (comp. Evrei 4:3,6,7; cu Evrei 3:13,15; Matei 11:28-30), se ridică întrebarea: conțin poruncile Noului legământ vreo zi specială, numită în Scripturi „Ziua Domnească” (Apocalipsa 1:10 SCC)?

9) Ce sărbători există sub legea lui Christos?

Vechile sărbători ale legii lui Moise: paștele, azimile, sărbătoarea corturilor, sabatele, etc. Sunt abrogate. Creștinii ne-fiind sub acel legământ nu mai trebuie să le țină, ba mai mult, ținerea lor constituie un păcat, ca și cum Christos nu ar fi introdus un legământ mai bun și n-ar fi împlinit legea punându-i capăt astfel (Galateni 4:9-11; 5:1,4).

În Noul Legământ nu mai ținem un sabbat săptămânal; ci, unul spiritual, care este în fiecare zi, în care ne odihnim de faptele noastre rele (Evrei 4:7-11; 3:13; Coloseni 2:10; Matei 11:28-30). Acest sabbat zilnic de odihnă a poporului lui Dumnezeu, este echivalentul sabbatului săptămânal din vechiul legământ (Evrei 4:4-11).

Însă creștinii din primul secol, sub călăuzirea Domnului Iesus, au pus de o parte o zi pentru închinare, și pentru odihna corpului, și anume: prima zi a săptămânii (Fapte 20:7; 1Corinteni 16:2), numită și „**ziua Domnească**” (Apocalipsa 1:10 SCC). Această zi este de sâmbătă seara la apusul soarelui până duminică seara la apus.

Deoarece în aceea zi a înviat Domnul Iesus (Luca 24:1-6). Este ziua când s-a arătat la Toma (Ioan 20:26-31), este ziua când Domnul a trimis Spiritul Sfânt ca botez peste discipolii adunați la Penticosta (comp. Levetic 23:16 cu Fapte 2:1-4).

Creștinii au porunca de a ține CINA DOMNEASCĂ (1Corinteni 11:23-29), descrisă în următoarele texte biblice: Matei 26:26-29; Marcu 14:22-25; Luca 22:17-20; și aceasta se ține la începutul primei zile a săptămânii, sâmbătă seara, prin care vestim moartea Domnului până va veni El (Fapte 20:7; 1Corinteni 11:20,21,27).

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Ce este un legământ?
- (2) Care este diferența dintre vechiul legământ și cel nou?
- (3) Se află creștinii sub legea lui Moise? Și dacă nu, de ce?
- (4) Care porunci cuprinde: vechiul dar noul legământ?
- (5) Care sunt poruncile noului legământ? (câteva exemple)
- (6) Care sunt sărbătorile noului legământ?

PE DE ROST Romani 7:6.

Capitolul 16 - Închinarea - Rugăciunea

1) Ce este închinarea?

A ne închina lui Dumnezeu, înseamnă: *a ne pleca, a îngenunchia* (1Corinteni 14:25; Efeseni 3:14), *a-I acorda glorie, onoare, cinste, respect*, a-I recunoaște Stăpânirea, calitățile divine (1Cronici 29:10-14; Romani 1:18-21; Evrei 12:28,29; Apocalipsa 4:11), toate acestea având ca efect: a trăi o viață spre gloria Lui, slujindu-L din inimă (Psalm 18:1; 95:6; Matei 4:10; 15:8; Ioan 4:23,24).

Închinarea noastră poate fi sub forma de: rugăciune, cântare, și în mod indirect prin: contemplare, slujire, dărnicie și prin ascultarea noastră față de Dumnezeu (1Cronici 16:29; Psalm 5:7; 99:9; 138:2; Evrei 12:28; Apocalipsa 14:7).

2) Ce este rugăciunea, și la cine trebuie să ne rugăm?

Rugăciunea este o vorbire cu Dumnezeu (1Corinteni 14:2). Rugăciunea este mijlocul prin care ne putem apropia de Dumnezeu și putem avea o relație de prietenie cu El (Efeseni 2:18). Rugăciunea este expresia: devoțiunii și închinării noastre (Psalm 65:2; 145:18; Deuteronom 4:7).

Biblia ne încurajează să ne rugăm lui Dumnezeu, deoarece El este Tatăl nostru din ceruri, Creatorul și singurul Dumnezeu adevărat (Exod 34:14; Matei 4:10; 6:9; Apocalipsa 4:11; Ioan 4:23,24; 17:3).

Doar după ce ne căim de păcate, și ne-am pus încrederea în Christos, putem să începem să ne rugăm la Iesus Christos. Căci prima dată este: „**căința către Dumnezeu**”, și apoi este: „**credința în Domnul nostru Iesus**” (Fapte 20:21). Iar a crede în Domnul Iesus are ca efect: ascultarea de El (Ioan 3:36).

Fără ascultare, Domnul Iesus nu ne primește rugăciunea! El i-a muștrat pe cei care s-au rugat Lui fără ascultare în Luca 6:46, SCC: “**Dar de ce Mă chemați: Doamne! Doamne! Și nu faceți cele ce zic Eu?**”

Prin urmare, doar cei care s-au căit de păcate la Dumnezeu, au ajuns să Îl cunoască pe Fiul lui Dumnezeu din Scripturi, și-au pus încrederea în El și arată aceasta prin faptele lor (Iacob 2:14-26), pot începe să se roage și la Fiul, pe lângă rugăciunea la Dumnezeu Creatorul.

3) Cine este Mijlocitor la Dumnezeu, și mijlocitor la Christos?

Doar Iesus Christos este singurul Mijlocitor între noi și Dumnezeu (1Timotei 2:5; 1Ioan 2:1), iar Spiritul Sfânt, este singurul mijlocitor între noi și Iesus Christos (1Corinteni 12:3; Ioan 16:14), astfel doar prin Christos și prin Spiritul Sfânt, ajungem la Dumnezeu (Ioan 14:6; 16:23; Romani 8:26,27,34; Efeseni 2:18; 6:18; Filipeni 3:3; Iuda 1:20).

4) Ce înseamnă a spune că ne rugăm în Numele lui Iesus și prin Spiritul Sfânt?

A ne ruga **în Numele lui Iesus Christos**, Fiul lui Dumnezeu la Tatăl ceresc așa cum ne învață Scriptura în: Ioan 14:13,14; 15:16, 16:23,24,26; Efeseni 5:20; înseamnă a ne ruga noi fiind: **în persoana lui Iesus Christos** (Ioan 15:7).

Aceasta înseamnă a ne ruga în Numele Lui, adică a ne ruga fiind în persona Lui, și atunci gândirea noastră, vorbirea noastră, atitudinea noastră din rugăciune vor fi marcate de El. Doar prin unirea cu Fiul, Tatăl ceresc ne va asculta toate rugăciunile (Ioan 15:7; Efeseni 2:18; 1Ioan 3:22; 5:14,15).

Oamenii care sunt temători de Dumnezeu (Fapte 17:17), care încă nu fac încă parte din corpul lui Christos, nu este potrivit să se roage la Dumnezeu în Numele Fiului, căci ar minți, spunând că sunt în Fiul, și aceasta nu ar fi adevărat!

De asemenea, ei nici nu se pot ruga la Dumnezeu cu apelativul: **“Tată”**, odată ce ei nu sunt încă: fii de Dumnezeu (Romani 8:14-17)!

Însă, ei se pot ruga lui Dumnezeu, numindu-L: Dumnezeu, Stăpâne, sau: Creator, Atotputernic, Izbăvitor, etc. la fel ca cei din Scripturile ebraice, fără a pomeni în Numele cui se roagă (Psalmul 17:6; 18:2; 42:8; 1Regi 8:41-43; Isaia 56:7) sau prin cine se roagă.

Apoi, chiar dacă rugăciunea lor va ajunge prin har la Dumnezeu tot prin Fiul și prin Spiritul Sfânt, însă ei neavând calitatea de a fi în corpul lui Christos și de a avea Spiritul Sfânt, ei nu au dreptul să spună: **În Numele lui Iesus și prin Spiritul Sfânt**.

Doar creștinii care sunt **în Christos** au dreptul să menționeze că se roagă **prin** Domnul Iesus Christos (Romani 7:25; 16:27; Iuda 25), deoarece ei sunt în El.

Doar creștinii care au Spiritul Sfânt și sunt conduși de Spiritul se pot ruga menționând expres că se roagă **prin Spiritul Sfânt** (Romani 8:14; Efeseni 2:17,18; 6:18; Iuda 20,21).

Iubite cititor, dacă ești în categoria celor temători de Dumnezeu, nu te descuraja, luptă-te să crești spre a deveni mădular din corpul lui Christos, pentru a avea harul copiilor lui Dumnezeu care sunt în Christos și au spiritul Sfânt și atunci te vei ruga și tu: în Numele lui Iesus la Dumnezeu care atunci va fi și pentru tine: Tată.

5) Care sunt forme greșite de rugăciune?

În Biblie nu găsim rugăciuni la Spiritul Sfânt, nici ca poruncă, nici ca exemplu. Un alt motiv pentru care rugăciunea adresată: Spiritului Sfânt este greșită, este că rugăciunea în care te adresezi Spiritului, este o rugăciune ce se bazează pe meritele tale proprii, căci tu nu vii la Spiritul prin intermediul a cuiva, a meritelor cuiva!

La Tatăl ne rugăm prin Fiul (Ioan 16:23; Efeseni 5:20; Coloseni 3:17), și la Fiul prin Spiritul Sfânt (Ioan 15:26; 16:14; 1Corinteni 12:3), însă la Spiritul Sfânt nu ne putem ruga, căci aceasta ar însemna o închinare în afara Cuvântului lui Dumnezeu!

Sfinții Bibliei nu au acceptat închinarea semenilor lor (Fapte 10:25,26; 14:11-18), nici îngerii lui Dumnezeu (Apocalipsa 19:10; 22:8,9). Astfel, este greșit să ne rugăm la creaturi (Romani 1:25), pe care unii oameni îi invocă în rugăciune ca: „Maria”, „îngeri” sau așa numiți „sfinți”, cel care beneficiază de pe urma închinării false este Satan, și anumite spirite ale celui rău, care se prefac în spirite bune sau în „sfinți” (2Corinteni 11:13-15). Noi nu trebuie să ne închinăm la personajele din Biblie, chiar dacă aceștia au fost servitorii lui Dumnezeu, căci ei nu sunt Dumnezeu, și nu au nici rolul de mijlocitori la Dumnezeu (Apocalipsa 22:8-9; Fapte 10:25,26; 14:11-15; Romani 1:25).

3) Câte tipuri de rugăciuni există?

Biblia scoate în evidență câteva tipuri de rugăciune, după cum urmează:

(1) Rugăciuni de LAUDĂ, în care Dumnezeu este lăudat, glorificat, onorat, binecuvântat, slăvit, cinstit (Psalm 34:1-3).

- (2) Rugăciuni de ADORARE în care exprimăm iubirea noastră față de El (Psalm 18:1; 116:1).
- (3) Rugăciuni de MULȚUMIRE, unde îi mulțumim lui Dumnezeu și ne manifestăm recunoștința și aprecierea față de El și acțiunile Lui (1Tesaloniceni 1:2;3:9).
- (4) Rugăciune prin care Îl CAUȚI pe Dumnezeu, nu este suficient să te rogi, ci tu trebuie să-l cauți pentru sfat, pentru toate nevoile tale, pentru călăuzire în lucrarea Lui, El vrea ca tu să-L cauți, și El se va lăsa găsit de tine, dacă Îl cauți din toată inima (Deuteronom 29:29; 1Cronici 16:11; Psalm 77:2; 119:10; Ieremia 29:12-13; Daniel 9:3; Matei 7:7-11).
- (5) Rugăciuni care conțin CERERI de tot felul, atât pentru lucrurile spirituale, cât și pentru cele materiale (Filipeni 4:6), uneori cererile i-au forma de implorare sau cereri fierbinți (Evrei 5:7).
- (6) Există și rugăciuni de MĂRTURISIRE, care conțin mărturisiri ale păcatelor (Neemia 9:2,3; 1Ioan 1:9), însă putem face și alt gen de mărturisiri.
- (7) Rugăciunea de MIJLOCIRE, sunt rugăciunile pentru alții, sau care conțin cereri pentru necesitățile altora, fie pentru cei din familie sau pentru frați de credință, sau chiar pentru dușmani (1Timotei 2:1; Matei 5:44; Luca 6:28).

4) Ce înseamnă a ne închina în spirit și adevăr?

Biblia spune să ne închinăm în spirit și adevăr (Ioan 4:23-24 SCC). În Biblie, cuvântul „**spirit**”, se referă la ceva nevăzut, care nu este materie (Ioan 3:6-8).

Astfel a te închina „**în spirit**”, înseamnă că închinarea noastră NU trebuie să fie ajutată de lucruri materiale, vizibile, exterioare nouă, cum ar fi: icoane, statui, cruci (Exod 20:4,5; Romani 1:22-25); nici de cărți de rugăciuni în care citești sau repeți o rugăciune (Matei 6:7).

Închinarea în spirit implică ca să te rogi în spiritului tău, în lăuntrul tău, (Isaia 26:9), nu cu o rugăciune fără inimă (Matei 15:8,9), Cuvintele închinării trebuie să izvorască din spiritul tău, din inimă, nu doar din minte! Închinătorul adevărat se închină în spiritul lui (Romani 1:9), în inima lui (1Samuel 1:13-15), cu inima (1Tesaloniceni 2:17; Iacob 4:8).

Dacă Îl iubești pe Dumnezeu vei vorbi cu El spontan, din inimă, așa cum vorbești cu părinți tăi umani, sau cu un prieten mai în vârstă. Tu trebuie să-ți verși inima înaintea Lui

(Plângeri 2:19; 1Samuel 1:15), adică să goleşti ce ai în lăuntru tău (gânduri, sentimente, frământări, bucurii, dorințe, etc.) înaintea lui Dumnezeu.

De acolo, din lăuntru tău, Spiritul Sfânt va lua și va da lui Christos rugăciunea noastră și Christos în final, i-o va da lui Dumnezeu, ascultătorul final al rugăciunii (Psalm 65:2).

Închinarea în spirit poate fi făcută cu glas tare sau în gând (1Samuel 1:10-15; Fapte 4:24), important ca inima noastră, lăuntru nostru să participe la rugăciune, ca ea să nu fie formală, doar cu buzele (Isaia 29:13; Ieremia 12:2; 29:13; Ezechiel 33:31; Matei 15:8).

Biblia arată că rugăciunile noastre și închinarea noastră trebuie făcută din toată inima (Psalm 9:1; 86:12; 119:145; Ieremia 29:13; Efeseni 5:19). Dumnezeu cunoaște pe cei ce nu se închină din inimă, din sinceritate, sau din interese egoiste, sau formal, ca să spună doar că s-au închinat (Osea 7:14; Marcu 7:6,7).

Iar închinarea „în adevăr”, înseamnă că în lăuntru nostru trebuie să fie adevărul, sinceritate, onestitatea, altfel închinarea noastră va fi fără prefăcătorie (2Regi 20:3; Psalm 51:6,10; 145:18).

5) Ce înseamnă rugăciunea cu mintea și rugăciunea cu spiritul?

Rugăciunea creștinului, i-a două forme, **rugăciunea condusă de minte**, de rațiune (1Corinteni 14:15), chiar dacă o spunem din inimă, noi ne rugăm după cum gândim **noi** că este bine să cerem, să mulțumim, etc. Această rugăciune poate fi călăuzită de Spiritul Sfânt într-o mică măsură, dar ea este o rugăciune ordonată și dirijată de rațiune. Ea poate fi spusă în gând, în șoaptă sau cu voce tare (1Samuel 1:12-15; Neemia 2:1-5; Fapte 4:24). Uneori cererile, mijlocirea pentru alții dintr-o astfel de rugăciune, poate fi în armonie cu voința lui Dumnezeu, sau poate să nu fie, pentru că nu totdeauna gândurile noastre sunt gândurile lui Dumnezeu (Isaia 55:8).

Dar mai este o formă a rugăciunii: **rugăciunea cu spiritul omului**, condusă de Spiritul Sfânt. Rugăciunea spiritului nostru (1Corinteni 14:14), care se manifestă prin vorbirea în alte limbi, date de Spiritul Sfânt în mod spontan, limbi îngerești sau omenești, dar necunoscute de cel ce se roagă (Fapte cap. 2; 1Corinteni 14:14,15). Și această rugăciune, se

poate manifesta fie în șoaptă, în sine, fără exteriorizare, fie cu voce tare (1Corinteni 14:2,27,28; Fapte 2:4-6).

Însă această rugăciune este în totalitate după voința lui Dumnezeu, pentru că Spiritul Sfânt ne va călăuzi ce să spunem (Iuda 1:20; 1Corinteni 2:12-16), și noi vorbim realmente lui Dumnezeu (1Corinteni 14:2,28), cuvintele învățate de la Spiritul, comunicând lucruri spirituale prin mijloace spirituale (1Corinteni 2:12,13).

Chiar dacă pentru oameni, cuvintele ce le spunem sunt mistere, neînțelese de ei, iar pentru cei necredincioși sunt o nebunie (1Corinteni 2:14), ele pentru Dumnezeu sunt o rugăciune după voința Lui! – Romani 8:26,27.

6) Există vreo regulă cu privire la locul sau poziția în care trebuie să ne rugăm?

Conform Învățăturii lui Iesus, închinarea noastră nu este legată de un loc fizic; ci, putem să ne rugăm în orice loc (1Timotei 2:8), ceea ce contează este starea inimii noastre, adică să ne închinăm în spirit și adevăr.

Biblia arată cazuri de rugăciune pe genunchi (Efeseni 3:14), mai ales când suntem acasă sau în adunare, rugăciunea pe genunchi exprimă bine: închinarea (plecăciunea) noastră față de Creator (Romani 14:11; Apocalipsa 5:14).

Ne mai putem ruga și în picioare (Luca 18:10-13; Neemia 2:3-5); sau stând pe ceva (1Regi 18:42), sau în anumite situații chiar culcați în pat (2Regi 20:2; Isaia 38:1-3), dar bineînțeles rugăciunea în genunchi este poziția cea mai smerită și supusă, sau cea care conține o plecăciune totală (Luca 22:41; Marcu 14:35; Matei 26:39).

7) Ce ocazii avem să ne rugăm?

Putem să ne rugăm oricând, mai ales când ne îndeamnă inima să-L laudăm (Matei 11:25,26) sau când am păcătuit și avem nevoie de iertare (Psalm 32:1-5), când suntem în suferință (Iacob 5:13).

Alte ocazii de a ne ruga, sunt de exemplu: la masă (Matei 14:19), când ne culcăm (Psalm 141:2), când studiem Biblia (Proverbe 2:3-5), dimineața cerându-i binecuvântarea pe parcursul zilei (Marcu 1:35), când avem de luat o decizie (Luca 6:12,13), când suntem încercați (Marcu 14:38; Iacob 5:13).

De fapt, avem porunca: să ne rugăm neîncetat (1Tesalonicieni 5:17)!

Dumnezeu consideră chiar și meditația, reflecția, gândirea, cugetarea noastră, ca o rugăciune (Psalm 5:1; 10:17; 19:14). Astfel este important ce gândim, căci Dumnezeu i-a seama și la aceasta ca la o rugăciune (Efeseni 3:20).

Ceea ce ne poate duce la a ne ruga neîncetat, este umplerea cu Spirit, ca prin Spiritul să ne rugăm în orice vreme (Evrei 6:18).

8) Ca rugăciunile noastre să fie ascultate, ce condiții trebuie să îndeplinim?

În 1Ioan 5:14, este descrisă o condiție importantă ca rugăciunile noastre să primească răspuns, ca **acestea să fie în conformitate cu voința Creatorului**.

O altă cerință este descrisă în Proverbe 28:9, unde se specifică că pentru a fi ascultate rugăciunile, **trebuie să ascultăm și noi de legea lui Dumnezeu**, de poruncile lui Dumnezeu (vezi și 1Ioan 3:22).

Pe lângă toate acestea, trebuie **să ne rugăm cu credință**, fără să ne îndoim ca să fim ascultați (Iacob 1:5-7; Marcu 11:24), credința noastră Îl va onora pe Dumnezeu.

O altă condiție similară cu cele dinainte, este ca **să rămânem în Christos** și ca cuvintele Lui să rămână în noi, atunci putem cere orice vom vrea și ni se va da (Ioan 15:7). Deoarece dacă vom fi *în Christos*, atunci, gândirea, dorințele, vorbirea, cererile noastre, vor veni din Christos și cu siguranță că Tatăl ascultă pe Christos. Apoi dacă cuvintele Lui vor rămâne în noi, aceste cuvinte le vom exprima în rugăciune sub călăuzire, și atunci este normal că ele vor fi ascultate.

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) La cine și prin cine să ne rugăm?
- (2) Câte tipuri de rugăciune există?
- (3) Cum, când și unde ne putem ruga?
- (4) Ce înseamnă închinarea în spirit și adevăr?
- (5) Ce înseamnă rugăciunea cu spiritul?
- (6) Care rugăciuni sunt ascultate?

PE DE ROST: Evrei 13:15.

Capitolul 17 - Postul și dărnicia

1) Ce este postul?

Postul este abținerea de la întrebuințarea mâncării de orice fel, pentru un timp hotărât (Estera 4:16; Matei 4:2).

În limba ebraică în care a fost scrise Scripturile ebraice, există trei cuvinte pentru post, după cum urmează:

SÔM: „*a-ți acoperi gura*” ceea ce indică o abținere totală de la mâncare și băutură (1Samuel 31:13; 2Samuel 1:12; Neemia 1:4).

Anah: „*a te smeri*” acest cuvânt este sinonim cu **Sôm**, însă poate cuprinde un post în care nu se mănâncă dar se bea lichide, sau în care se mănâncă doar unele alimente, cum ar fi vegetale, refuzându-se însă cele alese (carne, băuturi alcoolice), sau hainele deosebite (Daniel 1:8-13; Psalm 35:13; 69:10-11).

În Scripturile creștine, care au fost scrise în principal în greacă, apare următorul cuvânt: „*nesteia*” și înseamnă: „*a nu mânca*” (Fapte 13:3; Luca 5:34).

2) Câte tipuri de post există?

Biblia vorbește de mai multe tipuri de post:

Post supranatural: este postul care se ține printr-o intervenție supranaturală a lui Dumnezeu, cum a fost cazul lui Moise care de trei ori a postit 40 de zile (Exod 34:28; Deuteronom 9:9; Deuteronom 9:18), tot la fel Ilie (1Regi 19:8), sau Domnul Iesus (Matei 4:2; Luca 4:2).

Post absolut: este postul în care nu se mănâncă și nu se bea lichide, adică abținere totală (Iona 3:7), fie o zi sau mai multe, ca de exemplu trei zile așa cum a fost cazul la Estera (Estera 4:16), sau a lui Pavel (Fapte 9:9).

Post cu lichide: este abținerea de la alimente solide, dar în care poți să bei apă sau lichide, un astfel de post au ținut vitejii din Iabes care au postit șapte zile în semn de doliu pentru moartea regelui Saul (1Samuel 31:13 și 1Cronici 10:12) și un astfel de post a ținut Domnul Iesus care a flămânzit (Matei 4:1,2).

Post până seara: este postul, adică abținerea de la alimente și apă până seara la apusul soarelui (Judecători 20:26; 2Samuel 1:12; 3:35).

Post pentru o parte din zi: este postul până la ora 15 ca Corneliu (Fapte 10:30), sau cât poate omul să țină, Dumnezeu

acceptă și jertfe de turturele, sau chiar un pumn de făină nu doar iezi și oi (comp. cu Levetic 5:5-13).

Post parțial: este postul în care persoana care postește, se abține de la carne, de la băuturi alcoolice, dar se consumă alimente vegetale (Daniel 10:2,3).

3) Care este scopul postului?

Postul este pentru Tatăl ceresc (Matei 6:18) adică prin acesta ne apropiem de Dumnezeu și îi aducem serviciu sacru (Luca 2:37-38). Postul mai este pentru: smerenie și auto-disciplinare (2Samuel 11:11; Psalm 35:13), pentru plângerea păcatului și o manifestare a căinței (Ezechiel 9:5; 10:1,6; Ioel 1:14,15; 2:1,12-17; Ezra 9:5; 10:6), în semn de doliu (1Samuel 31:13; 2Samuel 1:12; 3:35; 1Cronici 10:12).

El pregătește calea spre primirea dezvăluirii (Exod 34:28; Luca 2:37,38), și caută intervenția divină, el adaugă o notă de urgență rugăciunilor și implorărilor noastre și dă greutate pledoariei noastre în fața cerului (Judecători 20:26; 1Samuel 7:1-12; 2Cronici 20:1-29; Estera 4:13-16), și ocrotirea fizică de pericole (Ezra 8:21-23; Estera 4:16), el ne poate ajuta și la obținerea unor biruințe spirituale (Matei 4:2-11; Fapte 13:2,3), cultiva mai mult stăpânirea de sine și alte virtuți (Filipeni 4:11-13), deoarece postul este opusul lăcomiei și astfel reduce puterea eului.

Postul mai are ca scop pregătirea pentru lucrarea Evangheliei și călăuzirea în aceasta (Fapte 13:2-3) și pentru numirea de bătrâni în adunare (Fapte 14:23). Postul poate fi ținut cu scopul mijlocirii pentru alții (Psalm 35:13; Ieremia 7:16). Postul poate fi ținut cu scop de consacrare pentru Dumnezeu sau cu hotărârea de a îndeplini o sarcină sau lucrare, el confirmă decizia că suntem gata să sacrificăm totul pentru lucrarea lui Dumnezeu (Geneza 24:33; 1Samuel 14:24-30; Fapte 23:12-21), pentru a abate mânia lui Dumnezeu (Deuteronom 9:18-20; 2Samuel 12:21-23), ori schimbarea hotărârii Celui Preaînalt (Exod 32:14; Psalm 106:23; Iona 3:5-10).

4) Când să postim?

Unele grupări religioase, au unele date fixe când postesc.

Însă conform Bibliei, creștinii nu au o zi, sau mai multe, stabilite pe săptămână când și cum să postească. Căci după cum nu există nici ore sau zile speciale de rugăciune și de

dărnicie; ci, noi trebuie să ne rugăm în mod regulat, cât mai des posibil și să facem dărnicie de câte ori putem și avem ocazia, tot așa trebuie să postim (Matei 6:1-6,16-18).

Spiritul lui Christos ne va călăuzi pentru a călca pe urmele Lui și în ce privește postul (Romani 8:9-11,14; 1Petru 2:21), și a ține post regulat în fiecare săptămână în zilele venite prin conducerea divină.

Astfel, chiar dacă nu avem zile stabilite în Scriptură pentru post, creștinul adevărat, nu va uita de post, căci Domnul Iesus a spus: „**când postiți**” (Matei 6:16), El nu a spus: „*daca postiți*”, arătând astfel ca postul este o însușire a discipolilor Lui (vezi și Matei 9:15), ca dărnicia și ca rugăciune.

Aceste lucrări nu sunt opționale sau facultative; ci, fac parte din viața de discipol al lui Iesus. Domnul a învățat că dacă dreptatea noastră nu o va întrece pe cea a cărturarilor și a fariseilor nu vom intra în Regatul cerurilor (Matei 5:20), iar fariseii posteau de două ori pe săptămână (Luca 18:12), astfel, creștinul trebuie să postească mai mult ca ei, dar dintr-o motivație a dragostei față de Dumnezeu, nu din mândrie!

Importanța postului, reiese și în cazul lui Pavel, care a spus să călcăm pe urmele lui (1Corinteni 11:1), iar Pavel se descrie ca fiind „**în posturi adesea**” (2Corinteni 11:27).

5) Ce atitudine, și ce lucrări trebuie să însotească postul?

Biblia arată că în unele situații, dispoziția celor ce posteau era de: plâns, căință, părere de rău, bocet, inimi sfâșiate, etc. (Ioel 2:12,13).

Însă cu alte ocazii, postul era făcut cu bună dispoziție cum ne învață chiar Domnul Iesus când spune în Matei 6:16-18.

Domnul Iesus ne învață să nu ne fabricăm o înfățișare ca să fim fățarnici; ci, noi trebuie să ne comportăm natural și să avem o înfățișare exterioară care să nu trădeze că noi postim, noi trebuie să avem o atitudine în funcție de scopul postului.

Postul adevărat este însoțit de dărnicie și rugăciune (Isaia 58:4-7,10; Fapte 13:2,3) care trebuie făcută în ascuns (Isaia 58:5; Matei 6:16).

Pasajul din Isaia cap. 58, descrie adevărata atitudinea în post, căci evreii credeau că chiar dacă păcătuiesc ei puteau fi iertați prin post (abținerea de la alimente), însă Dumnezeu nu se lăsa înduplecat prin postul unor oameni nemiloși, vărsători de sânge, călcători de lege, zgârciți, care nu plăteau pe lucrătorii

lor, etc. tocmai acest lucru este demascat de profetul Isaia în Isaia 58:1-11, și anume că Dumnezeu nu dorește un post în care omul să-și chinuiască sufletul prin abținerea de la alimente, dar să nu-și schimbe atitudinea față de semenii săi.

6) Care sunt câteva pericole ale postului?

Putem spune că postul ca orice lucrare spirituală are două pericole, un pericol spiritual și altul fizic.

Un pericol spiritual al postului este să credem că postul este rezolvarea la toate problemele noastre spirituale și fizice, însă fără ca să ne schimbăm felul de gândire și de acțiune printr-o cunoaștere și o atitudine corectă a legii lui Dumnezeu și față de păcat (Proverbe 28:9; Iacob 4:3).

Un alt pericol spiritual al postului este postul făcut dintr-o motivație greșită (Fapte 23:12-13), sau dintr-o râvnă fără călăuzire și înțelepciune (1Samuel 14:24-46).

Pericolul fizic este să ne epuizăm, deshidratăm sau îmbolnăvim din cauza lipsei de apă și hrană, de aceea fiecare trebuie să umble cum este condus de Spiritului Sfânt, căci Dumnezeu nu ne va cere ceva peste puterile noastre (1Corinteni 10:13; Psalm 103:14).

7) În ce constă conform Bibliei: zeciuiala?

O îndatorire a tuturor creștinilor este **dărnicia**, onorându-l pe Dumnezeu cu daruri de bunăvoie (Proverbe 3:9,10).

Zeciuiala: un principiu de dinainte de Moise, este principiul zeciuiei, în care un om al lui Dumnezeu dădea a zecea parte din câștig lui Dumnezeu (Geneza 14:18-20; 28:20-22).

Mai târziu, Dumnezeu a dat poruncă, ca a zecea parte din recolte sau din câștig, orice evreu să o aducă la casa lui Iehova, și să o mănânce împreună cu leviții (Levitic 27:30-33; Numeri 18:21-32; Deuteronom 12:1-18; 14:22-29; 18:1-4; 26:12-15,5; Maleahi 3:6-12).

Domnul Iesus, a spus mulțimii care Îl asculta și discipolilor Săi, în Matei 23:1,23, SCC: „...**Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că dați zeciuială: mentă, mărarul și chimenul; și ați lăsat pe cele mai grele ale legii: judecata și mila și credința. Pe acestea însă, trebuie să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați**”. Domnul nu a oprit zeciuiala o dată cu Noul Legământ; ci, a întărit principiu zeciuiei când a spus: „**pe acestea (dreptatea, mila și credințioșia) trebuia să le**

faceți, și pe acelea (zeciuiala) să nu le lăsați”, adică și în Noul Legământ să continum cu zeciuielile, vezi și Luca 11:42. Zeciuiala în Noul Legământ, constând în roadele pământului sau bani, ea se va strânge de creștini și aceștia vor folosi: roadele pământului, sau bani pentru a cumpăra mâncare, care se va folosi la mesele agape săptămânale ce se consumă la Cina Domnească unde ei și lucrătorii o vor cunsuma săptămânal (Fapte 2:42; 1Corinteni 9:13,14; 11:20-34).

8) În ce constă conform Bibliei: dărnicia?

Apostolii vorbesc de dărnicie și binefacere, în mai multe pasaje (Evrei 13:16).

Dărnicia ocazională: este vorba de strângeri de bani pentru nevoile altor frați, ale altor adunări, care au trecut prin fomete sau alte nenorociri (Fapte 11:28-30), creștinii din alte zone vor ajuta frații aflați în nevoie (2Corinteni cap. 8,9; 1Corinteni 16:1,2), în aceste ocazii de ajutorarea a altor frați, fiecare creștin dădea „**după cum a hotărât în inimă**” (2Corinteni 9:7 SCC), fără a exista vreo regulă cu vreun procent din câștigul fiecăruia. Aceste daruri de bunăvoie pentru a ajuta frații în probleme, vor fi ocazionale și se pot strânge atunci când apare o nevoie, într-o cutie temporară.

Pe lângă faptul că lucrătorii (apostoli, profeți, păstori, învățători, evangheliști, diakoni), vor mânca din masa agape fără să contribuie cu zeciuieli, pe lângă aceasta, lucrătorii pot fi susținuți cu daruri de bunăvoie, constând în bani, alimente, etc. (Galateni 6:6; Filipeni 4:10-20).

Dărnicia regulată: va fi o cutie pentru daruri de bunăvoie, pentru cheltuielile de construcția ale Casei Tatălui ceresc locale și apoi pentru cheltuielile de întreținere (Exod 35:21; 1Cronici 29:1,7-9), cum ar fi: plata pentru curentul electric, gaz, căldură, apă, etc. Pentru aceste cheltuieli fiecare va da cât va dori!

Conducerea adunării va da un raport contabil regulat, despre modul cum s-au cheltuit donațiile pentru Casa Tatălui.

Toți acești bani vor fi numărați pe rând, întotdeauna de doi frați de încredere: casierul adunării și un ajutor de al lui (comp. cu 2Regi 12:9; Ioan 8:20).

Pe lângă aceste forme de dărnicie regulată, noi trebuie să fim darnici ocazional cu frații și surorile în nevoi și necazuri

(1Timotei 6:18,19), dar din dragoste, trebuie făcută dărnicie și celor din afara casei credinței (Galateni 6:10).

9) În ce constă conform Bibliei: binefacerea și milostenia?

Binefacerea (Evrei 13:16), este acea acțiune a binelui, sunt faptele bune pe care le facem fraților, semenilor noștri chiar dușmanilor. Există ocazii când putem ajuta cu ceva, repara ceva, ajuta la căratul unor lucruri, a fi ospitalieri, etc. (Matei 5:40-48; 25:35-40; Romani 12:13; Levitic 19:34; Evrei 13:2; Tit 3:8).

Milostenia (Romani 12:8), este acțiunea de a da bani, în virtutea milei. Milostenia poate fi arătată față de văduve și orfani în necazurile lor (Iacob 1:27), săraci (Galateni 2:10), străinii în nevoi (Deuteronom 10:19), cei în suferință (Evrei 10:34; 13:3).

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Ce este postul și ce tipuri de post există?
- (2) Care este scopul postului?
- (3) Când să postim și cât de des?
- (4) Ce atitudini și lucrări trebuie să însoțească postul?
- (5) Care sunt câteva pericole ale postului?
- (6) În ce constă: zeciuiala, dărnicia, binefacerea și milostenia?

PE DE ROST: Matei 6:16-18.

Capitolul 18 - Viața sfântă

1) Ce este sfințenia și de unde vine ea?

Iehova Dumnezeu este sfânt (Levitic 21:8; Isaia 6:3), sfințenia îi aparține Lui, deoarece El este sursa sfințeniei (Exod 28:36).

A fi sfânt înseamnă: **perfectiune!** Astfel Dumnezeu Tatăl este perfect, Domnul Iesus este perfect, și îngerii fideli sunt perfecți (Deuteronom 32:4; Iosua 24:19; 1Samuel 6:20; Luca 1:35; Fapte 10:22; 1Petru 1:19).

Însă, această sfințenie în cazul vieții unui creștin este treptată: **în primul rând, credinciosul este sfințit prin Spiritul și prin jertfa lui Iesus Christos** (Evrei 9:14), căci toți care și-au pus încrederea în Christos primesc sfințenia Lui, și sunt declarați drepecți, sfinți și perfecți prin sîngele Lui (Romani 3:21-24; Evrei 10:10,14; 1Corinteni 6:11).

În al doilea rând, există o sfințenie datorită ascultării, credinciosul se sfințește prin Cuvântul adevărului pe care Îl trăiește (Ioan 17:17), astfel el duce o viață curată (Levitic 10:10; 1Tesaloniceni 4:7), căci se conformează voinței divine (Levitic 20:8), prin urmare, el mai este sfânt și pentru că este pus deoparte pentru serviciul divin (Levitic 20:26), el nu mai trăiește pentru el sau pentru lume (1Ioan 2:17).

A **treia treaptă** a sfințeniei **este maturitatea**, când creștinii ajung prin exercițiu să deosebească binele de rău într-un mod profund, ceresc (Evrei 5:14), când răbdarea își face perfectă lucrarea și când ajungem întregi, nelipsiți de nimic (Iacob 1:3,4), când ne-am lepădat compet de noi înșine, și ajungem perfecți în dragoste (1Ioan 4:16-18), într-un cuvânt: ajungem sfinți asemănători cu Domnul (Efeseni 4:12,13).

De fapt, aceasta este ținta sfințeniei: ca creștinii să devină perfecți ca și Tatăl ceresc, să devină sfinți după cum Dumnezeu este sfânt (Matei 5:48; 1Petru 1:15,16). Sfințenia prin Spiritul etern și prin jertfa lui Iesus (1Petru 1:2), trebuie să ne ducă la o sfințenie totală, la perfectiune (1Corinteni 2:6; 2Corinteni 13:11; Coloseni 4:12; Iacob 1:4).

Iar a patra și ultima treaptă a sfințeniei, este glorificarea, când corpurile noastre muritoare se vor îmbrăca în nemurire, și vor ajunge perfecte, fără boală, bătrânețe și moarte (1Corinteni 15:50-54; Filipeni 3:20-21).

2) Ce înseamnă a fi sfânt din punct de vedere spiritual?

Aceasta implica a ne ține deoparte de practicile și învățăturile spiritiste, astfel trebuie sa evitam orice legătura cu magia, vrăjitoria, ghicirea, yoga, meditația transcendentă, vorbirea cu morții, tot ceea ce ne pune în legătură spiritele necurate (Deuteronom 18:10-12; Galateni 5:20; Apocalipsa 21:8).

De asemenea, trebuie distrus tot ce are legătura cu spiritismul din casa noastră (Fapte 19:19).

A fi curați spiritual, mai înseamnă și a evita: învățăturile eretice, închinarea greșită, practicile și obiceiurile false care promovează idolatria (Romani 1:22-23,25).

De fapt, orice obiect idolatru pe care îl avem, trebuie distrus (Deuteronom 7:25-26).

De asemenea, trebuie să nu ne întinam cu acceptarea unor doctrine false, „erezii nimicitoare” (2Petru 2:1-2), sau tradiții, care promovează minciuna și care sunt contra Cuvântului lui Dumnezeu (Marcu 7:7-13; Efeseni 5:9-11; 2Corinteni 6:14-18).

De aceea, dacă o religie predă minciuni, noi trebuie să o părăsim, pentru a fi sfinți, adică ne-contaminați de falsitatea care vine de altfel de la tatăl minciunii: Satan, Diavolul (2Corinteni 6:14-18; Ioan 8:44; 1Ioan 2:21).

3) Cum poate fi cineva sfânt din punct de vedere mintal?

Sfințenia mintala se realizează prin umplerea minții noastre cu informațiile și gânduri sănătoase ce provin de la Dumnezeu (2Timotei 1:13; 1Petru 2:2); cu Cuvântul lui Dumnezeu (Proverbe 16:20), cu dezvăluiri divine (Efeseni 1:17), cugetări (Psalmul 4:4), etc. care ne înalță sufletul (Filipeni 4:8), și va duce ca noi să avea mintea lui Christos (1Corinteni 2:16).

Astfel trebuie sa evităm să vizionam sau să ascultam, muzică, filme, programe TV sau jocuri pe calculator, care încurajează la: ucideri, sex, violența, materialism, spiritism, sau orice lucru necuviincios (Efeseni 5:3-5; Psalm 101:2-8; 119:37; Isaia 33:14,15).

Aceasta înseamnă să fim selectivi la ceea ce gândim, privim și citim, dacă ne vom umple mintea cu gânduri curate vom fi sfinți (Filipeni 4:8).

Sfințenia mintala mai implica și a nu consuma droguri care ne fac să ne pierdem judecata sănătoasa și care distruge creierul (2Corinteni 7:1; 1Petru 1:13-16).

4) Care este poziția creștinului față de băuturile alcoolice?

Alcoolul în sine nu este ceva necurat în fața lui Dumnezeu, căci El a creat vița de vie, cerealele și pomii fructiferi, din care se extrag și se fac diferitele băuturi alcoolice (Psalm 104:14-15). De asemenea, Biblia nu condamnă consumul moderat al acestora (Deuteronom 14:26; Ecleziast 9:7; Matei 11:19; Ioan 2:1-10; 1Timotei 3:3,8; 5:23).

Însă Cuvântul lui Dumnezeu condamnă: excesul, beția, căci bețivii nu vor moșteni Regatul lui Dumnezeu (Proverbe 20:1; 1Corinteni 6:9; Efeseni 5:18).

Totuși trebuie să evităm complet consumul de alcool, în cazul în care am fost în trecut: alcoolici, bețivi, sau am avut această slăbiciune pentru alcool. Sau în cazul în care nu ne permite sănătatea, sau în cazul în care nu avem stăpânire de sine (1Corinteni 9:27; 10:23).

Chiar dacă consumăm moderat băuturi alcoolice, trebuie să avem grijă ca acest obicei să nu pună stăpânire pe noi (1Corinteni 6:12). De asemenea, nu vom consuma, în cazul în care într-o situație am fi o pricină de poticnire pentru alții (Romani 14:21).

5) Ce implică sfințenia fizică?

Sfințenia implică și curățenia fizică (Levitic 22:6), aceasta înseamnă a ne păstra curate: corpul, îmbrăcămintea și casa noastră (Deuteronom 23:12-13; Zaharia 3:3-5).

Conform Bibliei, Dumnezeu interzice a face tăieturi pe corp, în carnea noastră, și nici să facem tatuaje (Leviticul 19:28,36,37). Oricine vrea să devină creștin, trebuie să facă tot ce se poate, pentru ași îndepărta tatuajele, poate merge la clinici specializate în această privință (comp. cu 1Corinteni 7:21).

Pe lângă toate acestea, un om care dorește să fie sfânt, nu poate fuma, pentru că fumatul duce la boli grave (sinucidere lentă), la murdăria corpului și creează dependență (1Corinteni 3:16-17; 2Corinteni 7:1).

Sfințenia fizică mai implică și modestie în îmbrăcămintă, în Noul Legământ este interzisă purtarea de bijuterii, împletirea părului și îmbrăcămintă scumpă (1Timotei 2:9; 1Petru 3:3-4).

Este natural că și vopsirea părului, machiajul (rujul, fardurile, rimelul, etc.) care este ca o mască, în care femeia care se vopsește / machiază, nu își păstrează chipul natural dat de

Dumnezeu, ci *se dă drept alta* (comp. cu 1Regi 14:6), este un lucru urăcios pentru Domnul! Doar stricata de Izabela se farda pentru a atrage atenția asupra ei, putând fi recunoscută de la distanță după machiajul ei (2Regi 9:30-33), iar acest lucru este asociat în Biblie, cu comportarea libertină de prostituată (Ieremia 4:30; Ezechiel 23:40).

Sfințenia în cazul bărbaților înseamnă a avea părul scurt potrivit unui bărbat, iar la femei părul lung, căci părul a fost dat femeilor ca învelitoare, el este o glorie pentru ea (1Corinteni 11:14-15). Astfel împletirea părului, sau strângerea lui într-un coc, este nepotrivită pentru scopul pentru care a fost creat!

6) Ce trebuie să evităm ca să fim sfinți?

Ca să fim sfinți, trebuie să evităm prin puterea Spiritului (Romani 8:13), gânduri, vorbe și fapte păcătoase, ca de pildă: omuciderea, avortul (Exod 20:13; 21:22,23), imoralitatea sexuală sub toate formele ei (adulterul, curvia, homosexualitatea, lesbianismul, incestul, masturbarea), sau orice folosire a sexului în afara căsătoriei, ba chiar dorința pătimașă după sex este păcat (Levitic 18; Matei 5:28; Romani 1:26-28; 1Corinteni 7:1,2; Efeseni 4:19; 1Tesaloniceni 4:3-8).

Trebuie să evităm: furtul, cât și a cumpăra lucruri din furat (Exod 20:15; Proverbe 29:24), lăcomia, defăimarea, zgârcenia, nedreptatea, viclenia, invidia, minciuna, glumele necuviincioase, răutatea, petreceri dezământate (1Corinteni 6:9,10; Efeseni 5:3-5; Galateni 5:19-21; 1Petru 2:1), jocurile de noroc (Isaia 65:11-12; Proverbe 13:11), competiții ce promovează egoismul și o glorie proprie (Galateni 5:26; Filipeni 2:2-3), mânia (Efeseni 4:31), violența (Psalm 11:5), a da bani cu dobândă (Psalm 15:5), etc.

A fi sfânt, implică a adera în orice situație la principiile sfinte ale Bibliei (Ioan 17:17; Evrei 13:18; Fapte 24:16).

7) Cum este viața oamenilor?

Viața este sacră, deoarece provine de la Dumnezeu care este sfânt și sursa vieții (Psalm 36:9). Chiar și viața unui copil abia format în pântecele mamei lui, este considerată de Dumnezeu ca fiind suflet sau viață, deci avortul este o crimă (Exod 21:22-23; Ieremia 1:5). Deci fiindcă viața vine de la Creator este un păcat grav uciderea unui om (Exod 20:13).

Chiar și eutanasia sau sinuciderea sunt echivalentul unei crime, doar Dumnezeu este Cel care are voie să ucidă și să dea viață (Deuteronom 32:39; Ezechiel 18:4).

Astfel creștinii nu își riscă viața în mod inutil; ci, iau măsuri de protecție pentru ei și pentru viața altora, evitând imprudențele (Deuteronom 22:8), arătând astfel că o prețuim (Psalm 72:13-14). Ei nu iau parte la distracții sau la sporturi, care ar putea periclita viața lor sau a altora, și nu ar putea presta nici un serviciu care ar însemna un factor ridicat de risc, pentru ei sau pentru alții (Psalm 17:4; Matei 4:5-7; Galateni 5:26).

8) Cum trebuie să privim viața animalelor?

Și animalele sunt suflete (Geneza 1:30), de aceea și viața lor este sacră.

Totuși, un creștin poate sacrifica animale pentru: hrană (Geneza 9:3), îmbrăcăminte (Geneza 3:21) sau a se proteja de animale sălbatice sau periculoase (Exod 21:28).

Însă este greșit să ucidem sau să chinuim animale doar de dragul plăcerii, Biblia arată că cel drept se îndură de vite (Proverbe 12:10).

9) Cum privește Dumnezeu sângele?

Sângele este și el sfânt pentru Dumnezeu, deoarece Biblia spune că viața constă în sânge (Levitic 17:14) și singurele moduri de întrebuițare a sângelui în vechime erau: (1) Ca jertfă pe altar (Levitic 17:11), (2) Pentru a fi îngropat (Levitic 17:13). Oricine din vechime din poporul lui Dumnezeu care mânca sânge de orice fel era nimicit.

Interdicția cu privire la a nu mânca sânge, a rămas valabilă și pentru creștinii, după cum reiese din Fapte 15:28,29; 21:25.

Aceasta înseamnă că trebuie să evităm să consumăm: sânge sau preparatele din sânge, sau alimentele care conțin sânge sau carnea ne-stoarsă corespunzător de sânge, dintr-un animal sacrificat (Deuteronom 12:23).

În ce privește transfuziile de sânge, ele nu sunt echivalente cu a mânca sânge, și sunt de la sângele donat al unor oameni în viață, nu de la creaturi moarte, această practică medicală este la conștiința fiecărui credincios (comp. cu Fapte 24:16).

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Ce este sfințenia și cum poți deveni sfânt?
 - (2) Ce putem fi sfinți pe plan: fizic, mintal, dar spiritual?
 - (3) Care trebuie să fie atitudinea noastră față de viață și sânge?
- PE DE ROST: 1Petru 1:15-16.

Capitolul 19 - Viața de familie

1) Cine a creat familia și cu ce scop?

Dumnezeu a creat bărbatul și femeia, pentru a fi o familie (Geneza 1:27; 2:18,24). Aceasta avea rolul să procreze și să umple pământul cu oameni, iar împreună să formeze o societate fericită (Geneza 1:28; 2:15).

Iar ei trebuiau să le acorde o educație plină de iubire copiilor și să le fie un sprijin real până ce aceștia se vor maturiza și își vor întemeia la rândul lor o familie (Deuteronom 6:6-7; Matei 19:5).

Familia este celula de bază a umanității, astfel o familie ascultătoare de Dumnezeu, este o oază de binecuvântare, un ajutor prețios pentru o adunare creștină și pentru omenire.

2) Care este vârsta potrivită pentru o căsătorie după legea divină?

Vârsta potrivită în ce privește căsătoria este vârsta maturității! Astfel, doar cineva matur, liber de imperiu emoțiilor, impulsurilor, etc. poate să se căsătorească așa cum ne dă Domnul Iesus (1Corinteni 14:37), sfatul prin apostol Pavel în 1Corinteni 7:36, SCC: **“Dar, dacă cineva consideră că nu se cuvine pentru fecioria lui, dacă are să fie trecut de floarea vârstei, și așa se cuvine să facă; să facă ce vrea: nu păcătuiește; să se căsătorească”**. Un aspect care este foarte important în viața de căsnicie, este ascultarea de principiile divine. Dumnezeu în Cuvântul Lui stabilește care este vârsta potrivită pentru căsătorie, și anume de la 30 de ani în sus, atunci când bărbatul sau femeia a trecut de **“floarea vârstei”**, care este de treizeci de ani, când poate părăsi casa părintească și să își ia o mireasă ca și Iesus, în cazul Lui una spirituală, adunarea (comp. Luca 3:21-23 cu Ioan 3:29).

În poporul lui Dumnezeu doar când cineva a ajuns la maturitate fizică, emoțională, spirituală poate să se căsătorească pentru a putea să își conducă bine casa (comp. cu 1Timotei 3:5). Doar atunci când un creștin este capabil să facă ceea ce Christos a făcut față de mireasa Sa așa cum este descris în Efeseni 5:25-29, SCC: **“Băraților, iubiți-vă nevestele, după cum și Christos a iubit adunarea, și S-a dat pe Sine pentru ea; ca să o sfințească, curățind-o în baia**

apei, prin cuvânt, ca să Își prezinte pentru Sine adunarea glorioasă, neavând pată sau zbârcitură, sau ceva din cele ca acestea; ci să fie sfântă și fără cusur. Așa datorează și bărbații să își iubească nevestele, ca pe corpurile lor. Cel iubind nevasta lui, se iubește pe sine. Pentru că nici unu nu și-a urât vreodată carnea lui; ci, o hrănește și o îngrijește, precum și Christos adunarea”.

Atunci când un bărbat este matur spiritual capabil să își iubească soția ca pe corpul lui, să se sacrifice pentru familie ca și Christos pentru adunare, să servească cu Cuvântul lui Dumnezeu în familie, ca să ducă soția și ulterior copiii la sfințenie, la curăție printr-un studiu familial, prin închinare, prin exemplu de ascultare, și chiar prin purtarea de grijă pe plan material având un serviciu potrivit (1Timotei 5:8; 2Tesaloniceni 3:10), atunci se poate căsători.

Iar o femeie când este capabilă să și respecte soțul, să se supună în toate soțului ca Domnului, să își gospodorească casa, atunci se poate căsători! După cum este scris în Efeseni 5:23-24, SCC: “Nevestelor, supuneți-vă bărbaților voștri, ca Domnului; pentru că bărbatul este cap al nevestei, după cum și Christos este Cap al adunării, El, Salvatorul corpului. Dar, după cum adunarea este supusă lui Christos, așa și nevestele să fie supuse bărbaților în toate”. Și în Tit 2:4-5, SCC: “ca să povățuiască tinerele, să fie iubitoare de bărbații lor, să fie iubitoare de copii, cumpătate, curate, gospodine bune, supuse bărbaților lor; ca să nu fie hulit Cuvântul lui Dumnezeu”.

În lumina Bibliei, până la vârsta de 30 de ani, tinerii ar trebui să lucreze sub aripa părinților să învețe o meserie, așa cum Iesus a lucrat sub aripa lui Iosif în tâmplărie (Matei 13:55; Marcu 6:3), fetele sub aripa mamelor să învețe să gătească, să facă curățenie, să coase, etc. Și apoi dacă au darul căsătoriei să se căsătorească (1Corinteni 7:7).

3) Ce este darul căsătoriei?

Darurile harului sau darurile Spiritului Sfânt, sunt „**manifestarea Spiritului**” (1Corinteni 12:7 SCC). Darurile sunt **puteri** (Fapte 1:8) sau însușiri ale Spiritului ce dă tărie omului în diferite domenii ale vieții.

Având în vedere rolul soțului și al soției, pe care le vom analiza în acest capitol, bărbatul sau femeia care a primit darul

căsătoriei (1Corinteni 7:7), știe că a primit acest dar, pentru că ei au puterea de a-și îndeplini rolurile rânduite de Dumnezeu în căsnicie!

Prin urmare, darul căsătoriei pentru un bărbat, implică puterea de a conduce, de a fi **cu adevărat cap de familie** (Efeseni 5:23), nu lăsând din lașitate, sau iubire de sine, deciziile în familie și conducerea: soției, împovărându-ă cu ceva peste puterea ei!

A avea darul căsătoriei, mai înseamnă **a fi un soț** iubitor (Efeseni 5:25), și nu „musafir” la tine casă, nu nepăsător, sau absent de la părtașia cu soția, refugiindu-se în televizor, ziare, sau sport, etc.

A avea darul căsătoriei, implică automat **a fi tată** (Efeseni 6:4), pentru copii, nu străin pentru ei, ci un tată adevărat, ferm și iubitor, plin de căldură dar și care disciplinează cu bândete copiii! Care se îngrijește de ei, simte cu ei, care își face timp pentru ei, care îi învață, îi încurajează, dar și disciplinează la nevoie.

Mulți oamenii vor să se căsătorească, pentru a fi împliniți „sexual”, material, sau din punct de vedere al îngrijirii trupului (mâncare, curățenie).

Bărbatul care a primit cu adevărat darul căsătoriei, se căsătorește pentru a da, pentru a împlini. El deja a dovedit că este o persoană iubitoare față de ceilalți, care se sacrifică, un bun conducător, un bun administrator, un bun gospodar, că este un om care material care se întreține singur.

La fel o femeia care are darul căsătoriei, ea este cu adevărat soție respectuasă față de soț (Efeseni 5:33), care este un ajutor real pentru capul familiei, care își iubește și învață copiii (Proverbe 1:8), și care este o adevărată gospodină în familie (Proverbe 31:10-31).

4) Care sunt bazele unei căsnicii?

Căsnicia se bazează pe aranjamentul creat de Dumnezeu încă de la început, când lui Adam, i-a dat o singură soție, pe Eva. Astfel, în cadrul unei familii, într-o căsnicie, trebuie să fie implicate doar două persoane: bărbatul și femeia, deoarece Creatorul nu i-a dat lui Adam, decât o soție nu mai multe (Matei 19:4-6; vezi și 1Timotei 3:2).

Căsătoria se face prin cununia civilă, deoarece legătura aceasta trebuie să fie înregistrată legal supunându-ne legilor statului

(Tit 3:1), dar ea trebuia să fie și un angajament sau legământ, atât în fața lui Dumnezeu (Proverbe 2:17; Ezechiel 16:8; Maleahi 2:14; 2Corinteni 11:2), cât și unul față de celălalt, al iubirii și respectului reciproc, până când moartea îi va despărți (Marcu 10:8-12; Romani 7:2,3 comp. cu Efeseni 5:22-33).

Prin urmare, o relație dintre un bărbat și o femeie fără ca aceștia să fie uniți în legământul de căsătorie, face ca ei să păcătuiască prin curvie - 1Corinteni 7:2.

Este important ca cei credincioși să se căsătorească doar în Domnul, adică o căsătorie între creștini, nu cu necredincioși (Deuteronom 7:3,4; 1Corinteni 7:39; 2Corinteni 6:14)!

Căsătoriile solide, sunt cele în care este implicat Dumnezeu, în Ecleeziastul 4:12, se spune: „...și funia împletită în trei nu se rupe ușor”.

Creștinii trebuie să evite căsătoria între rude apropiate (Levitic 18; 1Corinteni 5:1).

Cel mai important lucru este să-l întrebăm pe Dumnezeu, și să îi dăm: viața, dorințele noastre, Lui, să-L lăsăm ca El să ne călăuzească spre viitorul partener, și să ne însușim din Scripturi, principiile după care putem găsi un soț sau o soție după voia lui Dumnezeu (2Timotei 3:16,17).

5) Ce responsabilități are un soț?

Soțul este capul familiei (Efeseni 5:23) și de aceea el este cel care va conduce familia, cu iubire și spirit de sacrificiu ca și Christos, depunând eforturi pentru bunăstarea familiei (Efeseni 5:25).

Soțul trebuie să-și iubească soția ca pe sine însuși. El trebuie să o trateze așa cum își tratează Iesus: corpul Său, adică adunarea creștină (Efeseni 5:25, 28, 29). El nu trebuie să-și lovească niciodată soția sau să o trateze în vreun fel cu cruzime. Dimpotrivă, el trebuie să-i arate onoare (Coloseni 3:19; 1Petru 3:7).

Soțul nu trebuie să-și bată soția sau să-și maltrateze copiii (Efeseni 5:28,29); ci, să-i disciplineze cu blândețe, instruindu-i în învățătura și disciplina Domnului (Efeseni 6:4).

Însă uneori el poate face apel și la nuaia, pentru a-și disciplina copiii, însă copilul trebuie să fie înștiințat pentru ce faptă rea este disciplinat (Proverbe 13:24; Coloseni 3:21).

Tatăl trebuie să se îngrijească de: (1) Necesitățile spirituale, ajutându-i să aibă o relație cu Dumnezeu, și dându-le o

îndrumare adecvată (Proverbe 22:6), (2) de necesitățile afective, adică să se îngrijească de momente de comuniune, dragoste, prietenie, recreare și comunicare deschisă (Ecleziast 3:4; Zaharia 8:5). (3) De necesitățile materiale, adică de hrană, îmbrăcăminte și adăpostul necesar (Timotei 5:8),

Soțul trebuie să ia inițiativă în toate aceste lucruri și să colaboreze cu soția, care i-a fost dată ca întregire și ca partener, astfel cerându-i părerea (Proverbe 15:22), dar El este cel ce ia decizia finală (Efeseni 5:24).

Soțul trebuie să-și iubească soția ca pe sine, și să-i acorde onoare, deoarece în caz contrar rugăciunile lui nu vor fi ascultate de Dumnezeu, și relația lui spirituală va fi afectată (Efeseni 5:25,28,29; 1Petru 3:7).

6) Care este rolul soției?

Soția trebuie să fie un ajutor potrivit pentru soțul său (Geneza 2:18). Ea trebuie să-și ajute soțul la învățarea și educarea copiilor (Proverbele 1:8).

Dumnezeu pretinde de la o soție să se îngrijească cu iubire de familia sa (Proverbele 31:10, 15, 26, 27; Tit 2:4,5). Ea trebuie să fie un ajutor pentru soț, la toate aceste aspecte, adică la educarea copiilor și îngrijirea familiei, fiind o bună gospodină (Tit 2:5; Proverbe 1:8; 31:10,15,26,27).

Soția nu trebuie să concureze cu soțul în ce privește conducerea, ea trebuie să fie conștientă că lucrurile nu merg bine cu doi conducători, cum o mașină nu ar merge bine cu două volane, soția, trebuie să aibă teamă de soț (Efeseni 5:33), pentru că neascultarea de el înseamnă nescultarea de autoritatea rânduită de Dumnezeu în familie!

Ea trebuie să fie supusă în toate lucrurile (comp. cu Efeseni 5:22,24), chiar dacă soțul este necredincios (1Petru 3:1), excepție de la ascultare și supunere, este în cazurile când soțul îi cere lucruri ce contravin Cuvântului lui Dumnezeu (Fapte 5:29), dar și atunci refuzul de a face un lucru păcătos, îl va da în smerenie (comp. cu 1Petru 3:1-4).

7) Ce cere Creatorul de la copii?

Având în vedere că prin părinți au primit viață, și părinții au făcut sacrificii pentru ei, este normal ca ei să fie ascultători și supuși părinților, acordându-le onoare (Efeseni 6:1-3). Dumnezeu i-a rânduit pe părinți ca autoritate peste ei, până la

timpul când ei vor deveni adulți (Galateni 4:1,2), și vor părăsi casa părintească.

Această supunere, nu înseamnă că trebuie să ascultăm în direcții greșite de părinți, cum ar fi dacă ei ne îndemnă să ne prostituăm, să mințim, să furăm, etc. Ascultarea noastră de părinți este „**în Domnul**”, nu afara principiilor Domnului (Efeseni 6:1). Însă atâta vreme cât ceea ce ne spun ei să facem, nu contravine învățaturii Domnului, trebuie să-i ascultăm „**în toate**”, deoarece lucrul acesta este plăcut Domnului Iesus (Coloseni 3:20). În cazul în care un copil va asculta de părinți, cu el se va împlini promisiunea divină: „**să fii fericit și să trăiești multă vreme pe pământ**” (Efeseni 6:3).

8) Ce spune Biblia despre divorț și recăsătorire?

Dumnezeu urăște despărțirea în căsătorie (Maleahi 2:16; Matei 19:3-9), Cuvântul lui Dumnezeu încurajează la pace și înțelegere (Coloseni 3:12-15; 1Petru 3:1-4), legământul de căsătorie este pe viață, până când moartea îi va despărți (Romani 7:2,3).

Totuși Domnul Iesus a prezentat un singur motiv de despărțire și anume motivul de „**curvie**” (Matei 5:32; 19:9, SCC)! Astfel atunci când unul dintre parteneri a căzut în curvie și nu se căiește, poate chiar continuând în acest păcat grav, cel nevinovat poate să se despartă. Această despărțire nu este la tribunal, căci adunarea nu pune preț pe tribunalele lumesti (1Corinteni 6:4); ci așa cum a precizat Dumnezeu prin Pavel în 1Corinteni 7:10,11, SCC: “**Iar celor căsătoriți, le poruncesc, nu eu, ci Domnul: nevasta să nu se despartă de bărbat. Dar și dacă are să fie despărțită, să rămână nemăritată; sau să se împace cu bărbatul. Iar bărbatul să nu lase nevasta**”. Iată în cazul păcatului de adulter, dacă un partener se desparte (se separă de partenerul infidel), el rămâne necăsătorit nu mai are dreptul l-a căsătorie, ci așteaptă căința celui vinovat și împăcarea cu el, sau moartea celui vinovat care îi dă dreptul l-a recăsătorire.

Există situații când cei doi rămân despărțiți pe baza adulterului dovedit (2Corinteni 13:1).

Iar despre recăsătorire, aceasta se permite doar în cazul celor cărora le-a murit partenerul, în acest sens vezi: Romani 7:2,3; 1Corinteni 7:39).

Celelalte tipuri de recăsătoriri sunt considerate de Biblie: adulter (Marcu 10:11,12; Luca 16:18).

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Cine a creat familia și care sunt bazele familiei?
- (2) Care sunt responsabilitățile fiecăruia din familie?
- (3) Ce spune Biblia despre despărțire și recăsătorire?
- (4) Ce îmbunătățiri în ce privește rolul tău ai mai putea face?

PE DE ROST: pentru soți: Coloseni 3:19-21; pentru soții: Coloseni 3:18; pentru copii: Coloseni 3:20.

Capitolul 20 - Creștinul și lumea

1) La ce se referă termenul lume în Biblie ?

În Scripturile creștine, pentru cuvântul lume este folosită expresia: „kosmos”, care apare de 185 de ori, și sensul acestei expresii vine de la ordine, ornament, podoabă (1Petru 3:3), deci „kosmos”, este opusul haosului și se aplică la trei idei:

I. Universul material, pământul și lucrurile de pe pământ, create de Dumnezeu (Ioan 1:10; Fapte 17:24; Matei 16:26).

II. Oamenii (Ioan 1:10; 3:16; 17:21; Romani 11:12).

III. O mare parte din oamenii și lucrurile de pe pământ conduse de satan, într-un cuvânt: o lume caracterizată prin poftă nelegiuite, o gândire păcătoasă, un mod de viață carnal - Ioan 16:33; Galateni 4:3; Efeseni 2:2; 3:19; Tit 2:12; Iacob 1:27; 4:4; 2Petru 1:4; 2:20; 1Ioan 2:15-17; 3:17.

2) Cine este Stăpânul acestei lumi ?

Până la căderea în păcat a primilor oameni, Stăpânitorul lumii a fost Dumnezeu. El este Creatorul și Domnul cerului și al pământului (Fapte 17:24).

Dumnezeu Tatăl, este conducătorul de drept al lumii al planetei și al oamenilor, fiind Creatorul (Apocalipsa 4:11). Însă Diavolul a uzurpat conducerea lui Dumnezeu preluând el conducerea, prin faptul că el i-a corupt pe Adam și Eva, și i-a luat în stăpânire prin neascultare pe ei, dar și pe tot ceea ce aveau ei: pământul, animalele, plantele.

Dumnezeu le-a dat primilor oameni autoritate peste pământ, plante și animale (Geneza 1:28). Din cauza neascultării, acestea au intrat în stăpânirea celui rău (Romani 6:16; Apocalipsa 12:9).

Astfel atât rasa umană, cât și planeta pământ și tot ce este pe ea, a ajuns a Diavolului, cu toate că la început, Dumnezeu a dat pământul oamenilor (lui Adam și Eva) nu Diavolului (Psalm 115:16).

Când Domnul Iesus a fost pe pământ, Satan I-a oferit toate regatele lumii, lui Iesus, când L-a ispitit (Matei 4:8-10; Luca 4:5-7). Satan a afirmat: „**Ție Îți voi da autoritatea aceasta toată, și gloria lor; pentru că mie mi-a fost dată, și o dau căruia vreau**” (Luca 4:6, SCC).

De aceea, Biblia ne spune în mod clar că Stăpânul acestei lumi, este Diavolul, de aceea Biblia îl descrie ca fiind: „**conducătorul lumii**” (Ioan 12:31; 14:30; 16:21, SCC).

Aceasta însă, nu înseamnă că Satan face ce vrea în lume, că are o libertate totală! Nu, Dumnezeu intervine în problemele lumii (Ecleziast 5:8; Daniel 4:25). Însă, neascultarea oamenilor îi dă drept în continuare la cel rău să conducă și să facă rele, iar ascultarea oamenilor îl face pe Dumnezeu să intervină prin îngerii Săi (Psalm 34:4-7).

Dumnezeu la rânduit pe Iesus după învierea Acestuia, peste toți și peste toate lucrurile, inclusiv peste ceea ce a pierdut Adam (Efeseni 1:22; Coloseni 1:18). Astfel Domnul Iesus intervine în această lume, fie prin îngeri, prin oameni, prin adunarea Sa (Fapte 12:7-11; 23:12-24; 11:28-30).

Chiar dacă în prezent, nu toate i se supun (Evrei 2:8), și unii oameni i se supun Diavolului, conștient sau inconștient (1Ioan 5:19), în viitor, regatul lumii va deveni Regatul lui Christos (Apocalipsa 11:15).

3) Cum putem ieși din lume, de sub conducerea lui Satan?

Mulți cred că pot ieși din lume prin metoda izolării, adică retragerea în singurătate, ca și călugării, rupți de societate!

Însă creștinii trebuie să fie lumini în lume, de aceea lumina faptelor noastre bune de zi cu zi, nu trebuie puse sub o baniță, deci nu trebuie să ne retragem în munți sau în altă parte; ci, tocmai trebuie să manifestăm virtuțile în mijlocul acestei lumi corupte, fiind o mărturie pentru ei (Matei 5:14-16).

Noi putem să nu facem parte din lume, prin faptul că **nu vom gândi, vorbi, acționa, ca cei din lume**, ei acționează sub impulsul spiritului lumii (demonii de pe pământ), noi vom acționa sub impulsul Spiritului Sfânt, care este mai mare decât spiritul lumii (1Ioan 4:4; 1Corinteni 2:12; Efeseni 2:1-6).

Oamenii pot ieși din lume, doar fiind înviați împreună cu Christos în locurile cerești prin botez, cu aceea ocazie cerul se extinde înglobând și pe noii fiii ai lui Dumnezeu proaspăt înfiați de Dumnezeu (Efeseni 2:1-6; Galateni 1:4; 4:6,7)!

Astfel, creștinii spiritual sunt în cer, chiar dacă cu corpul sunt pe pământ, totuși ei nu fac parte din lume, pentru că nu gândesc ca ea, nu vorbesc ca ea, nu fac faptele ei, ei sunt conectați la cer (Ioan 15:18,19; Matei 6:33).

Credincioșii prin nașterea din nou, sunt transferați în Regatul lui Christos (Coloseni 1:13), smulși din această epocă (Galateni 1:4), aducând roadă pentru Dumnezeu, deoarece am fost făcuți părtași la natura divină și am fost eliberați de stricăciunea din lume ce izvorăște prin poftă (Coloseni 1:10; 2Petru 1:4).

De fapt, nu poți birui lumea, dacă nu ești născut din Dumnezeu, doar prin credință și prin nașterea din Dumnezeu putem birui lumea (1Ioan 5:4). Un om născut din Dumnezeu, nu va mai practica păcatul, pentru că sămânța lui Dumnezeu adică Spiritul Sfânt din el, îi va semnala prezența ispitei și a păcatului, dându-I putere să biruiască (1Ioan 3:9).

O dată ce ne-am născut din Dumnezeu, noi suntem **în** Christos și sub domnia Lui, nu mai suntem în lume și nici sub domnia stăpânitorului acestei lumii (Ioan 17:14-17).

4) Care trebuie să fie atitudinea noastră față de autorități guvernamentale?

Chiar dacă nu suntem din lume, din punct de vedere fizic, trăim în această lume, una din legile noului legământ, este supunerea față de autoritățile guvernamentale deoarece ele sunt rânduite de Dumnezeu cu scopul de a fi ordine, nu a fi un haos, o anarhie în această lume (Romani 13:1-7; 1Petru 2:13-17; Tit 3:1,2).

Prin urmare, creștinii nu vor crea revoluții, revolte, tulburări sau mișcări contra autorităților de orice nivel, deoarece, cine se împotrivesc autorității, se împotrivesc lui Dumnezeu, iar ei vor plăti toate taxele, birurile, și ne vom ruga pentru autorități, ca să putem duce o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și demnitatea (1Timotei 2:1,2).

Gândește-te puțin la numeroasele servicii utile care sunt asigurate de Autoritățile Guvernamentale, ca de pildă: poșta, poliția, pompierii, învățământul, spitale, salubritatea, etc.

Dumnezeu poate îngădui dictatori sau conduceri abuzive, uneori ca pedeapsă pentru un popor neascultător (comp. cu Psalm 109:6), uneori conducătorii reflectă starea poporului, nu pot fi puși conducători sfinți, peste o națiune de oameni nelegiuți, nelegiuți sunt puși peste nelegiuți, iar sfinți peste sfinți (Ieremia 5:1-9).

Chiar atunci când autoritățile fac lucruri nelegiuite într-o țară unde sunt creștini, soluția noastră nu este revolta; ci,

Dumnezeu care la timpul potrivit va înlătura conducătorii corupți (Psalm 75:7), datoria noastră e să ne încredem în El (1Petru 2:23).

Totuși, în cazul în care acestea pretind din partea creștinilor ceva contrar voinței divine, atunci vom asculta mai mult de Dumnezeu, ca Autoritate Supremă decât de oameni (Fapte 5:29; Matei 22:21).

5) Care trebuie să fie atitudinea noastră față de autoritățile de la locul de muncă?

În Scripturi, există câteva pasaje care sfătuiesc atât pe sclavi cât și pe stăpâni. Pasajele acestea sunt următoarele: Efeseni 6:5-9; Coloseni 3:22-4:1; 1Timotei 6:1,2; 1Petru 2:18,19.

În aceste pasaje, sclavii, muncitorii, sunt sfătuiți să asculte în toate de stăpânii (patronii) lor, cu frică și cutremur, să-i slujească ca Domnului, nu ca oamenilor; să lucreze din toată inima, să fie supuși chiar stăpânilor greu de mulțumit (sucii), și să-i onoreze (cinstească).

Bineînțeles ascultarea „în toate”, este în sensul de: *în toate lucrurile ce nu contravin lui Dumnezeu și principiilor divine* (Fapte 5:29).

Dacă stăm să ne gândim, este cam incompatibil ca un creștin care trebuie să urmeze aceste principii ale supunerii și ascultării, cu apartenența la un sindicat, care uneori apelează la diverse forme de protest, ca grevele, sau alte forma de protest care nu încurajează la ascultare sau supunere; ci, din contră la răzvrătire.

Uneori grevele, au dus și la alte forme de protest cum ar fi: blocării ale circulației, ieșirea în stradă, ba chiar la revolte populare, la crime, la violență.

Dar ce este de făcut dacă într-o întreprindere, muncitorii creștini, sunt nemulțumiți de salariu, condițiile de muncă, etc.? Sau dacă patronul lezează drepturile muncitorilor, sau ne afectează pe plan spiritual?

Un creștin abuzat de conducerea unei firme sau de un patron, trebuie să Îl cheme pe Dumnezeu în ajutor (Iacob 5:4), cum spune apostolul Petru, să se încredințeze Dreptului Creator făcând binele (1Petru 4:19), fără a încerca el să-și facă singur dreptate prin mijloace nebiblice. El poate cere înțelepciune de la Dumnezeu (Iacob 1:5), și aceasta Îl poate ghida înspre ce să facă, ca de pildă, să aștepte, să rabde, sau să vorbească cu

conducerea, cu factori de decizie? În zilele noastre, există o sumedenie de legi care protejează pe angajați, nu mai este ca în primul secol d.Ch. când stăpânii își puteau chiar ucide sclavii după bunul lor plac. Noi nu trebuie să ne plângem, unor colegi prin care doar putem transmite un spirit de nemulțumire, plângere și nesupunere, colegii nu pot schimba nimic, doar autoritatea rânduită de Dumnezeu. (comp. cu Fapte 6:1-6; Numeri 27:1-11; Neemia 5.1-5). Dar ca și în cazul acestor relatări biblice, doar persoanele cu autoritate au putut să rezolve problemele, astfel mai bine să vorbim cu conducerea firmei, sau dacă suntem călăuziți cu autoritățile.

În nici un caz, creștinul nu trebuie să se răzbune, sau să-și caute dreptatea prin tribunale umane (Matei 5:40; 1Corinteni 6:1-7), așteptându-L pe Dumnezeu dreptății, care va răzbuna pe făcătorii de rele, și va răsplăti pe fiecare după faptele lui (Romani 12:17-21).

Creștinul poate chiar să-și caute alt loc de muncă. Dacă vom umbla în Spiritul, atunci vom reuși să depășim orice problemă și la locul de muncă (Galateni 5:16-26).

6) Cum arată creștinii că nu sunt din lume?

Prin faptul că **nu vom fi părtinitori** ca și Dumnezeu în ce privește rasa sau naționalitatea (Fapte 10:34,35). Pe lângă toate acestea, ei nu fac diferențe în ce privește starea socială, privindu-i și pe săraci și pe bogați la fel ca suferințele create de Dumnezeu (Iov 34:19; Iacob 2:1-4,9).

Conform Bibliei, adevărații creștini nu fac parte din lumea aceasta (Ioan 15:19; 17:16), astfel ei **nu i-au parte la conflictele dintre națiuni**, deoarece trebuie să ne iubim și dușmanii răspunzând cu bine la rău (Matei 5:39-44; Luca 6:27-29; Romani 12: 17-21). Nici să ne ucidem aproapele sau să folosim arme pentru lezarea semenilor noștri (Exod 20:13; Romani 13:9; Matei 26:52).

Creștinii potrivit învățăturilor lui Christos, trebuie să fie pacifiști, astfel ei nu vor satisface serviciul militar unde învățăm războiul și să ucidem (Isaia 2:4; Evrei 12:14; Romani 12:17-21), și unde facem un jurământ, care încalcă porunca de a nu jura nicidecum (Matei 5:34; Iacob 5:12).

De asemenea, **nu este potrivit să susținem vreun partid politic**, deoarece nici un partid nu susține adevărul și legile lui Dumnezeu în totalitate!

Conducerea lui Dumnezeu este singura soluție pentru problemele omenirii (Psalm 146:3; Ioan 6:15; 18:36; Daniel 2:44), iar noi făcând parte deja din acest Regat, fiind fii ai Regatului (Matei 13:38), nu putem accepta vreo ideologie politică diferită de legile Regelui Iesus Christos (Apocalipsa 17:14; 19:16).

Totuși creștinii pot deține o funcție în administrație (casier, secretar), dar aceasta nu una politică (Neemia 2:1; 5:14; Daniel 3:12; Romani 16:23; Filipeni 4:22).

În momentul când cineva dorește să devină discipol a lui Christos, el trebuie să se retragă din organizațiile, asociațiile, etc. din care face parte și să se separe de orice organizație, asociație, etc. a acestei lumi, pentru a putea intra în corpul lui Christos (Ieremia 17:13; Ioan 17:16,17; Filipeni 3:4-11).

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Care este sensul termenului lume, și cine o conduce?
- (2) Cum putem ieși din lume, și să ne păstrăm curați față de lumea lui Satan?
- (3) Care trebuie să fie atitudinea noastră față de autoritățile: guvernamentale, locale, și patronale?
- (4) Cum arată creștinii că nu sunt din lume?

PE DE ROST: Ioan 17:16.

Capitolul 21 - Zilele din urmă, începutul durerilor, timpul sfârșitului sau necazul cel mare

1) De ce este important să cunoaștem Cuvântul profetic?

Mulți care se pretind că sunt ucenici ai Domnului, nu cunosc Cuvintele Domnului, semnele și profețiile spuse de El cu privire la venirea Lui și sfârșitul acestei epoci. Mulți sunt duși încoace și încolo de orice vânt de învățătură prin viclenia oamenilor și prin lucrarea de rătăcire a celui rău, nu au temelia adevărului!

Însă creștinii adevărați, nu sunt în întuneric, ca ziua aceea să îi prindă fără veste, după cum spune și apostolul Pavel prin inspirație divină: „**Iar despre timpuri și perioade, fraților, nu aveți nevoie să vi se scrie; pentru că voi știți exact că ziua Domnului vine așa ca un hoț noaptea. Deoarece când ei zic: pace și siguranță, atunci deodată vine peste ei o nimicire precum durerea nașterii peste cea însărcinată, și nicidecum nu au să scape. Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, ca ziua aceea să vă apuce ca un hot**” (1Tesaloniceni 5:1-4, SCC).

Chiar dacă nu știm ziua și ora exactă a sfârșitului, doar Tatăl ceresc o știe (Marcu 13:32), ea nu ne va surprinde! De ce? Deoarece, Domnul ne-a dat semne clare prin care să distingem timpul sfârșitului!

Doar cei din lume vor fi surprinși de revenirea lui Christos, însă discipolii Domnului, nu! Căci ei au părtășie cu Capul, ascultă cu fidelitate de El și cercetează Cuvântul pentru a vedea timpurile și împrejurările (comp. cu 2Petru 1:10-12), după cum este scris: „**Și avem mai sigur cuvântul profetic, la care bine faceți luând aminte; ca la o lampă strălucind într-un loc întunecos, până ce are să crape de ziuă, și are să răsară un luceafăr în inimile voastre**” – 2Petru 1:19, SCC. Iată! Cuvântul profetic este o lumină care pe zi ce trece, strălucește tot mai mult, Dumnezeu revarsă tot mai multă lumină din Cuvântul Lui, servitorilor Săi care iau aminte la el! Învățătorul Iesus ne-a dat semne clare, prin care să distingem trei epoci finale, care vor culmina cu revenirea Sa, și anume:

1) „zilelor din urmă”, 2) „începutul durerilor”, 3) „necazul cel mare”. Să le analizăm în continuare:

2) Care este perioada zilelor din urmă?

Zilele din urmă au început în primul secol d.Ch. la botezul Domnului Iesus (Evrei 1:2). Apoi în Fapte 2:1-21, este relatată turnarea Spiritului Sfânt la Penticosta, iar apostolul Petru care citează din profetul Ioel 2:28,29, plasează această turnare a Spiritului în „**în zilele din urmă**” (Fapte 2:17, SCC).

Iar apostolul Pavel vorbește și îi sfătuiește pe creștini să aibă grijă, căci ei trăiesc zilele din urmă (1Timotei 4.1-3; 2Timotei 3:1-5), în mod asemănător, sfătuiește Iacob și apostolul Petru (Iacob 5:3-6, 2Petru 3:1-5), toate aceste avertizări ar fi inutile, dacă ei nu ar fi trăit cu adevărat: zilele din urmă.

Zilele din urmă continuă și în timpul nostru și se vor finaliza în viitor, cu venirea Domnului Iesus și a sfârșitului epocii actuale, dar înainte de revenirea Domnului va avea loc o perioadă de timp numită de Iesus: „**începutul durerilor**”, iar apoi are loc: „**timpul sfârșitului**”, sau „**necazul cel mare**”.

3) Ce are loc în perioada începutul durerilor?

Înainte de a veni sfârșitul, trebuie să se împlinească Cuvintele Domnului care le dă răspuns discipolilor care L-au întreat despre semnul prezenței Sale și a sfârșitului acestei epoci.

El vorbește de două perioade succesive în răspunsul Lui, de „**începutul durerilor**”, și de un „**necaz mare**” - Matei 24:8,21, GBV 1989.

În Evanghelia după Matei cap. 24, versetele 4-8, se referă la „**începutul durerilor**”, iar v.9-26, la necazul cel mare, iar v.27-31, la ziua revenirii Domnului Iesus.

Începutul durerilor, deschide calea nenorocirilor și prevestesc epoca cea mai întunecată a omenirii: „**necazul cel mare**”, atunci când va fi un necaz așa de mare cum n-a mai fost și nu va mai fi! (Matei 24:21).

Însă înainte de necazul cel mare, vor apărea diferite nenorociri pe pământ, descrise în Matei 24:4-8, Marcu 13:5-8; Luca 21:8-11; Apocalipsa 6:1-8.

Aceste nenorociri sunt: înțelepciunea firească ce galopează pe cal alb, aducând o libertate aparentă ce duce la apariția multor profeți falși, și mesageri falși care vin „în numele lui Iesus”. Acest lucru are loc prin ruperea primului sigiliu (Apocalipsa

6:2). Astfel multe țări din anul 1989, au obținut: „libertatea”, țări din Europa de est, și din alte continente, ceea ce a dus la apariția de Hristoși mincinoși și proroci mincinoși. Apoi vor fi războaie de proporții, reprezentate de calul roșu, când se va lua pacea de pe pământ (Apocalipsa 6:4), apoi foametea, reprezentată de calul negru (Apocalipsa 6:5,6), și apoi: epidemii, cutremure de pământ, moartea (Apocalipsa 6:7,8). Aceste nenorociri aduse de cei patru călăreți apocaliptici, nu vor însemna decât: **„un început de durere”** (Matei 24:4-8, SCC).

4) Ce evenimente au loc în: necazul cel mare?

Expresia: **„timpul sfârșitului”**, apare în Daniel 8:17; 11:40; 12:4,9, și se referă la o perioadă scurtă înainte de sfârșitul acestui sistem de lucruri. Este vorba, conform Bibliei, de o perioadă de trei timpuri și jumătate (Daniel 12:4,7; Apocalipsa 12:6,14). Această perioadă mai este numită și **„necazul cel mare”** (comp. Daniel 12:11 cu Matei 24:15-21).

Acea perioadă de 42 de luni (trei ani și jumătate), începe cu lupta din cer, când satan va fi aruncat din cer pe pământ, și atunci încep vaiurile, căci va fi: **„Vai de pământ și de mare! Pentru că diavolul a coborât la voi; având mânie, știind că are puțin timp”**, atunci începe: necazului cel mare (Apocalipsa 12:9-11, SCC), iar Satan îi va da puterea unui om pe care Biblia îl numește cu numele: **„anticrist”** (1Ioan 2:18), el este descris sub forma unei fiare cu șapte capete și zece coarne (Apocalipsa 13:1; 17:7); ca om al nelegiurii, fiul pierzării (2Tesaloniceni 2:3), el va introduce un sistem ce va controla: financiar, economic, religios și politic, întreaga lume, el va introduce un semn, un număr: șase sute șazeci și șase (Apocalipsa 13:15-18).

Satan prin el va face o singură religie universală, cea care se închină la Balaur ce se dă drept; “Dumnezeu” și la Fiară, ce se dă drept „Isus Hristos”, și oamenii vor crede că au de a face cu Dumnezeu și cu Isus, și când colo, se vor închina lui Satan și anticristului! Cei ce nu vor accepta semnul 666, care va fi un semn de supunere față de Anticrist, vor fi prizonieri, unii vor fi omorâți (Apocalipsa 12:17; 13:6,7,15; Daniel 11:31-35; 12:7). El va avea putere pe pământ și îi va supune pe toți care nu sunt scriși în cartea vieții (Apocalipsa 13:1-8).

Necazul se va scurta brusc, și se va opri la cei trei ani și jumătate, deoarece Domnul Iesus va veni pe norii cerului să-și răpească mireasa, și să-i pedepsească pe oamenii Diavolului (Apocalipsa 16:14-17; Matei 24:29-31; 25:31-46), iar pe Satan și îngerii lui îi va arunca în abis (Apocalipsa 20:1-3). Astfel atunci va avea loc ziua venirii Domnului, sau sfârșitul epocii!

5) Ce evenimente au loc în ziua venirii Domnului Iesus?

Sfârșitul lumii conduse de cel rău, are loc într-o zi numită: „Astfel va fi într-o zi în care Fiul Omului va fi dezvăluit” (Luca 17:30, SCC), sau: „ziua Domnului nostru Iesus Hristos” (1Corinteni 1:8; 5:5; 2Corinteni 1:14); „ziua lui Iesus Hristos” (Filipeni 1:6,10; 2:16); „ziua Domnului” (1Tesaloniceni 5:2; 2Tesaloniceni 2:2); „ziua judecății” (1Ioan 4:17), „ziua cea mare a mâniei Lui”.

Ce evenimente au loc în această zi:

În primul rând se arată **semnul** venirii Fiului lui Dumnezeu! În Matei 24:29-30, SCC, este scris: „**Îndată însă, după necazul zilelor acelea, soarele va fi întunecat, și luna nu va da strălucirea ei, și stelele vor cădea de pe cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate. Și atunci se va arăta semnul Fiului Omului în cer; și atunci se vor jeli toate triburile pământului; și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului, cu putere și cu glorie multă**”.

Semnul Fiului Omului, se arată atunci, când: după necaz, când: “soarele va fi întunecat, și luna nu va da strălucirea ei, și stelele vor cădea de pe cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate”. Aceste cataclisme cosmice, însoțitoare ale venirii Sale sunt semnul Fiului Omului!

După ce se vor arăta aceste semene fizice, adunarea lui Christos va fi răpită la cer (1Tesaloniceni 4:14-17), apoi Dumnezeu va izbăvi pe Israel de dușmanii lui, și ei vor fi restabiliți în țara lor (Romani 11:25-28; Isaia 44:1-4; Ezechiel 37:21-28; Amos 9:11-15). Iar cei răi, fiara dar și cei care s-au închinat fiarei, și au primit semnul de 666, pe frunte sau pe mâna dreaptă, vor fi pedepsiți în focul cel veșnic (Apocalipsa 14:10,11; 19:20; Matei 24:46), iar Satan și îngerii lui vor fi aruncați în abis (Apocalipsa 20:1-3; Isaia 24:21-23).

6) Ești pregătit pentru evenimentele ce urmează să aibă loc?

Galopul călărețului de pe calul alb a început deja în anul 1989, inaugurând perioada numită de Domnul: „**începutul durerilor**”, această libertate resimțită în Europa, Asia și chiar în Africa, când multe regimuri totalitare au căzut, va fi urmată de ceilalți trei călăreți descriși în Apocalipsa 6:3-7. Domnul Iesus ne-a avertizat: „**Așa și voi; când aveți să vedeți toate acestea, să cunoașteți că El este aproape; pe la uși. Adevărat vă zic: nicidecum nu are să treacă generația aceasta, până au să aibă loc toate acestea.**” (Matei 24:33,34 SCC). Iată generația care a văzut primul călăreț al Apocalipsei că galopează, ea nu va trece „**până au să aibă loc toate acestea**”, prezise de Domnul Iesus în Matei cap. 24!

O generație conform Bibliei durează 40 de ani (Numeri 32:13). Deci nu mai este mult până când și celelalte profeții se vor împlini. Dar vei fi tu iubite cititor pregătit? Vei rezista la nenorocirile ce vor veni? Vei rămâne loial Domnului sau te vei lepăda de El în necaz? Ești pregătit prin post și rugăciune, veghind și stând treaz, nelăsându-te prins de spiritul lumii care îi distrage pe oameni de la aceste realități profetice (Luca 21:25-36, Romani 13:11-14; 1Tesaloniceni 5:8; 1Petru 4:7).

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Cât de important este Cuvântul profetic?
- (2) Când au început zilele din urmă și care sunt caracteristicile acestei perioade de timp?
- (3) Descrie evenimentele din perioada de timp numită de Iesus: „începutul durerilor”?
- (4) Cât timp durează necazul cel mare și ce are loc atunci?
- (5) Ce are loc la venirea Domnului Iesus?
- (6) Cum te poți pregăti pentru revenirea Domnului?

PE DE ROST: 2Petru 3:11.

Capitolul 22 - Starea morților; judecățile; pedeapsa divină

1) Ce este moartea?

Există unii oameni care cred că moartea este inexistență, o stare de inactivitate, de inconștiență. Unii susțin un astfel de crez, folosindu-se de pasaje din Scripturile ebraice care vorbesc de starea corpului după moarte: Iov 3:11,13,14,17-22; 10:8-12,18,19; 17:16; Psalm 49:8-20; 146:4. Aceste pasaje sunt scrise din punct de vedere al observării umane și nu divine (comp. Eccleziast 1:13,14, cu 9:5,10). Somnul este din punct de vedere al corpului nu al sufletului (Luca 8:52-55).

Unele pasaje reflectă cunoștința în parte (1Corinteni 13:9) a oamenilor de atunci, căci Scriptura a consemnat și **discuțiile lor, și ceea ce credeau ei, nu doar declarațiile lui Dumnezeu**. În unele privințe, oamenii din vechiul legământ aveau o lumină limitată, pentru unii nu era clară nici învierea morților (Iov 14:10-12; Eccleziast 9:5,6), care este prezentată clar, doar începând cu profetul Isaia (Isaia 26:19).

Trebuie să înțelegem că adevărul este revelat progresiv, astfel ulterior, Domnul Iesus și apostolii, au precizat clar că există o viață conștientă după moarte ca suflet sau spirit (Matei 10:28; Fapte 20:10,29; 2Corinteni 5:1-10; Filipeni 1:20-25; 2Timotei 4:6; 2Petru 1:13-15).

2) Ce este spiritul, sau suflarea de viață?

Suflarea de viață, este un spirit ce vine de la Dumnezeu (Iov 33:4; Psalm 104:29,30), un spirit derivat din Spiritul Sfânt care are ca rol și lucrare specifică, a da viață omului, și rămâne ca susținător al vieții în om până la moartea acestuia (Daniel 5:23; Iov 12:10; 34:13-15).

Suflarea de viață este prezentată nu doar ca dând viață din punct de vedere fizic; ci, și ca dând și pricepere (Iov 32:8); lumină intelectuală (Proverbe 20:27). Cu alte cuvinte omul nu ar avea capacitate intelectuală fără suflarea de viață. Astfel cu siguranță, suflarea (spiritul) de viață, nu a pornit doar respirația omului; ci, a adus viață în întreaga ființă și în toate celulele și organele corpului, inclusiv în creier și a făcut ca omul să fie după chipul lui Dumnezeu (Geneza 1:27, comp. cu

Coloseni 3:10), adică cu capacitatea de avea rațiune, sentimente și voință.

La moartea omului, suflarea de viață, iese din om (Iov 34:14,15; Numeri 27:16; Ecleziast 12:7; Matei 27:50; Ioan 19:30; Fapte 7:59), împreună cu sufletul, la ultima expirație a omului (Luca 23:46), pentru a susține viața sufletului și după despărțirea de corp. Această entitate spirituală numită: spiritul omului, din ea face parte atât suflarea de viață a lui Dumnezeu; cât și persoana respectivă cu personalitatea ei, dar într-o stare spirituală!

De pildă, fetița înviată de Iesus a experimentat reîntoarcerea spiritului ei din nou în corpul ei decedat, căci Evanghelistul Luca descrie în Luca 8:54-55 NW: **„Dar el a luat-o de mână și a chemat-o, zicând: Fetițo, scoală-te! spiritul ei s-a întors și ea s-a ridicat imediat...”**. Expresia: **„spiritul ei”**, nu se poate referi doar la personalitatea fetiței în stare spirituală, căci **Spiritul Sfânt este cel ce dă viață** (Ioan 6:63; Psalm 104:29,30), dar acest spirit care s-a întors, nu a fost doar suflarea de viață, căci reîntoarcerea acestui spirit în corpul inert a dus la revenirea în ființă **a fetiței cu personalitatea ei** dinainte de moarte. Revenirea spiritului în corpul mort nu a adus o viață impersonală!

Suflarea merge împreună (unit, împletit) cu sufletul în domeniul spiritual, deoarece doar Dumnezeu are viața în Sine, și toată creația există și trăiește deoarece Dumnezeu este prezent în creație prin Suflarea Sa Atot-susținătoare (Fapte 17:28; Efeseni 4:6; Coloseni 1:17; Evrei 1:3).

Suflarea nu se desparte de suflet, de fapt, partea imaterială din om, este descrisă și numită atât prin expresia: **„spiritul”** (Luca 8:55) cât și prin expresia: **„sufletul”** (Fapte 20:10), și această parte spirituală a omului, este o entitate unită, din care face parte atât persoana umană în starea ei spirituală, imaterială cât și suflarea de viață ce susține viața aceluși suflet.

3) Ce este sufletul?

Cuvântul suflet în Biblie provine din ebraicul: **„nephesh”** și din grecescul: **„psy-khe”**, acești termeni sunt echivalenți, după cum reiese din Fapte 2:27, care citează din Psalm 16:10.

Expresia suflet, are sensul de: *om, ființă vie, viața omului sau animalului* (Exod 1:5; 12:4,16 Fapte 27:37; Romani 13:1; Geneza 9:4 n.s; Levitic 17:11 n.s; Deuteronom 12:23; Luca

21:19; Iacob 1:21). De cele mai multe ori cuvântul suflet în Biblie, se referă la **omul ca întreg**, în cazul în care cuvântul: „suflet”, se referă la omul ca existență materială în corp, sufletul poate să moară, cum indică unele texte în Scriptură: Ezechiel 17:17; 18:4,20, în sensul că omul din punct de vedere fizic: moare!

Însă sufletul poate însemna nu doar omul, în timpul vieții (trăind în corp); ci, și **omul ca spirit** după moarte, trăind în afara corpului, cu numeroasele lui simțiri după moarte - Matei 10:28; Apocalipsa 6:9-11; 20:4).

Iar în acest caz, cuvântul suflet, are sensul de persoană spirituală care în timpul vieții era: omul dinăuntru (2Corinteni 4:16), iar la moarte, sufletul (persoana dinăuntru) nu moare; ci, părăsește corpul inert, și astfel supraviețuiește morții (2Corinteni 5:1,2,8).

Astfel înțelesul cuvântului suflet în ce privește omul, este fie: 1) o persoană existând în corp; fie, 2) o persoană spirituală despărțită de corp.

Cuvântul suflet mai are în Scripturi și sensul de **rațiune**, gândire (Evrei 4:12); ce poate fi bună (1Petru 2:11), sau demonică, carnală, umană (Iacob 3:15).

4) Ce este locuința morților?

Cuvântul „**locuința morților**”, care apare în majoritatea traducerilor în limba română, este traducerea cuvântului ebraic: „**sheol**”, care apare de 66 de ori în Biblie și a cuvântului grecesc: „**hades**” care apare de 10 ori. Atât cuvântul „**sheol**” cât și „**hades**” sunt echivalente (compară Fapte 2:27 cu Psalm 16:10).

Unele Biblii nu au tradus aceste cuvinte; ci, au făcut o transliterare, astfel există Biblii care redau: „**iad**” (BO), din Hades, iar prin filiera slavonă = Jadu, ajunge în românește din slavonă, să fie transliterat cu iadu, iad, iar din latină: „**infern**” (SS 1874 R), din latinescul: infernus.

Acești termeni („**sheol**”, „**hades**”), au sensul de *ceea ce zace dedesubt, partea de jos, groapă, loc subteran, locul unde se află morții*. El se referă la *mormântul tuturor oamenilor decedați pe pământ* însă nu cei înecați în mare – Apocalipsa 20:13, și nici nu se referă la un mormânt individual!

În limba ebraică pentru mormânt **individual** se folosește alt termen: „**geber**” care înseamnă și loc de îngropare - Geneza

23:4,6,9,20, 2Cronici 34:28; Iov 10:19; Psalm 88:5. Iar în limba greacă pentru mormântul **individual** apare: „**mnemeiois**” (Ioan 5:28,29), sau: „**tapos**” (Matei 28:1).

Pe lângă aceasta, „**sheol**” și „**hades**”, nu apare niciodată la plural în Biblie, iar Biblia nu vorbește niciodată de sheolul sau hadesul unei singure persoane. Iar omul nu face niciodată în Biblie un „**sheol**” sau „**hades**”; ci, o groapă sau mormânt, de aceea „**sheol**” sau „**hades**”, se referă la mormântul tuturor morților, care conform cu Iov 11:8,9, este răspândit pe întreg pământul.

Locuința morților are o zonă materială unde merg corpurile decedate, adică sub pământ (Ezechiel 31:14-18), dar și un domeniu spiritual tot subpământesc (Isaia 14:4-15), unde merg sufletele și unde acestea sunt conștiente (Luca 16:22,23; Fapte 2:27,31; Isaia 14:9-17; Ezechiel 32:21-32).

5) Unde merg sufletele morților?

Până la învierea lui Iesus Christos, sufletele mergeau toate în *locuința morților* (Iov 14:13; Psalm 6:5; 9:17; 1Regi 2:1,2), acolo avea loc o pedeapsă sau răsplată temporară. Domnul Iesus ne-a învățat că cei răi mergeau într-un loc de chin, iar cei dreپți într-un loc unde erau mângâiați, numit „sânul lui Avraam” sau paradis (Luca 23:43), datorită faptului că acolo erau în părtășie cu Avraam, părintele celor dreپți.

O prăpastie de ne-trecut, despărțea cele două zone din locuința morților (Luca 16:19-26).

După învierea Domnului, cei credincioși în Iesus, merg după moarte, la Domnul Iesus, în casa din ceruri, și nu mai merg în „**sânul lui Avraam**”, din locuința morților (2Corinteni 5:8; Filipeni 1:23-25).

Însă cei răi, și după învierea Domnului, merg în Hades (iad), în partea de chin, unde are loc un chin temporar, nu etern, ca un arest până la judecata generală de la sfârșitul mileniului, când chiar și Hadesul (locuința morților) va fi distrus în lacul de foc care arde cu sulf (Apocalipsa 20:11-15).

6) Cine este judecătorul și cum este judecata Lui?

Iehova este un Dumnezeu măreț, Atotștiutor (Iov 12:13), Atotputernic, nelimitat în puterea Sa (Isaia 40:28; Apocalipsa 4:8), prezent peste tot (omniprezent), nimic nu scapă vederii sale (Psalm 11:4; 139:7-10; Ieremia 23:23,24). Dumnezeu este

Judecătorul, El are atributul și calitatea de judecător al universului, deoarece El este Cel care a creat universul (proprietarul), și Cel care a dat legi în Univers (Psalm 94:2; Isaia 33:22; Evrei 12:23; Iacob 4:11; 1Petru 1:17), și prin urmare El este garantul justiției și al dreptății, căci în Psalm 89:14 (NTR) se spune: **„Dreptatea și judecata sunt temelii tronului Tău”**.

Însă de la venirea Domnului Iesus pe pământ, Dumnezeu a dat dreptul de a judeca Fiului Său (Ioan 5:22,23). Prin urmare, Dumnezeu judecă lumea prin Christos (Romani 2:16).

Viața fiecărui om, este înregistrată de Dumnezeu, există în cer anumite cărți care consemnează toate faptele noastre bune sau rele (Apocalipsa 20:11-12). Ea este o înregistrare corectă, dreaptă, imparțială (Deuteronom 32:4; Fapte 10:34-35; 2Tesaloniceni 1:5).

Dumnezeu nu emite judecățile Sale, pe criterii etnice, rasiale, naționale, sociale, deoarece El este nepărtinitor (Romani 2:11).

7) Descrieți judecățile viitoare?

În viitor Biblia vorbește de patru perioade de judecată:

1. Judecata din timpul necazului celui mare și executarea ei asupra pământului și a oamenilor, prin plăgi (pedepse) descrise în Apocalipsa cap. 6-18.

2. La venirea Domnului Iesus Christos, în mod vizibil pe Muntele Măslinilor (Fapte 1:9-12; Zaharia 14:4), El va despărți oile (creștinii adevărați) de capre (creștinii falși și ne-creștinii) sau grâul de neghină (Matei 13:30,39-42; 25:31-46), cât și judecata fiarei și a armatelor ei (Apocalipsa 16:14-16;19:11-21). Toți aceștia vor suferi o pedeapsă veșnică, fiind aruncați în focul veșnic (Matei 25:41,46).

La această judecată de la venirea Domnului și la executarea ei, vor participa și sfinții, creștinii (1Corinteni 6:2; Apocalipsa 2:26,27; 17:14).

3. Pe parcursul mileniului vor fi judecați oamenii ce se răzvrătesc și vor fi pedepsiți (Isaia 65:20;66:23,24; Zaharia 14:16-19).

4. Când se vor împlini cei o mie de ani, va avea loc judecata finală și generală, atât a celor vii cât și a celor morți (2Timotei 4:1). Cei vii, care au trăit pe Pământ o mie de ani, dar la sfârșitul celor o mie de ani, Satan va fi dezlegat și va înșela pe unii dintre aceștia, iar toți aceștia vor fi arși de un foc din cer,

iar satan împreună cu demonii, va fi aruncat în lacul de foc (Apocalipsa 20:1-10; Matei 25:41).

Morții care nu au înviat la prima înviere, vor învia când se vor împlini cei o mie de ani (Apocalipsa 20:5). Atunci vor învia cei drepti și cei nedrepti (Fapte 24:15), cei drepti (care nu fac parte din Mireasă) pentru viață veșnică, datorită faptelor bune făcute înainte de a muri; iar cei nedrepti vor fi judecați și pedepsiți etern pentru faptele lor rele făcute pe pământ în această lume (Apocalipsa 20:11-15; Daniel 12:2; Ioan 5:28,29).

8) Care sunt criteriile după care se face judecata?

Criteriul de judecată este adevărul, este Evanghelia, care este Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 2:2,16).

Alte criterii de judecată sunt:

Criteriu vorbirii - Matei 12:36,37: „Vă spun că, în ziua judecării, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit.”

Criteriu judecării drepte și a măsurării drepte - Matei 7:2: „Căci cu ce judecați judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.”

Criteriu milei - Iacob 2:13: „căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă; dar mila biruiește judecata.”

Criteriu credinței în Iesus - cel mai important criteriu, este credința în Christos, Biblia spune clar în Ioan 3:18, SCC: „**Cel crezând în El, nu este judecat; cel necrezând deja a fost judecat; pentru că nu a crezut în Numele unicului-născut, Fiu al lui Dumnezeu**”. Orice om care a respins conștient Evanghelia va suferi o pierzare eternă (2Tesaloniceni 1:8,9).

9) Vor fi și creștinii judecați?

Creștinii adevărați nu vor fi judecați pentru a se vedea dacă vor primi viața veșnică sau nu; căci Christos Fiul lui Dumnezeu a promis în Ioan 5:24: „**Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul meu și crede în Cel care m-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.**” Deci un creștin adevărat are în momentul când crede, viața veșnică și nu merge la judecata, unde se stabilește dreptul la viață veșnică.

Creștinul este judecat cu scopul de a i se stabili poziția corespunzătoare în Regatul cerurilor, după faptele lui. Adică va stăpâni peste cinci cetăți sau pentru zece cetăți, va fi un rege mai mic sau mai mare, în funcție de faptele pe care le-a făcut pe pământ (Romani 14:10-12; 2Corinteni 5:10; Luca 19:16-19).

10) Ce se va întâmpla la judecată, cu cei care nu au auzit Evanghelia?

Ce se va întâmpla cu cei ce n-au auzit Cuvântul lui Dumnezeu, sau cei ce au murit în timpurile de neștiință (Fapte 17:30)?

Ei bine aceștia, nu vor învia pentru a demonstra prin viața de după înviere, de partea cui sunt, cum susțin unii; ci, ei vor învia și vor fi, fie în categoria dreptilor, fie în cea a nedreptilor, și acest lucru se va stabili pe baza altor criterii, nu pe baza cunoașterii Evangheliei.

Iudeii dinainte de perioada Evangheliei, vor fi judecați pe baza legii lui Moise (Romani 2:12,13).

Cei dintre națiuni care nu au auzit Evanghelia, vor fi judecați pe baza conștiinței lor, Cuvântul învață că: **„Deoarece, când națiunile, care nu au lege, practică din fire cele ale legii, aceștia, neavând lege, își sunt lor înșiși lege, ca unii care arată lucrarea legii scrisă în inimile lor, conștiința lor mărturisind și gândurile lor acuzându-se sau apărându-se între ele”** – Romani 2:14,15. Iată că și păgânii au o lege lăuntrică, o lege mărturisită de conștiința și gândurile lor, acesta este un criteriu de judecată a celor ce nu au auzit de Biblie!

Conform Scripturii toți oamenii **„L-au cunoscut pe Dumnezeu”**, din mărturia lui Dumnezeu prin **creația** Sa (Fapte 14:16,17; Romani 1:19,20), astfel nici un om la judecată nu poate spune: *„nu am auzit de Dumnezeul Creator”!!!*

Cei care nu au auzit Evanghelia, nu înseamnă că sunt total în întuneric, cei care sunt răi, sunt răi pentru că inima lor este rea (comp. cu Daniel 12:10), căci **TOȚI OAMENII**, au mărturia despre Creator: Romani 1:19-22; au mărturia lui Dumnezeu: Fapte 14:17, au mărturia luminii lui Christos: Ioan 1:8,9.

11) Ce este gheena, lacul de foc?

După judecata finală de la sfârșitul miei de ani, oamenii și spiritele rele, sunt aruncate în lacul de foc (Apocalipsa 20:10-14). Termenii: „gheena”, „focul cel veșnic”, „foc nestins” sau „lacul de foc”, se referă la același lucru, și anume la un loc al pedepsei eterne. Unde din punct de vedere fizic, omul va fi ucis, plata păcatului fiind moartea fizică (Romani 6:23), corpul mort va fi în foc și viermi (Isaia 66:24), însă sufletul omului va fi chinuit etern în foc și pucioasă (sulf), împreună cu Diavolul și îngerii lui (Matei 18:34,35; 24:50,51; 25:41,46; Marcu 9:43-48; Apocalipsa 14:9-11; 20:10).

Pe lângă chinul provocat de acel foc de nestins, chinul va consta și în faptul că oamenii vor realiza atunci ce au pierdut respingând iubirea lui Dumnezeu (Luca 13:28).

Motivul acestei pedepse este că ei au comis un păcat etern, adică un păcat care nu se iartă niciodată, au o vină eternă, deoarece nu au acceptat iertarea lui Iesus, căci doar în Iesus există viață veșnică fericită (Ioan 10:10; 15:1-11), în afara Lui nu este decât chin. Ei au dorit să ducă o viață independentă față de Dumnezeu, astfel ei au ales despărțirea eternă de Dumnezeu (2Tesaloniceni 1:7-9), și de aceea vor fi chinuiți etern (Marcu 3:29; Luca 12:10; Apocalipsa 14:9-11; 20:10).

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Care este starea morților și unde merge sufletul după moarte?
- (2) Ce este suflarea de viață?
- (3) Ce este locuința morților sau iadul, și cine merge acolo?
- (4) Descrieți: când, cine, cum, pe ce bază are loc judecata?
- (5) Ce este gheena, focul veșnic, focul nestins și lacul de foc?

PE DE ROST: Matei 10:28.

Capitolul 23 - Creșteți ca persoane spirituale în Christos

1) Ce este o persoană spirituală în Christos?

În primul rând ea este o făptură nouă (2Corinteni 5:17); ea este o persoană orientată spre Dumnezeu (Plângeri 3:24; Romani 6:11), are mintea lui Christos (1Corinteni 2:16) este călăuzită de Spiritul Sfânt (1Corinteni 2:14). A fi spiritual înseamnă a pune pe prim plan în viața ta, Regatul lui Dumnezeu (Matei 6:33).

Nu toți care se asociază cu poporul lui Dumnezeu sunt persoane spirituale (1Corinteni 3:1). Unii creștini sunt copii spirituali (1Corinteni 3:1,2; Evrei 5:11-14); alții sunt în creștere, alții sunt carnali (1Corinteni 3:3), tocmai de aceea a fi o persoană spirituală depinde de tine (2Petru 1:5-8), deoarece Dumnezeu își face partea Lui (Psalm 68:19).

În continuare, vom examina câteva aspecte esențiale pentru o persoană spirituală.

2) Care este primul stâlp al unei persoane spirituale?

Un om spiritual este foarte apropiat de Tatăl său ceresc, el este un om al rugăciunii. Viața de RUGĂCIUNE este o primă necesitate pentru a fi spirituali. Omul spiritual are rugăciuni calitative (adică din inimă, cu credință), cât și cantitative și el stăruie, perseverează în rugăciune (Iacob 1:5,6; Luca 18:1; Efeseni 6:18).

Ceea ce te va ajuta să ai o viața de rugăciune, este să spui orice lucru Creatorului tău și bucuriile și necazurile; vărsați inima înaintea Lui (Filipeni 4:6,7; Psalm 62:8; 142:2).

Poți să-ți îmbogățești rugăciunile, citind Psalmii, sau cugetând la lucruri pentru care poți să-i mulțumești și să-L lauzi, pentru calitățile Lui, pentru intervențiile Lui din viața ta, cât și nevoile tale, ale familiei, ale adunării și apoi să faci cereri în acest sens (1Tesaloniceni 1:3; 2Tesaloniceni 3:1).

O viață de credință, înseamnă o viață de rugăciune, care să aibă toate tipurile de rugăciune: laudă, închinare, adorare, mulțumire, căutare, cerere, implorare, mărturisire, mijlocire pentru alții. Este foarte bine că rugăciunea noastră să fie însoțită de posturi (Matei 6:16-18).

Rugăciunea trebuie să devină plăcerea și desfătarea noastră, părtășia noastră dulce cu Tatăl și Fiul (1Ioan 1:3,4; 1Corinteni 1:9) prin Spiritul Sfânt (Iuda 1:20; Efeseni 6:18).

3) Care este al doilea aspect important pentru a fi sau a rămâne o persoană spirituală?

Al doilea stâlp de susținere al unui om spiritual este STUDIUL BIBLIEI, aceasta implică citire regulată și meditare asupra Cuvântului (Iosua 1:8; Psalm 1:1-3; Proverbe 16:20).

Studierea Scripturilor trebuie să includă: o traducere corectă a Cuvântului lui Dumnezeu, rugăciune înainte de a citi, pentru luminare și rugăciunea după citire, pentru putere de a împlini cele citite. Apoi urmează meditarea asupra informațiilor pe care le-ai citit, ca să le înțelegi, și ca să vezi cum le poți aplica în practică (Proverbe 2:1-7).

Când citești Biblia, pentru a înțelege mesajul ei, puneți următoarele întrebări: *Cine spune? La cine spune? Când spune? În ce context spune? Cum pot aplica EU acest pasaj? Ce îmi spune acest verset despre Dumnezeu?*

Pentru a înțelege Biblia, în primul rând trebuie să citim cu atenție textul și contextul, după aceea să verificăm și alte texte care conțin aceeași idee, folosind trimerile sau o concordanță biblică.

În primul rând, trebuie să citim Biblia pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu (Ioan 17:3); apoi pentru ca El să ne vorbească prin Biblie, să ne călăuzească, ca astfel să ne umplem de cunoașterea Voinței Lui (Coloseni 1:9), apoi pentru a cunoaște legea și poruncile Lui (Psalm 19:7-11), cât și alte lucruri folositoare pentru salvare și creștere spirituală (2Timotei 3:16,17).

În zilele noastre există ajutoare în înțelegerea Bibliei, care pot fi de folos, cum ar fi: Concordanțe, Dicționare, Lexicoane, cărți explicative scrise de oamenii lui Dumnezeu, care pot fi de un real folos oricărui discipol al Domnului. Dar mai presus de toate, este Spiritul Sfânt, care ne poate lumina (Romani 8:14).

4) Care este al treilea stâlp pentru un om spiritual?

Un al treilea lucru care te va ajuta să progresezi, este participarea la ÎNTRUNIRILE creștine, acolo ești zidit și încurajat (Evrei 10:24,25; Romani 1:11,12).

Întrunirile adunării, nu trebuie să fie singurele întruniri de părtășie creștină; ci, putem chema frați și surori la noi acasă, sau putem merge noi la ei în vizită, pentru ca împreună să avem părtășie cu Dumnezeu și unii cu alții.

Întrunirile corpului lui Iesus sunt foarte importante, deoarece ele zidesc spiritual, prin ceea ce dă fiecare mădular (Efeseni 4:7-15).

Dă la o parte orice piedică, d exemplu, dacă muncești într-un serviciu care nu-ți permite să participi la toate întrunirile adunării, atunci roagă-L pe Dumnezeu, să te ajute să găsești un serviciu convenabil, pentru a nu neglija părtășia corpului lui Christos (Evrei 10:24,25; 12:15).

5) Care este al patrulea aspect important pentru omul spiritual?

CÂNTĂRILE de laudă și spirituale, sunt un stâlp pentru viața noastră spirituală, acestea au făcut parte din închinare și în Vechiul Legământ (2samuel 6:5; 1Cronici 23:5; 15:22; 16:5,6; 25:1-7), și fac parte și în Noul Legământ (Efeseni 5:18,19).

Iar noi putem cânta cântări de laudă și spirituale, oriunde nu numai la întrunirile creștine (Psalm 149,150).

Cântarea de laudă poate atrage prezența lui Dumnezeu (Psalm 22:3); sau dezvăluirea și profeția (2Regi 3:15,16), atitudinea noastră ar trebui să fie ca a lui David care a spus în Psalm 119:164: „**De șapte ori pe zi Te laud, din pricina legilor Tale celor drepte.**”

6) Care este al cincilea aspect important pentru a rămâne spirituali?

MEDITAȚIA, reflecția sau cugetarea, este al cincilea stâlp pentru a rămâne în Christos. Aceasta este importantă pentru a înțelege, a pătrunde în adâncime, a face ordine în gânduri și în viață, a memora.

Noi trebuie să-L iubim pe Dumnezeu cu toată gândirea noastră (Marcu 12:30). Astfel, vom medita la Dumnezeu și acțiunile Lui din Biblie (Psalm 143:5); la Scripturi (Iosua 1:8); la creația lui Dumnezeu (Geneza 24:63); la timpurile ce le trăim (Luca 12:54-56); la viața noastră (1Corinteni 11:31; 2Corinteni 12:5); la ceea ce este drept (Luca 12:57).

Prin meditare, noi comunicăm cu Dumnezeu (Efeseni 3:20), iar uneori Dumnezeu comunică cu noi folosindu-se de

gândurile și reflecția noastră, pentru a ne transmite un gând, o idee luminoasă (Psalm 139:17,18).

7) Care este al șaselea stâlp al unei persoane spirituale?

POSTUL este al șaselea pilon pentru a fi o persoană spirituală. Domnul Iesus când a fost pe pământ a postit cu toate că era Fiul lui Dumnezeu (Matei 4:1-3), El declară că discipolii Lui vor posti când Mirele va fi luat de la ei (Matei 9:15; Luca 5:35).

Primii creștini au postit atât individual după învățătura lui Iesus (Matei 6:16-18), cât și colectiv (Fapte 13:1,2; 14:23). Apostolul Pavel care călca pe urmele lui Iesus Christos era în posturi adesea (2Corinteni 11:27), iar el ne îndeamnă să călcăm pe urmele lui (1Corinteni 11:1).

El trebuie însoțit de rugăciune (Fapte 10:9,10), și de milostenie sau dărnicie (Isaia 58:1-10).

8) Care este al șaptelea aspect important pentru omul spiritual?

Un lucru indispensabil pentru o persoană spirituală este PREDICAREA EVANGHELIEI ȘI A FACE DISCIPOLI (Matei 24:14; 28:19,20). Fiecare creștin este dator să predice Evanghelia (Fapte 8:1-4; 1Petru 2:9) și să facă discipoli.

De altfel mărturisirea despre Domnul Iesus, este un element al vieții de discipol (Matei 10:32-39), ea este și o componentă a armurii spirituale, ca să fim încălțați cu pregătirea Evangheliei păcii (Efeseni 6:15). Dacă avem în inimă adevărul, îl vom predica cu zel, ori de câte ori avem ocazia, și Dumnezeu ne va deschide o ușă de Cuvânt (Coloseni 4:3,4). Dar și vom susține eforturile de Evangelizare organizate în adunarea noastră.

Domnul Iesus a spus: **„Ducându-vă deci, faceți discipoli din toate națiunile; învățându-i să respecte toate câte v-am poruncit. Și iată! Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul epocii.”** (Matei 28:19-20 SCC). Iată! Apostolii au făcut discipoli învățându-i tot ceea ce Domnul a poruncit, iar una din poruncile Lui au fost **„Ducându-vă, faceți discipoli din toate națiunile”**, astfel fiecare discipol la rândul lui, are porunca de a face discipoli prin învățatură, ca apoi aceștia să fie botezați (Ioan 4:1).

9) Care este atitudinea unui om spiritual în situații dificile?

Lucrul cel mai important în viața de credință, este ca să-l lași pe Iesus să trăiască în tine prin Spiritul Sfânt, însă pentru aceasta, trebuie să te goleşti de tine însuși, și să-l lași pe El să trăiască și să lucreze *în* și *prin* tine (Galateni 2:20; Efeseni 3:16-20), astfel vei crește în Domnul și Christos va lua chip în tine (Efeseni 4:15; Galateni 4:19; Coloseni 2:6-10).

Apoi, indiferent în ce situație te afli, poate că ești departe de adunare, ești singur, poate închis, bolnav la pat, **nu uita**, Dumnezeu este aproape de tine, nu te va părăsi (Fapte 17:27; Isaia 41:10). Nimic nu se poate interpune între relația ta cu El (Romani 8:35-39)!

Chiar dacă nu ai Biblie și nu poți beneficia de asocierea cu frații, totuși nimeni nu te poate izola de Dumnezeu, nimeni nu te poate opri să reflectezi la Cuvântul său care este în inima ta, sau te rogi și astfel să te apropii de Tatăl tău plin de iubire (Deuteronom 4:7; Psalm 5:1).

Nu uita niciodată:

Dumnezeu și Domnul Iesus Christos te iubesc!!!

Ioan 3:16; 16:27; 2Corinteni 5:14; Țefania 3:17; Ieremia 31:3.

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) Ce înseamnă a fi o persoană spirituală?
- (2) Care sunt cei șapte stâlpi ai unui om spiritual?
- (3) Unde crezi că ar mai trebui să mai faci îmbunătățiri?
- (4) Cum va lua Christos chip în tine?
- (5) Care este atitudinea unui om spiritual în situații dificile?

PE DE ROST: Galateni 2:20.

Capitolul 24 – Cum să-L căutăm pe Dumnezeu până Îl găsim?

1) De ce să-L căutăm pe Dumnezeu până Îl găsim?

Fără a-L căuta pe Dumnezeu până El se lasă găsit de noi (Ieremia 29:13,14), și apoi să stăm la sfat cu El, rugăciunea ta este insuficientă și viața ta spirituală este săracă! Fără găsirea lui Dumnezeu, tu nu poți ajunge în cer, căci fiii lui Dumnezeu sunt învățați de Dumnezeu (Isaia 54:13; Ioan 6:45; 8:35).

De asemenea, o gramadă de probleme de diferite tipuri din viața ta, rămân nerezolvate deoarece tu nu L-ai căutat pe Dumnezeu, care „**singur este înțelept**” (Romani 16:27), singurul care îți poate da soluții și rezolvări la problemele tale indiferent de ce natură sunt.

Necăutându-L pe El, vei fi obligat să te bazezi pe înțelepciunea ta sau a altei creaturi, iar aceasta este echivalentul eșecului (Ieremia 17:5; Luca 6:39).

Însă, prin Domnul Iesus Christos și prin jertfa Lui, avem acces la sfânta sfintelor din cer, la tronul lui Dumnezeu, noi putem să-L căutăm până când Dumnezeu se lasă găsit de noi. Dacă noi Îl vom găsi, noi putem fi învățați de El (Psalmi 119:10), putem sta la sfat cu El (Exod 18:15), El ne poate da soluții la problemele noastre (Psalm 22:26; 34:10)!

Dar mai mult decât atât, El poate deveni prietenul nostru cel mai bun (Iacov 2:23), putem să cunoaștem inima Lui pentru oameni, putem să-L cunoaștem pe El, putem să avem favoare înaintea Lui! Putem să vorbim cu El (Numeri 12:6-8).

Nu mai trebuie să bâjbâi (Fapte 17:27), în închinare, în problemele familiale, în lucrarea lui Dumnezeu, în servirea din adunare, în relațiile tale cu oamenii, etc. Găsindu-L pe El găsești viața, viața din belșug, găsești sfatul Lui, călăuzirea Lui, prezența Lui, autoritatea Lui, glorificat să-I fie Numele! – Proverbe 3:13-16; 8:35; Psalm 16:11.

2) Poți fi oaie a lui Iesus fără a asculta de vocea Lui?

După ce o persoană are temelia Cuvântului lui Christos (Evrei 6:1-2), el trebuie să Îl caute pe Dumnezeu până ce Acesta se lasă găsit de el, și apoi Dumnezeu îl sfătuiește și Îl călăuzește în toate pe acest credincios (Psalm 73:23-24; Proverbe 3:5-6),

fie că e bărbat sau femeie. Doar aceasta îl va califica pentru a fi o oaie a lui Iesus, și pentru a se boteza în apă!

Domnul Iesus în Ioan 10:1-16, arată condiția pentru a intra în staulul oilor, adică în poporul lui Dumnezeu, descriind caracteristicile adevăratelor oi sau discipoli: **“Oile ascultă vocea Lui!”**. Astfel oile pot face diferența dintre vocea străinilor, lucrătorilor falși, profeților falși și a Păstorului cel bun, oile cunosc vocea lui Iesus. Astfel o condiție pentru a intra în staul în poporul lui Dumnezeu prin botez, este ca discipolul care a învățat despre Păstorul Iesus din Învățătura Adevărului, să intre într-o părtășie cu Dumnezeu și apoi cu Iesus care în calitatea Lui de Păstor și Învățător îl va călăuzi, învăța, sfătui pe această oaie (discipol).

O altă caracteristică a oilor, este că **“oile îl urmează”** pe Domnul, oile nu se duc după străini, ei fug de străini, de lideri religioși falși! Însă cum poate cineva să Îl urmeze zilnic pe Domnul (Luca 9:23), dacă nu are călăuzirea Lui, dacă nu relaționează zilnic cu El (1Corinteni 1:9), iar părtășia cu Fiul înseamnă a vorbi cu El și El cu noi.

O altă caracteristică a oilor, este că ei intră prin ușa în staul, așa cum a spus Domnul Iesus: **“Eu sunt ușa! Dacă cineva are să intre prin Mine, va fi salvat”**. Oile intră în staul prin ușa care este Christos, nu prin altă parte, nu prin alte metode, decât prin întâlnirea cu Ușa, Christos, astfel ei Îl cunosc pe Iesus Christos, și Domnul le-a îngăduit să intre ulterior în staulul Lui, deoarece ele inițial s-au întâlnit cu El, Domnul i-a transformat viața, și oile L-au asculta!

Oile **„Mele Mă cunosc pe Mine, după cum Mă cunoaște Tatăl, iar Eu Îl cunosc pe Tatăl”**. Oile cunosc atât de bine Păstorul așa cum Fiul a fost cunoscut de Tatăl, doar aceasta este garanția că ulterior botezului, cineva nu va fi înșelat de Satan, care se poate preface în înger de lumină (2Corinteni 11:13-14), și care să îl înșele în a deveni: apostat, a crea o sectă, sau a strecura erezii sau profeții greșite, etc.

A fi oaie a lui Iesus nu este ușor, dar Domnul este un Păstor bun, Minunat, rânduit special de Tatăl pentru a îngriji de oile Sale cu dragoste. Ce har!

3) Poți fi discipol fără a fi călăuzit de Domnul Iesus?

Un om, devine discipol al Domnului Iesus, prin auzirea Evangheliei, prin căința de păcate, prin credința din inimă în

Iesus Christos (Marcu 1:15; Matei 4:17; Fapte 20:20-21), apoi acest om care vrea să devină discipol al lui Iesus, este învățat de părintele sau părinții spirituali: adevărilor începătoare ale lui Cristos (Evrei 6:1-2), poruncile Domnului (Matei 28:20), învățătura lui Cristos (2Ioan 1:9).

Însă, după ce s-a pus temelia prin: **„cuvântul lui Christos, cel al începutului”** (Evrei 6:1, SCC), omul trebuie să se lepede de sine, să i-a crucea și să Îl urmează pe Mielul Isus (Matei 16:24), cum poate face aceasta? Prin auzirea vocii Păstorului Iesus (Ioan 10:2-3), care Îl va îndruma în toate domeniile vieții creștine, când să postească, să facă dărnicie, să predice, etc., El îi va spune: când, cât, cum, etc. Și astfel acel om Îl urmează pe Învățătorul (Marcu 6:1), urmează exemplul Său (1Corinteni 11:1; 1Petru 2:21), și este învățat de El (Matei 11:29; Luca 6:40), etc.

Însă până când un credincios nu aude glasul Păstorului și Învățătorului nostru, el este învățat de Păstorul Iesus prin lucrători (Efeseni 4:11; Luca 10:16).

Discipolii adevărați ai Domnului, au o inimă sinceră și Îl caută pe Învățătorul, nu se mulțumesc doar cu învățătura adevărată, ci merg mai departe, ei Îl vor pe Domnul, acolo îi duce setea lor după adevăr căci: **“Oricare, fiind din adevăr, ascultă de vocea Mea”** (Ioan 18:37, SCC).

4) Cum trebuie să-I cunoști pe Tatăl și Fiul?

În Ioan 17:3, SCC, se face precizarea: **“Iar viața eternă este aceasta: ca să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iesus Christos pe care L-ai trimis”**. Astfel, un om, ca să primească viața cea eternă trebuie să Îl cunoască pe Dumnezeu Tatăl și pe Fiul Său Iesus Christos, și această cunoaștere a lor, nu doar prin a cunoaște informații despre ei; ci ai cunoaște pe Ei! Iar acest lucru, nu este posibil decât prin dezvăluire, atunci când ei se dezvăluie (arată), și atunci Îi cunoaștem pe Ei!

Lucrul acesta îl explică Domnul în Matei 11:27, SCC: **“Toate Mi-au fost date de Tatăl Meu; și nici unu nu cunoaște pe Fiul, decât Tatăl, și nici pe Tatăl nu Îl cunoaște cineva decât Fiul; și cel căruia vrea Fiul să Îl dezvăluie”**. Iată cum Îl putem cunoaște pe Tatăl! Prin dezvăluire! Atunci când intrăm într-o părtașie strânsă cu Fiul, El ni-L dezvăluie pe Tatăl!

La fel, Îl cunoaștem pe Fiul, prin dezvăluirea Tatălui din ceruri, pe care El o face cunoscut celor din adevăr. În Matei 16:16-17, SCC: “**Simon Petru a zis: Tu ești Christosul, Fiul Dumnezeului Cel viu. Iar răspunzând Iesus a zis: fericit ești, Simon fiul lui Iona, pentru că nu carne și sânge ți-a dezvăluit, ci Tatăl Meu Cel ce este în ceruri**”. Iată! Petru a cunoscut că Iesus este Christosul (Unsul) și Fiul lui Dumnezeu prin dezvăluirea Tatălui cel din ceruri. Și pe baza aceasta a primit harul să fie piatra pe care este clădită adunarea.

Tot așa dacă vrem să fim pietre vii din clădirea lui Dumnezeu (1Petru 2:5), dacă vrem viața eternă, trebuie să ajungem să Îl cunoaștem pe Tatăl și pe Fiul prin dezvăluire, și aceasta ÎNCĂ ÎNAINTE DE BOTEZUL ÎN APĂ, având o părtășie cu Tatăl și cu Fiul (1Ioan 1:3) înainte de intrarea în adunare.

Această cunoaștere a Tatălui și a Fiului prin dezvăluire ne va transforma, ne va schimba, ne va marca, ne va face apți de a umbla în lumină, ca să avem părtășie cu cei care umblă în lumină: adunarea dreptilor (1Ioan 1:5-7; Psalm 1:5).

5) Cum să Îl cauți pe Dumnezeu?

Dumnezeu dorește și îi place ca noi să-L căutăm, și El ne promite că dacă Îl căutăm din toată inima, El se va lăsa găsit de noi (Ieremia 29:13,14).

Cu mintea (sufletul) și inima (spiritul), trebuie să-L căutăm chiar în momente de liniște, chiar noaptea (Isaia 26:9).

Închinarea noastră trebuie să fie în spirit (inimă) și în adevăr (onestitate în inimă) – Ioan 4:23,24.

Noi trebuie să-l căutăm și să-L găsim pe Dumnezeu, uneori parcă El se ascunde (Isaia 45:15), provocându-ne să-l căutăm din răspuțeri, uneori când ne vine să renunțăm, atunci El se lasă găsit de noi. El vede inima noastră, dacă Îl căutăm din sinceritate, în onestitate, din toată inima, nu doar pentru cadourile Lui, ci pentru ceea ce este El, pentru a înțelege legea Lui, pentru găsi voia Lui, atunci Dumnezeu se lasă găsit.

Iubite cititor a nu-l căuta pe Dumnezeu, înseamnă a renunța la bucuria ce o poți găsi în El, și a renunța la iubirea Lui, la ajutorul Lui, a renunța la El, și a duce un creștinism de formă.

Iubite cititor dacă Îl iubești pe Dumnezeu caută-L din toată inima Ta, fii dependent în toate de El și atunci vei propăși și vei înainta spiritual.

Proverbe 8:17: „Eu iubesc pe cei ce mă iubesc și cei ce mă caută cu tot dinadinsul mă găsesc”.

Plângerile lui Ieremia 3:25: „Domnul este bun cu cine nădăjduiește în El, cu sufletul care-L caută”.

Evrei 11:6: „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută”.

David a spus în Psalmul 63:1: „Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ sec, uscat și fără apă”. Fă ca David, omul lui Dumnezeu: „pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine”. Nimic altceva nu te poate împlini decât Dumnezeu Însuși, CĂUTĂ-L PE EL DIN TOATĂ INIMA!

6) Ce este rugăciunea de căutare a lui Dumnezeu și de ce este foarte importantă?

Nu este suficient să te rogi, ci tu trebuie să-l cauți pe Dumnezeu (1Cronici 16:11); pentru sfat și îndrumare (Daniel cap.9), pentru problemele tale (Psalm 77:2); pentru cum să ne trăim viața (Psalm 119:10); pentru toate nevoile tale, pentru călăuzire în lucrarea Lui, El vrea ca tu să-L cauți, și El se va lăsa găsit de tine, dacă Îl cauți din toată inima (Ieremia 29:12-13; Matei 7:7-11).

Astfel, Rugăciune prin care Îl CAUȚI pe Dumnezeu, este foarte importantă, căci din ea se naște rugăciuni corecte de alte tipuri: laudă, mulțumire, adorare, cerere, mijlocire, mărturisire, atunci și celelalte tipuri de rugăciuni devin lucrarea Spiritului, căci după ce Îl găsești pe Dumnezeu și vei primi Spiritul Sfânt, Spiritul te va călăuzi, cum să Îl lauzi pe Dumnezeu, să îi mulțumești, să-L adori, să faci cereri, să mijlocești, etc.

Rugăciunea de căutare poate avea loc, DOAR după ce cineva și-a însușit învățătura adevărului, și astfel cunoaște din Scripturi pe Adevăratul Dumnezeu și pe adevăratul Fiul al Său, și atunci poate începe o părtășie cu Tatăl și Fiul (1Ioan 1:3), pe o bază biblică.

7) Ce directi poate lua rugăciunea de căutarea fetei lui Dumnezeu?

I. Primul lucru pe care să îl cauți prin rugăciune din inimă, este persoana lui Dumnezeu (Matei 22:37; Fapte 17:27). Mai exact vom urma aceste trei aspecte: (1) Din personalitatea lui Dumnezeu avem nevoie să cerem ca El să ne dezvăluie un aspect al personalității Lui care nouă ne scapă, deoarece, fiecare om datorită păcatului (Romani 5:12), a pierdut din chipul adică din calitățile lui Dumnezeu (Coloseni 3:10), și astfel există anumite domenii ale omului unde el este mai afectat de păcat, și aceasta face ca o anumită latură a lui Dumnezeu să o vadă mai greu, este nevoie ca să primească dezvăluire și cunoștință în aceea latură unde slăbiciunea lui principală nu-i permite să-L cunoască pe Dumnezeu, și este necesar de dezvăluire a acelei părți din personalitatea lui Dumnezeu de care avem nevoie, ca să ne biruim principala slăbiciune și să-L cunoaștem mai bine pe Dumnezeu. (2) Apoi Dumnezeu dacă L-am găsit, stând la sfat cu El, poate să ne mărească înțelegerea noastră, a TUTUROR calităților, aspectelor din Dumnezeu, una este să cunoaștem calitățile principale a lui Dumnezeu cu mintea, și altfel va fi prin dezvăluire, ele ne vor marca mai mult, și le vom înțelege mai bine cu inima sau cu spiritul nostru (Efeseni 1:17-18). 3) Dumnezeu ne poate dezvălui în cadrul părtășiei cu El după ce L-am găsit aspecte noi, ramuri și subramuri din personalitatea lui la care nu ne-am gândit și ele ne vor face să-l iubim mai mult (Efeseni 3:18-19).

II. Toate aceste trei subpuncte de la punctul **I.** de mai sus, se aplică și în cazul găsirii și părtășiei cu Fiul, Iesus Christos (1Corinteni 1:9). Iar părtășia cu Fiul, ne dă ocazia să-L cunoaștem mai bine pe Tatăl, deoarece Fiul Îl arată pe Tatăl (Ioan 1:18; 1Ioan 5:20).

III. Părtășia cu Dumnezeu te duce la căință (Romani 2:4). Căci Evanghelia te învață: căința față de Dumnezeu (Fapte 20:20-21), tot la fel părtășia cu Dumnezeu, stând de vorbă cu El te va duce ca El să îți dezvăluie păcatul din viața ta prin Spiritul Sfânt (Ioan 16:7-8), El te încurajează, te mângâie dar și te va muștra ca un tată iubitor, care dorește binele copilului Său (Psalm 103:13). Cum știi că L-ai găsit pe Dumnezeu? Prin faptul că El pas cu pas te va corecta, nu te va mai lăsa să se adune păcate și apoi după un timp, să te pedepsească, NU,

după ce L-ai găsit, imediat cum faci un pas greșit, te va atenționa și pedepsi, aceasta înseamnă că tu umbli cu Dumnezeu pe pământ (comp. cu Geneza 5:22), aceasta înseamnă că nu ești copil din curvie; ci, copilul Său legitim (Evrei 12:5-10).

IV. Apoi Dumnezeu îți va dezvălui planul Lui (Proverbe 19:21) cu tine, cu familia ta, cu adunare, cu lucrarea creștină (Efeseni 1:11; Efeseni 3:10-11), El îți va da înțelepciune, dezvăluire, călăuzire în lucrare, în viața ta, ca să te umpli de cunoștința voinței Lui, nu doar de o cunoștința teologică (Coloseni 1:9-11).

V. Apoi după ce umbli cu Dumnezeu, și vei trăi în Christos (2Corinteni 2:14, 2Corinteni 2:17), vei fi condus de Spiritul Sfânt (Romani 8:14), te vei ruga neîncetat prin darul vorbirii în alte limbi (1Tesaloniceni 5:17; 1Corinteni 14:14). Atunci nu mai trebuie să Îl cauți, pentru că Dumnezeu va fi tot timpul cu tine, ca Tată (1Petru 1:17), ca Păstor (Psalm 23:1), ca prieten (Jeremia 3:4), etc. și vei umbla condus de Spiritul lui spre gloria Lui (1Petru 4:11), și te vei bucura de lumina feței Lui (Psalm 89:15).

Până nu ajungem la această fază finală, să nu ne oprim din rugăciunea de căutare a lui Dumnezeu și a voinței Lui. Amen.

8) Părtășia cu Tatăl și Fiul, la ce umblare te duce?

Conform cu 1Ioan 1:3, părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul. Cum putem știi că avem cu adevărat părtășie cu ei?

Umblarea noastră zilnică arată că noi suntem în părtășie cu ei, căci suntem, schimbați, luminați, conduși de Ei, ne asemănăm cu Ei în comportare, în calități, în modul de gândire, etc.!

În 1Ioan 1:5-7, SCC, se spune: „**Și acesta este vestea pe care l-am auzit de la El, și v-o vestim; că Dumnezeu este lumină și în El nu este nici un întuneric. Dacă avem să zicem că avem părtășie cu El, și avem să umblăm în întuneric; mințim, și nu practicăm adevărul. Dar, dacă avem să umblăm în lumină, după cum El este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Iesus Fiul Său, ne curățește de orice păcat**”. Observăm din text că apostolul Ioan, declară despre Dumnezeu Tatăl că este LUMINĂ, iar oricine umblă în lumină are părtășie reală cu El, oricine umblă în întuneric nu are părtășie cu El.

Apoi oricine umblă în lumină, are părtășie cu Dumnezeu, și **doar apoi poate avea părtășie cu frații și surorile** și apoi va fi curățat de păcate prin sângele lui Iesus!

Însă, reversul acestui principiu ar fi: oricine umblă în întuneric, nu are părtășie cu Dumnezeu, și nici nu poate avea părtășie frățască și nici să fie curățat de păcate!

Prin urmare, înainte ca eu să am părtășie frățască, trebuie să alerg la Dumnezeu, la lumină, în lumina Lui voi vedea lumina (Psalm 36:9), și mă voi căi de păcate, mă voi îndrepta, și voi intra în părtășie cu lumina, cu Dumnezeu, și **doar apoi, lumina mă va duce să devin mădular în corpul lui Christos, umblând în lumină împreună cu ceilalți frați.**

9) După ce ești condus de Dumnezeu, pentru ce te califici?

Încă înainte de botez îl poți găsi pe Dumnezeu care nu e departe de fiecare dintre noi, căci în El avem viața (Fapte 17:27,28).

Chiar Domnul a venit pe pământ ca să lumineze pe orice om (Ioan 1:9). Iar oricine iubește adevărul, adică este din adevăr ascultă de glasul lui Iesus (Ioan 18:37).

În Biblie se relatează de credincioși ce au primit daruri ale Spiritului înainte de botezul în apă (Fapte 10:44-48; 18:23-28). Astfel, doar după ce umbli în călăuzirea divină, în lumină (1Ioan 1:5-8), ai o părtășie reală cu Tatăl și Fiul, **te califici de botezul în apă, și de a deveni parte din adunarea lui Dumnezeu**, de a fi: mădular din corpul lui Christos (1Corinteni 1:1,2; 12:12,13).

10) Cum să obținem călăuzirea divină?

Mulți oameni nu caută călăuzirea divină, deoarece ei nu văd nevoia de Dumnezeu, de sfat al Lui, ei nu cunosc nici Scripturile nici puterea lui Dumnezeu (Matei 22:29).

Țintele lor în viață nu sunt după planul divin, după modul de a trăi al primilor creștini, ei nu doresc voința lui Dumnezeu, cea bună, plăcut și perfectă (Romani 12:1,2), ei nu înțeleg că despărțiți de Christos nu pot face nimic (Ioan 15:1-7).

Primul pas pentru a obține călăuzirea divină este să înțelegi **nevoia de călăuzire, neputința ta, importanța călăuzirii!**

Apoi să cauți călăuzirea prin rugăciune, citirea Scripturilor și a literaturii creștine, cugetare (Proverbe 2:1-5), post (Fapte 13:2),

Apoi trebuie să înțelegi importanța de a nu mai face nimic de la tine însuși! Astfel, urmați exemplul Domnului Iesus care a spus în Ioan 5:19, SCC: **“Iesus deci a răspuns și le-a zis: adevărat! Adevărat vă zic: nu poate Fiul face de la Sine nimic, dacă nu vede pe Tatăl făcând ceva; pentru că cele pe care le face Acela, pe acestea și Fiul asemenea le face”.**

Iată, Iesus măcar că era uns ca Rege, era Domn și Salvator, era **“înțelepciune a lui Dumnezeu”** (1Corinteni 1:24, SCC), nu și-a permis, și nu își permite să facă ceva de la El, din gândire proprie, inițiativă proprie; ci, doar ceea ce a văzut pe Tatăl făcând aceea face și Fiul întocmai!

Iubite frate sau soră, discipol al lui Christos, doar atunci când vei renunța la tine (Matei 16:24,25), la planurile tale, la inițiativele tale, la ceea ce ți se pare ție că este bine, doar atunci când vei socoti știința ta o nebulie, un gunoi ca să Îl câștigi pe Christos (Filipeni 3:7,8), puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu (1Corinteni 1:24), vei putea fi călăuzit de Domnul Iesus prin Spiritul Sfânt!

Și vei acționa în toate domeniile vieții, spirituale (Fapte 16:6-10) și materiale (Isaia 28:23-29), doar prin conducerea Spiritului Sfânt (Galateni 5:16-25).

11) Spre ce te întrepră călăuzirea divină?

Călăuzirea divină te duce la Capul Christos, te leagă de Capul (Coloseni 2:11-23), te face să colaborezi cu Capul adunării (Efeseni 5:23), El va deveni conducătorul tău, sfătuitoarea tău, ajutorul tău (Isaia 9:6; 1Ioan 2:1-6).

Conducerea divină te va duce la supunerea față de autoritățile din adunare rânduite de Dumnezeu, față de lucrători, la a asculta de ei, ca de Christos (Luca 10:16; Evrei 13:17).

Călăuzirea te va duce la a trăi o viață de corp, ea zidește corpul lui Christos, ea te duce la unitate (Efeseni 4:1-6), ca să devii o singură turmă (Ioan 10:16).

Conducerea Spiritului te duce la sfințenie, pentru că Spiritul este Sfânt, astfel El te conduce la ascultare, la o viață curate, la o viață pusă deoparte pentru Dumnezeu (1Petru 1:15,16; Levetic 20:26).

Călăuzirea lui Dumnezeu te duce la fi, nu doar teoretician, ci la a cunoaște **exact** voința lui Dumnezeu, așa cum se ruga Pavel pentru copiii lui spirituali în Coloseni 1:9-11, SCC: **“De aceea și noi, din ziua în care am auzit, nu încetăm**

rugându-ne pentru voi și cerând ca să fiți umpluți de cunoașterea exactă a voinței Lui, în orice înțelepciune și înțelegere spirituală; ca să umblați vrednici de Domnul, pentru a-I fi plăcuți în toate, aducând rod în orice lucrare bună, și crescând prin cunoașterea lui Dumnezeu; fiind întăriți cu toată puterea, potrivit tăriei gloriei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie”.

Astfel călăuzirea te duce să cunoști latura practică a voinței lui Dumnezeu, să cunoști voința cea bună, plăcut și perfectă (Romani 12:1,2), cu ce scop?

Ca să umbli vrednic de Domnul ca să îi fi plăcut ÎN TOATE, și ca să aduci rod, în ORICE LUCRARE BUNĂ. Cunosând voința lui Dumnezeu vom primi și putere de a lucra!

Îndrumarea lui Dumnezeu, este în toate domeniile vieții și ea te duce la un mod de viață deplin, armonios, atât pe plan spiritual, precum și în ale domeniului ale vieții, ea te duce la o viață din belșug, unde ai totul și nu duci lipsă de nimic (Ioan 10:10; 15:10,11; Iacob 1:2-4).

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE:

- (1) De ce să-L căutăm pe Dumnezeu până Îl găsim?
- (2) Poți fi oaie a lui Iesus fără a asculta de vocea Lui?
- (3) Poți fi discipol fără a fi călăuzit de Domnul Iesus?
- (4) Cum trebuie să-I cunoști pe Tatăl și Fiul?
- (5) Cum să Îl cauți pe Dumnezeu?
- (6) Ce este rugăciunea de căutare a lui Dumnezeu, și de ce este foarte importantă?
- (7) Părtașia cu Tatăl și Fiul, la ce umblare te duce?
- (9) După ce ești călăuzit de Dumnezeu, pentru ce te califici?
- (10) Cum să obținem călăuzirea și spre ce te îndreaptă ?
- (11) Spre ce te întreaptă călăuzirea divină?

PE DE ROST: Ieremia 29:13-14a.

Calea Creștină
2020 – Arad
caleacrestina@gmail.com
www.CaleaCrestina.ro